ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10ον

1935

ΑΡ. 441

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ · ΚΤΗΜΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Πόσον εἶνε ΑΝΟΗΤΟΣ

Χάνει ὁλόκληρον ὥραν διὰ νὰ φτιάξῃ τὰ μαλλιά της καὶ ὅμως ἡ μύτη της μένει γυαλιστερή!

Ἐπιμελεῖται πόσον πολὺ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της, ὥστε περνᾷ μίαν ὁλόκληρη ὥραν διὰ νὰ φτιάξῃ τὰ μαλλιά της κατὰ τὴν ὄρεξίν της, ἀγοράζει τὰς πιὸ ἀκριβὲς πούδρες, ἀλλ' ἡ μύτη της παραμένει πάντα γυαλιστερή. Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐφίδρωσι, ἡ ὄψις της γίνεται ἀξιοθρήνητος. Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ καὶ ἡ ἐπιδερμίς της φαίνεται λιπαρά. Ἀλλ' ἡ φίλη της στὸν ἐγνώριζε ὅτι πολὺ ἁπλῆ Mousse de crème ἀναμεμιγμένη μὲ τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην διαφορά! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμιγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de crème μὲ τὴν πλέον λεπτὴν πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).

Τοῦτο καθιστᾷ δυνατὸν νὰ κρατᾷ ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύγῃ παρ' ὅλον τὸν ἀέρα ἢ τὴν βροχὴ καὶ μὲ τὴν ἐφίδρωσιν ἡ ὁποία ἐπέρχεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς σταθούσας ὑπερθερμασμένας. Ἐξαλείφει τὴν γυαλάδα ἀπὸ τὰς λιπαρὰς ἐπιδερμίδας, δὲν στενώνει τοὺς πόρους του δέρματος συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς πούδρας.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ἀμέσως εἰς τὴν ὄψιν σας μίαν βελουδίνην ἐμφάνισιν καὶ φρεσκάδα καὶ κρατᾷ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

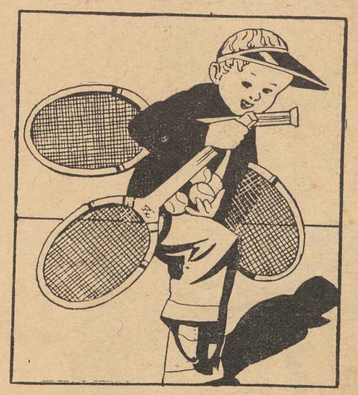
Σᾶς ἐννοῦμεθα ἐπιτυχῆ ἀποτέλεσματα ἄλλως τὸ γρῆμα σας ἐπιστρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρειτσοπούλος. Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

Ἡ Πανελ. Ἕνωσις Νέων Λογοτεχνῶν ζητεῖ ἀντιπροσώπους (Κους ἢ Δίδας) εἰς τὰς ἐπαρχίας. Γράψατε ἐπισυνάπτοντες καὶ γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν. Π.Ε.Ν.Λ., ὁδὸς Ἑξοχῶν 1 — Νέα Ἰωνία. Ἀθήνας.

ΣΚΙ - ΠΟΥΛΩΒΕΡ
ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ
ΤΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

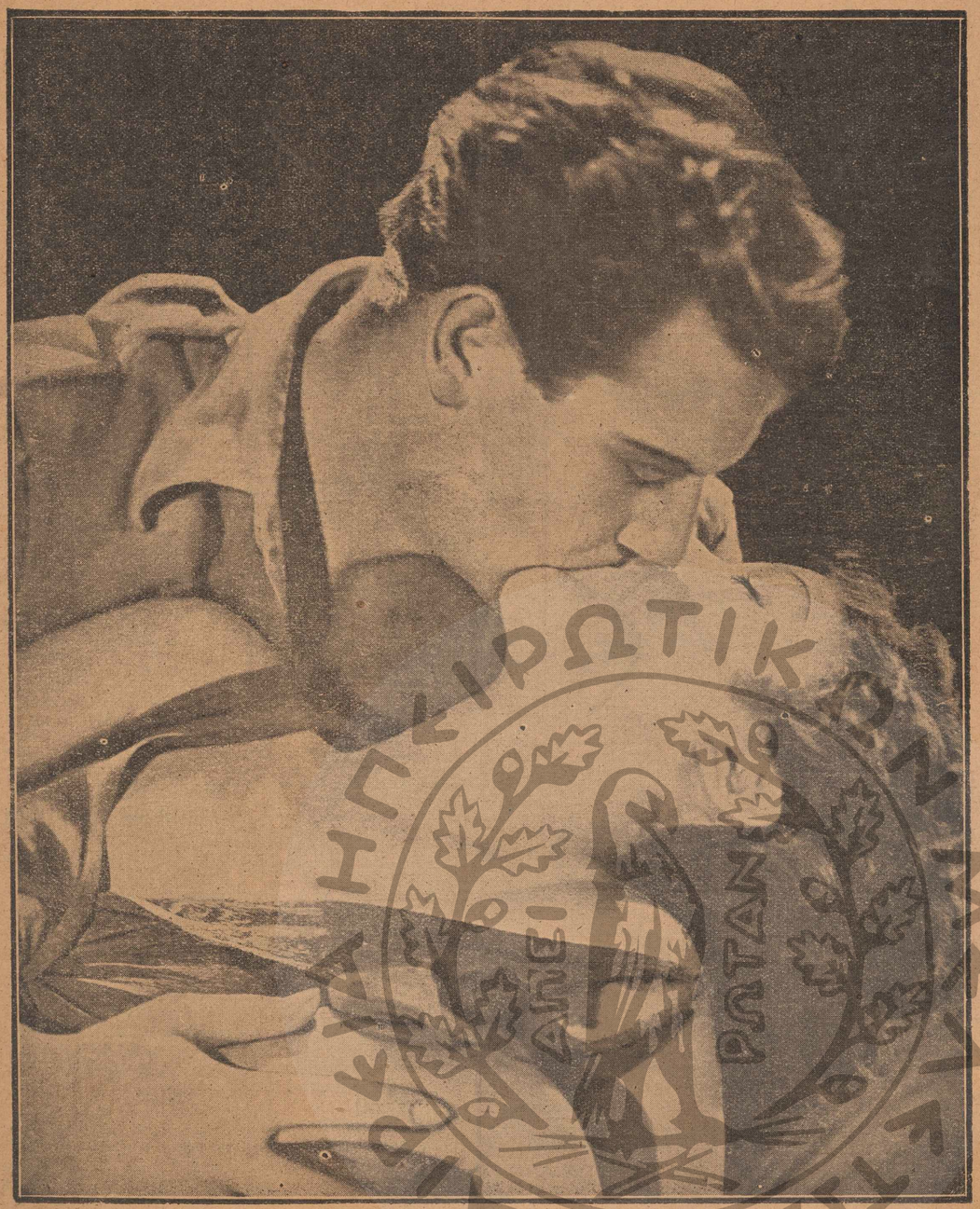
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΑΝ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15 — ΑΘΗΝΑΙ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57 — ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 24—270

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕΪΓ - ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΙΤΣΑΙ
Εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Οἰκογένεια

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Ὁ Τζόελ Μάκ Κρῆ καὶ ἡ Φαίη Βραίη, στὸ καινούργιο τους φίλμ «Τὸ Κυνήγι τοῦ Κόμητος Ζαρόφ»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΕ ΚΕΎΖΕΡ

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΤΑΝ μιὰ γυναῖκα λατρεύεται βαθειά, ἡ ἀγάπη, ἀνεβαίνοντας ὁλόγυρά της, γυλίγον τάς την ὅπως ὁ καπνὸς ἀπὸ τὸ θυμιατῆρι, φαίνεται σὰν νὰ σταματᾶ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ νὰ τῆς ξαναφέρνη τὴν νεότητα.

Ἡ νεότης!.. Ὁ ἔρωτας!.. Τί συγκινητικὰ λόγια!..

Τὴ μεγάλη αὐτὴ συγκίνηση τοῦ ἔρωτος ἔνοιωθε ὁ ὑπολοχαγὸς Ἀρνώ, στὸ πάρκο τοῦ «Ἰμπέριαλ - Πάλας», τὴν ἡμέρα ποὺ εἶπε στὴν κ. ντὲ Λαγγρύ: «Σᾶς ἀγαπῶ ! Θέλω νὰ σᾶς τὸ φωνάξω ! Νοιώθω τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ πῶ ! Ἀλλὰ καὶ σεῖς μὲ συμπαθεῖτε !... Δὲν εἶνε ἀλήθεια ;...»

—Ἐμένα ζητεῖτε ν' ἀγαπήσετε; ἀποκρίθηκε ἐκείνη, μὲ ὅλη τὴν καλωσύνη μιᾶς γυναίκας ποὺ γνώρισε τὸν πόνο καὶ ζητᾶ λίγη χαρὰ στὴ ζωή. Ἐμένα ; Ὄχι... Ἂν ὅμως θέλετε νὰ γίνετε ὁ καλὸς, ὁ πραγματικὸς μου φίλος καὶ νὰ δεχθῆτε τὴ στοργή μου τὶς στιγμὲς ποὺ θἄχετε τὴν ἀνάγκη της, νἄρχεστε νὰ μοῦ λέτε τὸν πόνο σας...

—Πρέπει νὰ πάρετε τὶς λέξεις μὲ τὴν ἁπλῆ, τὴν καθαρὴ τους σημασία, ἐπέμεινε ὁ Ἀρνώ... Σᾶς ἀγαπῶ !... Σᾶς ἀγαπῶ γιὰ τὰ μεγάλα ὁλόγυμνα μάτια σας, γιατὶ εἶστε ὄμορφη...

—Φτοχέ μου Ἀρνώ, σκεφθῆτε λοιπόν, λογικευθῆτε: Ἂν εἶχα γυιό, θὰ ἤτανε σήμερα κι' αὐτὸς ὑπολοχαγὸς, ἄτως καὶ σεῖς...

—Εἶσθε ὄμορφη, ξαναεῖτε ὁ ἀξιωματικός, παίρνοντας μὲ συγκίνηση τὸ λεπτὸ λευκὸ χέρι της.

—Μὰ κύτταξέ με λοιπόν, θεότρελλε !... Εἶμαι γρηά, τρομερά!... Δὲν ὑπάρχω πειά.. Ἡ ζωή μου τέλειωσε πρὶν ἀπὸ πέντε τοὐλάχιστον χρόνια ! Εἶνε σὰν νὰ κάνης ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι σ' ἕνα φάντασμα !

Κι' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ κ. ντὲ Λαγγρὺ, τὰ πρόφερε μὲ ὅλη της τὴν εἰλικρίνεια. Ἡ καρδιά της ἤταν ἀπὸ καιρὸ κουρασμένη. Δὲν ἤξερε πειὰ πῶς εἶχε τὴ λεπτὴ μέση, τὸ χυτὸ κορμί, τὸ νεανικὸ στόμα, τὸ πόδι καὶ τὸ χεράκι ποὺ πάντα ἔβλεπε νὰ τὰ ζηλεύουν πολλὰ κορίτσια στὸν κύκλο της.

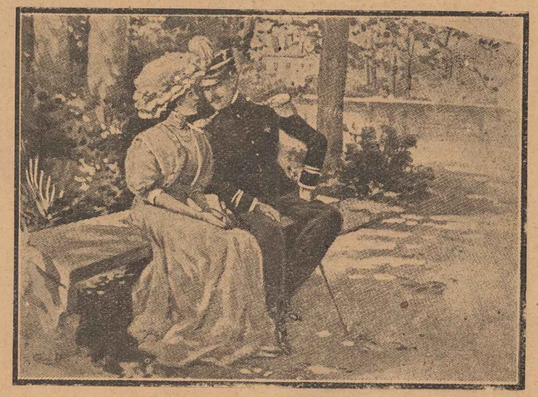
—Ἤμουν κάποτε ὄμορφη, Ἀρνώ, ἐξακολούθησε μελαγχολικά, ἀλλὰ τὸ ἀληθινὸ μεγαλεῖο τῆς γυναίκας εἶνε ν' ἀντιληφθῆ τὴν κάθε ρυτίδα ποὺ ἔρχεται καὶ νὰ καταλάβη τὴ σημασία της. Σὲ κάθε ἡλικία, μποροῦμε νὰ προσφέρουμε στὸν ἄντρα καλὰ καὶ πολύτιμα πράγματα.

Τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τὰ ξεχωρίση. Ἐγώ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σοῦ δώσω παρὰ μιὰ σταθερὴ φιλία καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ μοιραζόμαστε τὶς ἐντυπώσεις μας ἀκούγοντας μιὰ καλὴ μουσική, καθισμένοι πλάι-πλάι, κοντὰ στὸ τζάκι. Ζήτησε σ' ἄλλες τὰ ὑπόλοιπα, φίλε μου. Δὲν τὶς ζηλεύω διόλου, γιατὶ ξέρω πὼς κρατῶ τὸ καλύτερο μερίδιο γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Τὴ φιλία σας...

Βρισκόντουσαν μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη. Τοῦ ἔδειξε μέσα ἐκεῖ τὸ πρόσωπό της καὶ τοῦ εἶπε :

—Καὶ μὴν ἐπιμένης πειά, γιατὶ θὰ νομίσω πὼς θέλεις νὰ παίξης σκληρὰ μαζύ μου. Ἡ ζωή μου τέλειωσε, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια...

Ἄφησε ὅμως τὸ χέρι της μέσα στὰ χέρια τοῦ νέου, γιατὶ εἶχε

—Σᾶς ἀγαπῶ !... Θέλω νὰ σᾶς τὸ φωνάξω !....

ἀντικρύση τὸ μεγάλο πόνο τῆς ἀγάπης στὸ βάθος τῶν ματιῶν του.

Ναὶ ὁ κ. Ἀρνὼ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά, τὴν ἐλάτρευε.

Μὰ κ' ἡ ἴδια, παρ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις, αἰσθανόταν γι' αὐτὸν κάτι περισσότερο ἀπὸ φιλία. Τὸν ἀγαποῦσε κι' ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήση στὸν ἑαυτό της.

Κυριευμένη ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γλυκειά, κρυφὴ ἀγάπη, ἔτρεμε ἐπὶ μῆνες ὁλοκλήρους, νομίζοντας πὼς δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ συγκρατήση τὸν ἑαυτό της. Ὁ Ἀρνὼ ἤτανε πειὰ ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς ψυχῆς της, βασίλευε σὲ κάθε της σκέψι, σὲ ὅλους τοὺς λογισμούς της. Ἔπειτα, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, σὰν μέσα σ' ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, ποὺ τρέμει κανεὶς καὶ φοβᾶται μήπως ξυπνήση καὶ τὸ χάση, ἄκουγε τὸν Ἀρνὼ νὰ τῆς ξαναλέη, μὲ τὴν ἴδια πάντα τρυφερότητα καὶ λατρεία, μὲ τὴν ἴδια εὐτυχισμένη ἔκφρασι στὰ μάτια του, τὶς ἴδιες ἀθάνατες κι' αἰώνιες λέξεις τῆς ἀγάπης. Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει κιόλας, ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν οὐράνια γοητεία, στὸ ὄνειρο αὐτὸ τοῦ συγκρατημένου ἔρωτος.

—Σ' ἀγαπῶ γιατὶ εἶσαι ὄμορφη ! τῆς ἔλεγε πάντα ὁ Ἀρνώ.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀρνὼ ἤταν εἰλικρινής, πάντα εἰλικρινής, ὅπως τὴν πρώτη στιγμή, τὴν ἀξέχαστη. Μιὰ μέρα ἡ κ. ντὲ Λαγγρὺ τοῦ εἶπε :

—Δὲν θὰ μ' ἀγαπᾶς πειὰ γιὰ πολὺν καιρό... Πρὶν περάσουν δυὸ χρόνια θὰ εἶμαι γρηά, θὰ πάψω νὰ γοητεύω τὰ μάτια σου...

—Πολὺ ἄσχημα τὰ λογαριάζεις, τῆς εἶπε γελῶντας ἐκεῖνος, παίρνοντας τὰ δυό της χέρια μέσα στὰ χέρια του. Τὰ ἴδια μοῦ εἶπες καὶ πρὸ δυὸ χρόνων. Κι' ὅμως εἶσαι τοστέφανό της. Τί μαγικὸ φίλτρο, ποὺ εἶνε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας τὸ ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ μὴν ἀφήνη τὴν καρδιά της νὰ μαραθῆ καὶ νὰ πεθάνη ! Δὲν γερνάει καινεὶς παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ σκεφθῆ τὰ γερατειά. Ἡ κ. ντὲ Λαγγρὺ εἶχε θελήσει ν' ἀποτραβηχθῆ ἀπ' τὴν ἀγάπη. Εἶχε πιστέψει πὼς τέλειωσε ὁ ρόλος της, πὼς χάθηκε ἡ γοητεία της, ἀπὸ χρόνια, στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἔλα τῆς ἔδειχναν πὼς ὑπῆρχε ἀκόμη ὁλοζώντανη, παντοδύναμη, αὐτὴ ἡ γοητεία. Ὅλα καὶ πρὸ πάντων ἡ τρελλὴ λατρεία τοῦ κ. Ἀρνώ, ἡ λατρεία του ἡ γεμάτη θέρμη. Τὴ λάτρευε ὅπως μονάχα τὰ εἴδωλα λατρεύουν, στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, γονατιστοὶ μπροστὰ στοὺς βωμοὺς οἱ εἰδωλολάτραι. Καὶ ἡ κ. ντὲ Λαγγρὺ νοιώθει τώρα πὼς εἶνε πολὺ πιὸ νέα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ σχετίζεται, ὡρῶν αὐτὴν τὴν ἀγαποῦν ὁλοκληρωτικά, χωρὶς ὑπολογισμό, τυφλά, ὅσο καμμιὰν ἀπὸ τὶς νεαρὲς φίλες της. Δὲν σκέπτεται πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχία της, ἀποκλειστικά. Κι' ὅταν ὁ Ἀρνὼ τὶς λέγει :

—Τὸ ξέρεις, θέβαια, πὼς εἶσαι ὄμορφη ;

Τοῦ ἀπαντᾶ χαμογελῶντας, μὲ ζωηρότητα:

—Βεβαιότατα, φίλε μου, τὸ ξέρω. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίζη νὰ μοῦ τὸ λὲς συχνὰ καὶ σύ !... Ναί, ναί θέλω νὰ τὸ ἀκούω διαρκῶς ἀπὸ τὰ χείλη σου. Γιατὶ ἔτσι ξανανειώνω... Γίνομαι πιὸ ὡραία... Μὲ τρέφει καὶ μὲ διατηρεῖ ἡ ἀγάπη σου. Ὁ ἔρωτας εἶνε ἕνα μαγικό, ἕνα θαυματουργὸ φίλτρο ποὺ χαρίζει νειάτα, εὐτυχία !..

Κι' αὐτὴ ἤταν ἡ ἀλήθεια: Ὁ ἔρωτας, ὁ μεγάλος ἔρωτας εἶχε ξανανειώσει τὴν κ. ντὲ Λαγγρύ. Κ' ὕστερα ἀπὸ ἕξη ἀκόμη μῆνες, μιὰ φωτολουσμένη ἑαρινὴ ἡμέρα παντρευόταν μὲ τὸν κ. Ἀρνώ, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει τὴ νεότητα, τὴ δροσιά, τὴ ζωὴ μὲ τὸν ἔρωτά του...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Ζ' ἦταν περίφημος.. παπουτσῆς ! Κάποτε μάλιστα ἐχάρισε στὴν ἀγαπημένη του σύζυγο Ἀλεξάνδρα ἕνα ζευγάρι μποτίνια, ποὺ τὰ εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος!

* * *

Ὁ ἐξάχριστος τοῦ Ντὸρν Γουλιέλμος, ὅταν ἦταν στὶς δάξες του, αὐτοκράτωρ τῆς Μεγάλης Γερμανίας, εἶχε 317 σφραγῖδες γιὰ νὰ σφραγίζη τὰ γράμματα καὶ τὶς διαταγές του.

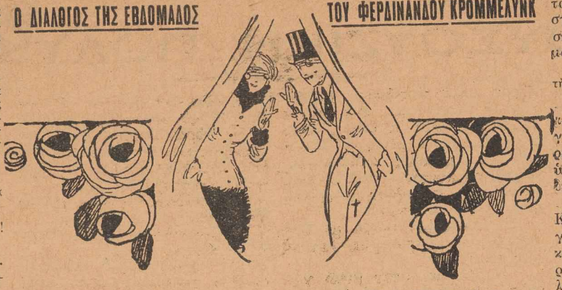
* * *

Ὁ τελευταῖος τῶν τσάρων ἔπαιρνε κάθε πρωτοχρονιὰ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ρωσσίας ἕνα τσὲκ 80,000 λιρῶν, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐστέλνε ὡς δῶρο κάποιος ἄγνωστος φίλος του.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ — ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
Τὸ πρῶτο ρωμαντζο «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ
„ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ„
ΜΕ 4 ΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧΜΑΣ
Ἡ παράδοσις θὰ γίνη ἀρχὰς Φεβρουαρίου

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΚΡΟΜΜΕΛΥΝΚ

ΤΙ ΤΡΕΛΛΑ, Η ΑΓΑΠΗ !...

(Ὁ Φρειδερῖκος, ἕνας ὄμορφος νέος τριάντα χρόνων, βγαίνει ἀπὸ τὸ χῶλ καὶ περνάει τὴ βεράντα τῆς ἐξοχικῆς βίλλας. Ἔξαφνα ἀνοίγει ἕνα χαμηλὸ παράθυρο καὶ παρουσιάζεται ἡ Καρίνα, ἕνα δροσερὸ κορίτσι εἴκοσι χρόνων, μ' ἀθῶα καὶ ἀγνὴ ψυχὴ κι' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο ἐρωτευμένης στὰ χείλη. Εἶνε ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος χρυσίζει τ' ἄσπρα τριανταφύλλα τοῦ κήπου. Παντοῦ εἶνε διάχυτη μιὰ γλυκειὰ εὐτυχία).

ΚΑΡΙΝΑ.—Φρειδερῖκε !

(Ὁ Φρειδερῖκος στέκεται ἀπότομα μπροστὰ στὸ παράθυρο).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ἀγάπη μου !

ΚΑΡΙΝΑ.—Ὠρεβούάρ !...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ὠρεβούάρ !... Καρίνα, ἀντίο, ἀγαπητή μου, τρυφερή μου φίλη.

ΚΑΡΙΝΑ.—Μὴν ἀργήσεις... Ὤ, μὴν ἀργήσεις νὰ γυρίσης... Ὤ, πόσο σ' ἀγαπῶ ! Πόσο σὲ λατρεύω !

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Καρίνα, ἀγάπη μου ! Σιγώτερα... Σιγώτερα !... Ἂν σὲ ἄκουγε κανείς !...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ἂν μὲ νοιάζει. Θέλω νὰ φωνάξω σ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου ! Φρειδερῖκε, σὲ ἀγαπῶ !...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ἐγώ !...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ὄχι, ἐγώ !... Κλεῖσε τὰ μάτια σου. Ἡ μαπιές τους μὲ τραβοῦν κοντά σου. Καρίνα, σώπα !... Θέλω νὰ φύγω... Μὰ εἶμαι σκλάβος τῆς φωνῆς σου...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ἐμπρός, πήγαινε... Φεύγα, πολυαγαπημένε μου. Δὲν σὲ κρατῶ πειά...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ὤ, κακιά !...

ΚΑΡΙΝΑ.—Κι' ἂν τὸ θέλεις,δὲν σὲ κρατῶ πειά. Φεύγα, ἀγάπη μου.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Δέκα φορὲς κακιά...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ἐμπρός ! Πήγαινε ! Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ἐγώ !...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ὄχι, ἐγώ !...

(Ἡ Καρίνα χάνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐκεῖνος κάνει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν βεράντα. Ἡ Καρίνα, μὲ μιὰ φωνή, τὸν κρατεῖ στὴ θέσι του).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Καρίνα !

ΚΑΡΙΝΑ (τρυφερή, παιγνιδιάρα). — Ἀγάπη μου ! Ὤς τώρα δὲν σὲ φίλησα ποτέ μου. Μὰ θέλω νὰ σὲ γεμίσω μὲ φιλιά, ὅπως γεμίζουν μὲ λουλούδια τὰ δέντρα. Κάθε φιλί μας θὰ φέρνη τὴν ἄνοιξι. Κάθε φιλί μας, θὰ μᾶς ξανανειώνει. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἔλα, θὰ σὲ φίλησα ποτέ, δὲν σὲ φίλησα ἀκόμη, ἀγαπημένε μου !...

(Ἀφήνει τὸ παράθυρο καὶ τρέχει κοντά του. Ἐκεῖνος τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν σφίγγει τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Καρίνα ! Καρίνα ! Καρίνα !...

(Φιλιοῦνται μὲ πάθος, πολλὴ ὥρα).

ΚΑΡΙΝΑ.—Γιὰ τὴν κάθε μέρα, γιὰ τὴν κάθε στιγμή, γιὰ τὸ κάθε φιλί σου. γιὰ τὸν κάθε λόγο σου, γιὰ τὴν κάθε ματιά σου, γιὰ τὸ κάθε χάδι σου, γιὰ τὸ κάθε χαμόγελό σου, θέλω νὰ σοῦ πῶ εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου !...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Δὲν θέλω νὰ σοῦ δώσω χίλια φιλιά, παρὰ μονάχα ἕνα, ἕνα, ἀτελείωτο, μεγάλο καὶ τριφερό, ἀτελείωτο, σὰν τὸν ἔρωτά μου.

ΚΑΡΙΝΑ.—Ἀ ! Μὲ τί λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγαπημένε μου ; Πῶς νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ;... Γιατί μ' ἀγαπᾶς ;... Γιατί ; Γιατί ;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Τρελλὴ ἀγάπη μου !... Ἐσύ !... Ἐσὺ φταῖς !... Ποὺ μ' ἀφήνεις νὰ σ' ἀγαπῶ !....

ΚΑΡΙΝΑ.—Φίλε μου, ἀγαπημένε μου, ἀρραβωνιαστικέ μου, ἀγαπημένε μου σύζυγε, θέλω νὰ μ' ἀγαπᾶς... Τὸ θέλω !...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ (σιγανά).—Εἶσαι εὐτυχισμένη ;

ΚΑΡΙΝΑ (λαμποκοπῶντας ἀπὸ τὴ χαρά της).—Ἔχω ξεπεράσει τὴν εὐτυχία. Εἶμαι πάνω ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Δὲν βρίσκω χαμηλὰ λέξι, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐφαρμόση αὐτὸ ποὺ νοιώθω στὴν καρδιά μου, στὴν ψυχή μου, γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου... (Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούγεται τὸ κέρας τῶν κυνηγῶν. Ὁ Φρειδερῖκος εἶνε καλεσμένος σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι). Πήγαινε τώρα. Ἄφησέ με. Μὰ καὶ μακρυά σου ποὺ θὰ βρίσκομαι, θὰ εἶμαι μαζύ σου. Παντοῦ θὰ εἶμαι μαζύ σου... Ἂν ἀκούσεις ἕνα ἐλαφάκι νὰ στενάζη, θὰ εἶμαι ἐγώ, ἕνα ἀηδόνι νὰ κελαϊδάει, θὰ εἶμαι ἐγώ, ἂν δῆς μιὰ μέλισσα, μιὰ πεταλούδα, μιὰ χρυσαλλίδα, θὰ εἶμαι ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ !...

(Ὁ Φρειδερῖκος τὴν σφίγγει δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.— Μικρούλα μου !

ΚΑΡΙΝΑ.—Πήγαινε τώρα... Εἶδε ὁ δρόμος σου νὰ εἶνε γεμᾶτος εὐτυχία !... Τί μέρα εἶνε σήμερα ;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Παρασκευή ! Τὸ ξέχασες ;...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ὄχι, ἀγαπημένη μου...

ΚΑΡΙΝΑ (συγκινημένη). — Ἔχουν κλείσει πέντε χρόνια ἀπὸ τότε... (Φιλιοῦνται). Μιὰ Παρασκευὴ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορά. Περνοῦσα ἀπὸ τὸ «Αὐτοκρατορικό». Ἡ κουρτίνα ἤταν τραβηγμένη. Κι' ἐσὺ καθόσουν σ' ἕνα τραπέζι μὲ μιὰ ὄμορφη κυρία... Ἤταν Παρασκευὴ βράδυ... Τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ ἤταν χθές. Ἔπειτα, τὴν ἄλλη Παρασκευή, ἔγινε ἕνα θαῦμα ! Ἔφερες λουλούδια τῆς θείας μου, ποὺ τὴν ἤξερες ἀπὸ καιρό... Μὰ ἐγὼ δὲν σὲ εἶχα γνωρίσει ἀκόμα. Τὴν ἄλλη Παρασκευὴ μοῦ φίλησες τὸ χέρι... Θυμᾶσαι, ἤταν Παρασκευὴ ὅταν μοῦ φίλησες τὸ χέρι. Θυμᾶσαι, ἤταν Παρασκευὴ ὅταν μὲ φίλησες στὸ στόμα. Κι' ὕστερα, μιὰ Παρασκευὴ πάλι μὲ ζήτησες ἀπὸ τὴ μαμά...

(Κλαίει μὲ λυγμούς. Ὁ Φρειδερῖκος τὴν σφίγγει πάλι στὴν ἀγκαλιά του).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ. — Μὰ γιατί κλαῖς ; Τί ἔχεις ; Θέλεις νὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ; Μὰ δὲν μπορῶ. Δὲν μπορῶ περισσότερο ! Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλη ἀγάπη ἀπ' τὴ δική μου !...

ΚΑΡΙΝΑ.—Δὲν ἔχω τίποτα... Κλαίω ἀπ' τὴν εὐτυχία μου. Ὅπως γελάω μὲ τὴ χαρά μου... Τὰ δάκρυά μου εἶνε δάκρυα εὐτυχίας, χαρᾶς.. Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου. Θέλω νὰ εἶσαι δικός μου, πιὸ πολὺ ἀκόμα, ἀκόμα πιὸ πολύ ! Εἶσαι τώρα ὁ ἄνδρας μου, μ' ἀγαπᾶς, μὰ θέλω νὰ σ' ἔχω πάντα κοντά μου, νὰ σὲ νοιώθω δίπλα μου, πάνω στὴν καρδιά μου. Θέλω ν' ἀκούω τὴν καρδιά σου. Ἄκουσε, ἀγάπη μου : ξύπνησα πολλὲς φορὲς τὴν περασμένη νύχτα. Κάθε τόσο σὲ κύτταζα ποὺ κοιμόσουν. στηρίζοντας τὸ κεφάλι σου στὸν ὦμο μου. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ξύπνησες γιὰ νὰ μὲ κυττάξης. Οὔτε μιά ! Καὶ κοιμόσουν τόσο ὄμορφα ! Τόσο ὄμορφα !

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ. — Καρίνα ! Καρίνα. —Καθόμουν ξυπνὴ καὶ σὲ πρόσεχα....

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Ὅταν μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, βλέπω τὸ πρόσωπό σου πάνω ἀπ' τὸ δικό μου νὰ χαμηλώνη σιγὰ - σιγά, ν' ἀκουμπάη πάνω στὸ δικό μου πρόσωπο, νὰ γίνεται ἕνα μὲ τὸ πρόσωπό μου.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ (τῆς κλείνει τὰ χείλη μ' ἕνα φίλημα).—Σώπα, σώπα, ἀγαπημένη μου...

ΚΑΡΙΝΑ.—Ὁ ὕπνος μας μοιάζει μὲ τὴν ἀγάπη μας. Εἶνε ὁ ἴδιος. Κοιμᾶσαι γιὰ μένα καὶ κοιμᾶμαι γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου. Ἄκουσέ με : πρόσεχα τὴν ἀναπνοή σου, ἔνοιωθα τὴ ζέστη σου, καὶ σιγὰ - σιγά, σὰν νὰ μὲ νανούριζες, ἀποκοιμήθηκα, δίχως νὰ τὸ θέλω. Τί εἶνε ὁ ὕπνος, ἀγάπη μου ; Μιὰ μοναξιά, μιὰ ἀπομάκρυνσις ; Ὄχι, ὄχι ! Εἶμαι πάλι μαζύ σου, στὰ ὄνειρά μου. Εἶσαι πάλι μαζύ μου στὰ ὄνειρά σου. Τίποτα δὲν μᾶς χωρίζει. Οὔτε ὁ ὕπνος ! (Στενάζει εὐτυχισμένη, σὰν νὰ λιτρώθηκε). Αὐτὲς ἦσαν ἡ ὧρες ποὺ φοβόμουν. Ἔλεγα πολλὲς φορὲς μόνη μου : ὅταν θὰ κοιμᾶται, δὲν θὰ εἶνε πειὰ δικός μου, δὲν θὰ μὲ συλλογᾶται. Καὶ κυττάζα τὸν ὕπνο σου. Ξυπνοῦσα κάθε τόσο καὶ κύτταζα ποὺ κοιμόσουν. Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν μᾶς χωρίζει οὔτε ὁ ὕπνος ! Ἀγάπη μου ! (Ἀκούγεται πάλι τὸ κέρας τῶν κυνηγῶν). Πήγαινε τώρα, πήγαινε, ἀγαπημένε μου. Πήγαινε νὰ φιλήσης τὴ μητέρα σου. Νὰ ἕνα φιλὶ καὶ γιὰ κεῖνην. Κι' αὐτὸ γιὰ σένα. Κι' αὐτὸ γιὰ μένα. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ἀγάπη μας.

(Τὸν φιλεῖ πολλὲς φορὲς στὸ στόμα).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.—Καρίνα ! Καρίνα ! Τί τρέλλα ἡ ἀγάπη !...

(Τὴν φιλεῖ καὶ κατεβαίνει γρήγορα ἀπὸ τὴ βεράντα).

ΦΕΡΔ. ΚΡΟΜΜΕΛΥΝΚ

—Καθόσουν α' ἕνα τραπέζι μὲ μιὰ ὄμορφη κυρία...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΑΒΙΟ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΜΙΑ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΚΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

κόμης Ἀρμελίνι, νέος κομψοπρεπὴς καὶ χαριέστατος, εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς του ἕνα εἰσόδημα κάπου τριακοσίων χιλιάδων φράγκων τὸ χρόνο. Τὸ «ξεκοκκάλιζε» λοιπὸν μακάρια, καὶ τοὺς εὐλογοῦσε μὲ ὅλη τὴν ψυχή του, γιὰ τὴ φιλόστοργη αὐτὴ πρόνοιά των γιὰ τὸ μέλλον του.

Ξαφνικά, μιὰ ἡμέρα, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἔξῆς ἀπροσδόκητη εἴδησι:

"Ὅτι ἕνας μαρκήσιος θεῖος του, φιλάργυρος καὶ μισάνθρωπος στὸ ἔπακρον, πέθανε καὶ τοῦ ἄφησε μιὰ τεραστίαν κληρονομία. Νέα κληρονομία!... Νέα λεπτὰ γιὰ ξεκοκκάλιασμα!..

Ὁ κόμης πρόσχαρος, ἔτρεξε νὰ διαβάσῃ τὴ σχετικὴ διαθήκη. Εἶδε λοιπὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι κληρονομοῦσε καὶ μιὰ πελωρία πολυκατοικία—ἐκεῖ στὴν πλατεῖα «Βικτουὰρ»—ἡ ὁποία, μόνη αὐτή, θὰ τοῦδινε ἕνα ἑκατομμύριο εἰσόδημα τὸ χρόνο!

—Διάβολε! σκέφτηκε ἔκθαμβος ὁ νεαρὸς κόμης. Πάρα πολὺ ἀκριβὰ θὰ νοίκιαζε, φαίνεται, αὐτὴ τὴν πολυκατοικία ὁ θεῖος μου!... Δὲν εἶνε ὅμως σωστό, αὐτό... "Εγδερνε φαίνεται τοὺς ἐνοικιαστάς του ὁ τσιγκούνης — ὄχ, ἔχω κι' ἐγὼ πικρὴ πεῖρα τῆς τερατώδους τσιγκουνιᾶς του! — καὶ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τοῦ μοιάσω.. Δὲν πρέπει τὄνομά μου νὰ λερωθῇ μὲ τέτοια αἶσχη, ἀπαράλλαχτα σὰν κι' αὐτὰ ποὺ λερώνουν τώρα τὴ μνήμη τοῦ θείου μου...

"Οχι!... Οὐδέποτε!... Ἀπὸ αὔριο κιόλας, θὰ ἐλαττώσω τὰ ἐνοίκια τῶν δυστυχισμένων ἐνοικιαστῶν μου... Κι' ἔτσι, θὰ εὐλογοῦν τὸ ὄνομα τοῦ καινούργιου νοικοκύρη των, οἱ καϋμένοι!...

Τὸ βράδυ ποὺ γύρισε στὸ σπίτι του, φώναξε ἀμέσως τὸν ἐπιστάτη τῆς πολυκατοικίας ἐκείνης.

—Κὺρ-Τζιρόλαμε, τοῦ εἶπε, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ γδύνω τοὺς ἐνοικιαστάς μου!... Θὰ πᾶς ἀμέσως τώρα, καὶ θὰ τοὺς εἰδοποιήσῃς, ὅτι ἐλαττώνω τὸ ἐνοίκιο τοῦ καθενὸς κατὰ τὸ ἓν τρίτον!

Ἡ λέξις «ΕΛΑΤΤΩΝΩ», ἀνήκουστη ὡς τότε στὸν γερο-ἐπιστάτη, βρόντησε στ' αὐτιά του πολὺ ἀνάποδα. Νομίζοντας λοιπὸν πὼς παοάκουσε, ρώτησε νὰ βεβαιωθῇ:

—«ΕΛΑΤΤΩΝΕΤΕ», εἴπατε, κύριε κόμη;.. Μήπως θὰ θέλατε νὰ πῆτε «ΑΥΞΑΝΕΤΕ»;

Ὁ κόμης ἀγανάκτησε, καὶ ξεφώνισε:

—Φίλε κὺρ-Τζιρόλαμε, ὅσα βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα μου, βγαίνουν πάντα τους καλοζυγισμένα!... Εἶπα λοιπὸν πρίν, κι' ἐπαναλαμβάνω τώρα, «ΕΛΑΤΤΩΝΩ»!.. Κατάλαβες;

Ὁ ἔμπειρος γερο-ἐπιστάτης, ἤξερε καλὰ τί εἴδους φρουτα εἶνε οἱ ἰδιοκτῆται. Μὰ ἤξερε καλύτερα, ἀπὸ τί εἴδους «πάστα» εἶνε καμωμένοι, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἐνοικιαστάς. Τραύλισε λοιπὸν κατάπληκτος:

—Μά... σκεφθήκατε ἄραγε καλά... κύριε κόμη...

Ἐκεῖνος τὸ διέκοψε μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία, λέγοντάς του:

—Τζιρόλαμε, ὅταν μιλῶ γιὰ κάτι, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ὑπακούουν!... Πηγαίνετε!...

Τρεκλίζοντας ὁ ἀτυχὴς ἐπιστάτης, κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πολυκατοικία. Στὸ δρόμο ὅλο καὶ μουρμούριζε, σχολιάζοντας τὰ ἀπίστευτα ποὺ ἄκουσε:

—Νὰ ἐλαττώσω, λέει, τὰ ἐνοίκια!... Καὶ κατὰ τὸ ἕνα τρίτον, μάλιστα!.. Ὁ πληρώνων τρεῖς χιλιάδες, θὰ πληρώνῃ δυὸ χιλιάδες μόνον, στὸ ἑξῆς!... Καὶ γιατί, παρακαλῶ;... Μήπως παραπονέθηκε κανένας ἐνοικιαστὴς ὡς τώρα, γιὰ τὸ ἐνοίκιο ποὺ πληρώνει; Κι' ἐκεῖνοι κι' ἐγὼ—ἀπὸ πεῖρα προσωπική μας — ξέρουμε ὅτι οἱ σπιτονοικοκύρηδες αὐξάνουν τὰ ἐνοίκια!... Ποτέ τους δὲν τὰ ἐλαττώνουν!... Κύριε ἐλέησον!... Κάτι θἄπαθαν τὰ λογικά, φαίνεται, τοῦ καινούργιου ἀφεντικοῦ μου!.. "Ἀχ, ποῦ εἶσαι μακαρίτη θεῖε, νὰ ἴδῃς τὰ καμώματα τοῦ ἀνηψιοῦ σου!

"Εφτασε στὸ σπίτι. Ἡ γυναῖκα του, βλέποντάς τον χλωμό, ἀνησύχησε καὶ ρώτησε τί συμβαίνει. Σταυροκοπήθηκε κι' αὐτή, μόλις ἄκουσε τὰ καθέκαστα, μὰ διστάζοντας στὴν ἀρχή, τὸν συμβούλεψε κατόπιν νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ κόμητος. Ἡ πεθερά του ὅμως, ἡ ὁποία—χωρὶς νὰ τὴν καλέσῃ κανένας — μπῆκε στὴ μέση τοῦ προχείρου αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου, ἔδωσε τὴν ἑξῆς γνώμη:

—Γαμπρέ μου, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἀναγγείλῃς στοὺς ἐνοικιαστάς τὴν τραγελαφικὴ αὐτὴ εἴδησι.. Θὰ σὲ νομίσουν γιὰ τρελλό, καὶ θὰ σὲ δέσουν!

Τέλος, κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, ἐπικράτησε ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ τοῦ νέου ἰδιοκτήτου. Καὶ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὁ ἐπιστάτης — πηγαίνοντας ἀπὸ διαμέρισμα σὲ διαμέρισμα — εἰδοποιοῦσε τοὺς ἑκατὸν ἕνα ἐνοικιαστάς, γιὰ τὴν ἐλάττωσι τοῦ ἐνοικίου των..

* * *

Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν εἰδοποίησι, ὁλόκληρη ἡ πολυκατοικία βρισκόταν σὲ ἀναστάτωσι.

Ἐνοικιασταί, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε οὔτε «καλημέρα» ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους, εἶχαν σχηματίσει τώρα παρέες στοὺς διαδρόμους καὶ στὰ κεφαλόσκαλα τῶν διαφόρων πατωμάτων—καὶ συζητοῦσαν ζωηρά.

—Τὰ μάθατε τὰ νέα; ρωτοῦσε ὁ ἕνας.

—Ἀπίστευτο πρᾶμμα! ἀπαντοῦσε ἄλλος.

—Ὁ νοικοκύρης ὁ καινούριος μᾶς ἐλαττώνει τὰ ἐνοίκια! πληροφοροῦσε τρίτος.

—Ἀκατανόητο!.. Ἀνήκουστο!.. ἐπιβεβαίωναν ὅλοι.

—Μήπως συμβαίνει λάθος;.. Μήπως τυχὸν σάλεψαν τὰ μυαλὰ τοῦ νοικοκύρη;

—Καλὲ τί λές;... Τὰ ἔχει τετρακόσια, καθὼς μᾶς βεβαίωσε ὁ ἐπιστάτης!...

—Γιατὶ ὅμως κάνει, μιὰ τέτοια χειρονομία;

—Χμ!.. Ποιὸς ξέρει!...

Πολλὰ καὶ διάφορα τέτοια σχόλια «ἔδιναν κι' ἔπαιρναν» ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῶν ἀπορούντων ἐνοικιαστῶν. "Ομως,ὁπωσδήποτε καὶ νὰ σχολίαζαν,τὸ γεγονός, κατέληγαν ὅλοι στὸ συμπέρασμα, ὅτι «κάποιον λάκκο ἔχει ἡ φάβα»...

Κι' ἔψαχναν μήπως κι' ἔβρισκαν αὐτὸ τὸν «λάκκο» κάνοντας τὶς ἀκόλουθες σκέψεις:

—Μήπως κανένα μεγάλο κρῖμα βαραίνει τὴ συνείδησι τοῦ νοικοκύρη μας;... Καὶ θέλει τώρα μὲ κάτι τέτοια ψυχικά, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ;

—Μήπως τὸ σπίτι εἶνε ἐτοιμόρροπο;.. Κι' ἐλαττώνει τὰ ἐνοίκια, γιὰ νὰ μᾶς καλοπιάσῃ καὶ νὰ μείνουμε;...

Στιγὰ-στιγά, ἡ συζήτησις ἄναβε. Μερικοὶ πέταξαν στὴ μέση τὴ γνώμη, ὅτι ὁ νέος νοικοκύρης τους ἑτοίμαζε κάτι τὸ φοβερό: Σπάταλος δηλαδὴ καὶ γλεντζὲς καθὼς ἦταν, θὰ εἶχε δημιουργήσει μεγάλα χρέη. Τὸ σπίτι θὰ ἦταν ὑποθηκευμένο. Καὶ καθὼς ἦταν ἀσφαλισμένο μὲ τεράστιο ποσόν, ἐκεῖνος θὰ τοὔβαζε φωτιὰ καμμιὰ νύχτα, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀσφάλεια. Καὶ γιὰ νἄχῃ ὕστερα εὐνοϊκοὺς μάρτυρας στὶς ἀνακρίσεις τῆς Ἀστυνομίας, γύρεψε νὰ καλοπιάσῃ τοὺς ἐνοικιαστάς του, ἐλαττώνοντάς τους τὰ ἐνοίκια!

Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν, ὅτι ἡ πολυκατοικία θὰ ἦταν στοιχειωμένη. Καὶ μιὰ γρηούλα ἔβεβαίωσε τότε — καὶ τὄμαθαν ὅλοι ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας — ὅτι ἄκουγε συχνὰ τὴ νύχτα κρότους ἀπὸ ἁλυσίδες, καὶ μυστηριώδη τριξίματα δοντιῶν!...

—Τελοσπάντων, ἀδελφέ, κάτι τὸ σοβαρὸ συμβαίνει! ἦταν τὸ γενικὸ συμπέρασμα.

* * *

Ἔτσι, τὰ σχόλια αὐτὰ σκόρπισαν παντοῦ τὸ φόβο. Ὁ φόβος ἔφερε τὴν ὑποψία, κι' ἡ ὑποψία μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ κάθε λογῆς καὶ φύσεως, τρομακτικὲς βεβαιότητες.

Κι' ὅλοι τους, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, εἰδοποίησαν τὸν ἐπιστάτη, ὅτι ἀδειάζουν τὸ διαμέρισμα ἐκεῖ μέσα. Ἄλλοι πάλι, τοὺς ὁποίους πρόθυμοι νεῖτονες προλάβαιναν νὰ πληροφορήσουν γιὰ τὰ γεγονότα, σταυροκοπιόντουσαν κι' ἔφευγαν ἀμέσως:

—Οὔτε τζάμπα δὲν κάθουμαι κειμέσα!.. μουρμούριζαν ὅλοι πανικόβλητοι.

Ἔτσι τὸ σπίτι ἔμεινε ἄδειο γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Μόνος κάτοικός του ἦταν ὁ ἐπιστάτης μὲ τὴν οἰκογένειά του, μάταια στήνοντας τὰ δίχτυα του τόσον καιρό, γιὰ νὰ «ψαρέψῃ» ἐνοικιαστάς.

Κι' ὅσες φορὲς πήγαινε στὸν πεισματάρη ὥστόσο κόμητα, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ μισθό του, περιοριζόταν μόνον νὰ τοῦ λέῃ, ὅτι «τὸ σπίτι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἄδειο»!!...

—Ἄδειο! ἔλεγε ἀπορῶντας ὁ κόμης. Δὲν βρέθηκε ἀκόμα κανένας νοικάρης;

—Κανένας, κύριε κόμη. Ὅλοι φεύγουν μακρυά. Κανένας δὲν ζυγώνει στὸ σπίτι!..

—Γιατί; Μὰ γιατί; μουρμούριζε ὁ κόμης σαστισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ὅτι κι' ἡ καλωσύνη, καμμιὰ φορά, φέρνει μεγαλείτερες συμφορὲς ἀπ' τὴν κακία...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΥ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ἡ ὥρα ποὺ ἔκλεινα τὸ γραφεῖο μου, παρουσιάστηκε ἔξαφνα μπροστά μου βιαστικὸς ἕνας ἄγνωστος.

—Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ διευθυντὴς τοῦ Μεσιτικοῦ Γραφείου; μὲ ρώτησε.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι... τοῦ ἀπάντησα. Μὰ τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Καθὼς βλέπετε, κλείνουμε...

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, μοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος μ' εὐγένεια, μὰ ξέρετε, ἤθελα νὰ μάθω ἂν ὑπάρχει πουθενὰ καμμιὰ θέσι ζαχαροπλάστη...

—Ὑπάρχει κάποια, ἔκανα μὲ ἀδιαφορία, ναί, ὑπάρχει... Ἐλᾶτε αὔριο τὸ πρωΐ...

Καὶ κύτταξα κατὰ πρόσωπο ἐκεῖνο τὸν βιαστικὸ πελάτη μου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξα διάπλατα τὸ στόμα μου ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

—Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε ὁ μίστερ Πλούμ, ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἐλεφάντων»! τοῦ φώναξα, γουρλώνοντας τὰ μάτια μου.

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ὁ μίστερ Πλούμ... ὡμολόγησε ὁ παράξενος πελάτης μου.

—Καὶ θέλετε νὰ γίνετε ζαχαροπλάστης; τὸν ρώτησα. Ἐσεῖς, ἕνας περίφημος «ἀστέρας» τοῦ Ἱπποδρομίου. Μὲ κοροϊδεύετε, δίχως ἄλλο, μίστερ Πλούμ!

—Ὄχι, ἀγαπητὲ κύριε! διαμαρτυρήθηκε ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἐλεφάντων». Σᾶς μιλῶ σοβαρά. Μὰ γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα, πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλη τὴν παράξενη ἱστορία μου, ὅλη τὴν καταπληκτικὴ περιπέτειά μου. Μὰ βλέπω πὼς δὲν ἔχετε καιρό...

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τοῦ φώναξα σκανδαλισμένος. Τί λέτε, μίστερ Πλούμ. Πεςἔστε μέσα στὸ γραφεῖο μου. Καθῆστε δῶ σ' αὐτὴν τὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα. Καὶ τώρα, ἐμπρός, διηγηθῆτε μου τὴν ἱστορία σας. Εἶμαι τόσο περίεργος!...

Ὁ μίστερ Πλοὺμ κάθησε στὴν πολυθρόνα ποὺ τοῦ πρόσφερα καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του:

—Ἀγαπητέ μου κύριε, μοῦ εἶπε, θὰ ἔχετε δῆ, ἐλπίζω, μὲ πόση ἀδιαφορία βάζω τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὸ πελώριο πόδι τοῦ ἐλέφαντος στὸ Ἱπποδρόμιο... Ὁ Λολό, ὁ μεγάλος ἐλέφας τοῦ Ἱπποδρομίου, εἶνε τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο καὶ τὸ πιὸ ἰδιότροπο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα. Μὴν πῆτε ὅμως: «Τί παλληκάρι, αὐτὸς ὁ μίστερ Πλούμ!» Ὄχι, κύριέ μου! Εἶμαι ὁ πιὸ δειλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Μὰ τότε λοιπόν; Ἔ, τί τὰ θέλετε; Ἔχω, ἢ μᾶλλον εἶχα, κάποιο σοβαρὸ λόγο ποὺ ἔβαζα τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ ἄγριου Λολό!... ἀφηφῶντας τὴ ζωή μου... Ἄκοῦστε:

»Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἤμουν ἕνας ἥσυχος ζαχαροπλάστης. Εἶχα ὥστόσο τὴν τύχη νὰ συναντήσω στὴ ζωή μου μιὰ ὡμορφη κοπέλλα καὶ νὰ τὴν παντρευτῶ, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τρυφερὸ καὶ ρομαντικὸ εἰδύλλιο. Ἀπὸ τότε δὲν ζοῦσα πειά, παρὰ μονάχα γιὰ τὴν Ροζίνα, τὴ γυναῖκα μου. Ὁ Γκαστὰν ὅμως, ὁ συνάδελφός μου, ποὺ δούλευε κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο ζαχαροπλαστεῖο, μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο:

—Κάνεις σὰν τρελλός, καϋμένε, γιατὶ δὲν ξέρεις τὶς γυναῖκες... Ἁπλώνεις πολὺ τὸ σκοινὶ τῆς γυναίκας σου. Μιὰ μέρα θὰ σὲ τὸ μυηθῶ, μὰ θἄναι ἀργά.. Πᾶρε παράδειγμα ἀπὸ μένα.. Ἐγώ, τὴ γυναῖκα μου, τὴν ἔχω κλειδωμένη πάντα στὸ σπιτάκι μας...

Μὰ ἐγὼ δὲν ἔδινα καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ λόγια του. Εἶχα μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα μου...

Μιὰ μέρα ὅμως, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ἕνα παιδὶ τοῦ μαγαζιοῦ μας, μοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα. Εἶχε λίγες λέξεις, γραμμένες βιαστικά:

«Φεύγω μ' ἕναν ἄλλο. Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς πειά. Συγχώρεσέ με. Ἡ γυναῖκα σου».

Μόλις διάβασα αὐτὲς τὶς λέξεις, τὸ αἷμα μου πάγωσε στὶς φλέβες μου. Μοῦ φάνηκε πὼς θὰ ἔπεφτα καταγῆς κεραυνόπληκτος! Παράτησα λοιπὸν ἀμέσως τὶς πάστες μου καὶ τὰ γλυκά μου συντετριμμένος καὶ ἐκτιηδενισμένος. Καταλαβαίνετε βέβαια τὴ θέσι μου... Τί τὴν ἤθελα πειὰ τὴ ζωή; Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μὲ λύτρωνε ἀπὸ τὸν καϋμό μου.

»Μὴ γελᾶτε, κύριέ μου. Ἤμουν τότε τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου! Τράβηξα λοιπὸν κατὰ τὸ ποτάμι κι' ἔπεσα γιὰ νὰ πνιγῶ στὰ νερά του ἀπὸ μιὰ γέφυρα. Μὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἄφηνα νὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ πέφτῃ κι' αὐτὸς στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγῇ. Τὸ δρᾶμα ἔτρεχε τοῦ ἀγνώστου μ' ἔκανε ἀμέσως νὰ ξεχάσω τὸ δικό μου. Κολύμπησα λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του, μὰ πρόσεξα κατάπληκτος ὅτι κι' ὁ ἄγνωστος κολυμποῦσε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀρπαχτήκαμε τότε κι' οἱ δυό, ποιὸς θὰ πρωτοσώσῃ τὸν ἄλλο καὶ βγῆκα σιγὰ-σιγὰ στὴν ὄχθη.

—Σᾶς ἔσωσα! μοῦ φώναξε ὁ ἄγνωστος.

—Κι' ἐγὼ σᾶς ἔσωσα! τοῦ ἀπάντησα, ὑπερήφανα. Θέλατε νὰ πνιγῆτε;

—Μὰ κι' ἐσεῖς θέλατε νὰ πνιγῆτε!... ἔκανε ὁ ἄγνωστος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κυτταχτήκαμε στὰ μάτια κι' ὕστερα σκάσαμε κι' οἱ δυὸ στὰ γέλια. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχα σώσει, μὲ ρώτησε τότε γιὰ ποιὸ λόγο ἤθελα νὰ πνιγῶ. Κι' ἐγὼ τοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου. "Ἐκεῖνος γέλασε πάλι καὶ μοῦ εἶπε:

—Τί ἀνοησία ποὺ πήγατε νὰ κάνετε! Ἐγώ, ὁ δυστυχής, εἶχα σοβαροὺς λόγους νὰ θέλω νὰ πεθάνω. Εἶμαι διευθυντὴς ἑνὸς ἱπποδρομίου. Τὸ καλύτερο νούμερό μου ἦταν ὁ Ἀλῆς μὲ τὸν Λολό, τὸν πιὸ ἄγριο καὶ πιὸ πελώριο ἐλέφαντα τοῦ κόσμου. Φανταστῆτε ὅτι ὁ Ἀλῆς ἔβαζε κάθε βράδυ τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Λολό.. Μὰ ὁ Λολό, ἕνα βράδυ, πάτησε τὸ πόδι του κι' ἔκανε λυώμα τὸ κεφάλι τοῦ Ἀλῆ... Κι' ὁ Ἀλῆς ἦταν ὁ τέταρτος «δαμαστὴς» ποὺ χανότανε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ βρῶ κανέναν ἄνθρωπο γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀλῆ... Ἡ δουλειές μου λοιπὸν πῆραν τὸν κατήφορο κι' ἔτσι σήμερα, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου, ἔπεσα στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγῶ.

—Θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν στὴ θέσι τοῦ Ἀλῆ... στέναξα περίλυπα. Ἂν ὁ ἐλέφαντας μοῦ εἶχε κάνει λυώμα τὸ κεφάλι, τώρα δὲν θὰ ὑπέφερα πειά...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱπποδρομίου γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ μιὰ μελοδραματικὴ χειρονομία, μοῦ φώναξε:

—Θαῦμα! Θαῦμα! Βρῆκα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσα! Ἀκοῦστε: Ἂν σᾶς ἀφήσω μόνο δῶ πέρα, τί θὰ κάνετε;

—Θὰ ξαναπέσω στὸ ποτάμι! τοῦ ἀπάντησα μὲ ἀπλοϊκότητα.

—Ἔξοχα! οὐρλιαξε τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του ὁ «σωτῆρας» μου. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ πέσετε στὸ ποτάμι, ἐλᾶτε νὰ πάρετε τὴ θέσι τοῦ Ἀλῆ στὸ Ἱπποδρόμιο. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ Λολὸ θὰ κατεβάσῃ τὸ πόδι του καὶ θὰ σᾶς λύσῃ τὸ κεφάλι.. Κι' ἔτσι κι' ἐμένα θὰ σώσετε κι' ἐσεῖς θὰ δώσετε τὸ τέλος ποὺ ἐπιθυμῆτε στὴ ζωή σας...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκηο. Δέχτηκα λοιπὸν τὴν πρό-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.270)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΙΝ ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝΙ..
'ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ'
Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ δεσποινίς, κυρία, νέος, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ.
Θὰ σᾶς λύσῃ ὅλες τὶς ἐρωτικὲς ἀπορίες...
Θὰ σᾶς καθοδηγήσῃ...
Θὰ σᾶς παρηγορήσῃ...
ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΕΤΕ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!..

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ζ. ΤΟΥΛΛΙΟ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΤΥΨΙΣ

Ε ΔΩ καὶ μερικὰ χρόνια, καὶ κατὰ τὰ μέσα Ἰουλίου, ἔλαβα μιὰ πρόσκλησι ἀπ' τὸν παλιὸ συμμαθητὴ καὶ φίλο μου Μπουβέ. Ἦταν ἐγκατεστημένος στὴν ὡμορφη ἐξοχικὴ βίλλα του, χτισμένη στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Οὐάζ, κοντὰ σ' ἕνα θαυμάσιο δάσος, καὶ μὲ καλοῦσε νὰ μείνω λίγες ἡμέρες μαζύ του.

Ἐπειδὴ αὐτὸς κι' ἡ σύζυγός του, ἦσαν τὰ μόνα πλάσματα ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ἔρημη ὕπαρξίς μου στὸν κόσμο, δέχτηκα μ' εὐχαρίστησι τὴν πρόσκλησι. Κι' ἕνα ὥμορφο πρωΐ, ἔμπαινα στὸ κομψὸ τους σπίτι, ὅπου μὲ δέχτηκαν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ ἀνυπόκριτη χαρά.

Τὸ δωματιό μου ἦταν ἕτοιμο κι' λας. Τακτοποιήθηκα, πλύθηκα, δροσίστηκα, καὶ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος ἤμουν ἕτοιμος πειά.

* * *

Ὅταν μπῆκα στὴν τραπεζαρία, εἶδα ὅτι δὲν ἤμουν ὁ μόνος ξένος. Πλάγι στὴν κυρία Μπουβέ, στεκόταν μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ψηλόσωμη, λυγερή, χρυσόμαλλη, θαυμασίας καλλονῆς, καὶ ντυμένη μὲ βαρύτατο πένθος.

Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ συνέστησε :

—Ὁ κύριος Ταλλάρ, οἰκογενειακὸς φίλος μας!

—Ἡ κυρία Νοεμὴ Ἐρμπαίν!

Ὑποκλίθηκα, κι' ἐκείνη ἀνταπόδωσε τὸν χαιρετισμό μου μὲ ἀρκετὴ ἀδιαφορία.

Καθήσαμε ἔπειτα στὸ τραπέζι.

Γιατὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἄγνωστη, τράβηξε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον μου ; Δὲν θὰ ἦταν δύσκολο ν' ἀπαντήσω : Ἴσως, γιατὶ τὸ λυγερὸ παράστημά της κι' ἡ ἀμεμπτη κατατομὴ τοῦ προσώπου της ἤμοιαζαν μὲ τὶς ξωτικὲς νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν... τῶν παραμυθιῶν, μὲ τὰ ὁποῖα νανουρίστηκε ἡ παιδικὴ μου ἡλικία Ἴσως πάλι, γιατὶ τὸ ὕφος της ἦταν ἀλλόκοτο, ἀφηρημένο, διαρκῶς συλλογισμένο, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της ν' ἀναμιχθῆ στὴ συνδιάλεξί μας...

Τὴν λοξοκύτταζα λοιπὸν μὲ λαχτάρα, περίεργα Ἔτρωγε ἀργά, μόλις ἄγγιζε τὸ φαγητό της, καὶ προτιμοῦσε νὰ σωπαίνῃ. Κι' ὅταν τυχὸν ἀντίκρυζε τὸ βλέμμα μου, χαμήλωνε ἀμέσως τὸ δικό της, κοκκινίζοντας.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἀποσύρθηκε μὲ διάκρισι. Κι' ἔτσι ἔμεινα μόνος μὲ τοὺς παληούς μου φίλους.

Ἔμαθα τότε, ὅτι ἡ Νοεμὴ Ἐρμπαὶν ἦταν 23 μόλις χρόνων Εἶχε χηρέψει ἀπ' τὸ περασμένο φθινόπωρο, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ σύζυγός της σκοτώθηκε ἀπὸ δυστύχημα σὲ μιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομή. Ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴ συμφορά της αὐτή, κι' ἡ ψυχή της φοροῦσε πολὺ πιὸ βαρὺ πέπλο ἀπ' τὸ πέπλο τοῦ χώματός της.

Ἔτσι, ἐξήγησα τὴ διαρκῶς θλιμμένη στάσι τῆς κυρίας Ἐρμπαίν, καὶ τὴ λυπήθηκα ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου..

* * *

Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, ἔβλεπα συχνὰ τὴν κυρία Ἐρμπαὶν στὰ γεύματά μας, στὶς ἐκδρομές μας, καὶ στοὺς περιπάτους μας.

Ἡ καρδιά μου μάτωνε, ποὺ τὴν ἔβλεπα τόσο θλιμμένη, καὶ τῆς μιλοῦσα πάντα μὲ τὸν πιὸ βαθὺ σεβασμό, καὶ μὲ εἰλικρινῆ συμπόνια στὸ βλέμμα μου Ἐκείνη ὅμως, δὲν φαινόταν νὰ μὲ πολυπροσέχῃ. Μὲ κύτταζε μὲ ἀδιάφορο ὕφος πάντα. Μὰ ἤμουν συνηθισμένος στὴν ἀδιαφορία τῶν γυναικῶν, γιὰ τὸ ταπεινό μου ἄτομο, κι' ἔτσι δὲν μοῦκανε ἐντύπωσι ἡ στάσι της.

Ἤμουν κοντὰ στοὺς φίλους μου δεκαπέντε ἡμέρες τώρα. Ἡ μελέτες μου ὅμως μὲ καλοῦσαν πειὰ ἐπιτακτικὰ στὸ Παρίσι, κι' ἔπρεπε νὰ φύγω πειά. Ὡστόσο, τὸ ζεῦγος Μπουβὲ μὲ θερμοπαρακάλεσε νὰ μείνω, κι' ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω στὶς ὑποχρεωτικὲς παρακλήσεις των.

Θεέ μου, γιατὶ δὲν μοῦλεγαν τότε περισσότερη σταθερότητα στὴν ἀπόφασί μου νὰ φύγω ; Δὲν θὰ τάραζαν τώρα τὴν ψυχή μου, ἡ βασανιστικὲς αὐτὲς τύψεις, ποὺ μοῦ χαρίζουν ἄγρυπνες νύχτες, ὀνειρα ἐφιαλτικά, καὶ μέρες γεμᾶτες ἔννοια!

Ἔμεινα λοιπὸν ἄλλες ὀχτὼ ἡμέρες

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐπιτέλους, δήλωσα τὴν ἀκλόνητη ἀπόφασί μου νὰ φύγω τὴν ἑπομένη. Ἑτοίμασα τὶς βαλίτσες μου, καὶ δειπνήσαμε ὅλοι μαζὺ κατόπιν.

Ἡ βραδυὰ ἦταν δροσερή, ἡ νύχτα ἀστροφώτιστη, καὶ φυσοῦσε ἕνα ἀνάλαφρο μυρωμένο ἀεράκι.

Δὲν μοὔκανε καρδιὰ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως. Κατέθηκα λοιπὸν στὸν κῆπο, περπάτησα λίγο ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, κι' ὕστερα κάθησα ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα παγκάκι.

Ἄρχισα νὰ ρεμβάζω, κυττῶντας τὴν τρεμουλιαστὴ ἀκτινοβολία τῶν ἄστρων..

—Κύριε Ταλλάρ! ψιθύρισε μιὰ φωνὴ πλάγι μου.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Νοεμῆς Ἐρμπαίν.

Γύρισα κατάπληκτος, καὶ τὴν ἀντίκρυσα Στεκόταν κοντὰ σ' ἕνα πυκνὸ ἀγιόκλημα, ἐλαφρὰ γυρμένη πρὸς τὰ μπρός, κρατοῦσε στὸ χέρι της μιὰ μικρὴ βαλίτσα, καὶ φοροῦσε ἐνδυμασία ταξειδιοῦ.

—Κυρία !... τραύλισα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ συνέλθω ἀκόμη.

Κι' ἅπλωσα τὸ χέρι μου. Μὰ ἐκείνη σκίρτησε, τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω, καὶ μὲ χαμηλὴ φωνή, μὲ τόνο ἱκετευτικό, ψιθύρισε :

—Ὦ, μὴ μὲ κρατᾶτε !.... Ἀφῆστε με νὰ φύγω !... Ἀφῆστε με ἀμέσως νὰ φύγω!

Ἔμεινα κυριολεκτικὰ ἔκθαμβος. Ἡ ταραχή μου μεγάλωσε. Μήπως θέλησα νὰ τὴν κρατήσω ;... Ἐγὼ τῆς εἶπα νάρθη ;... Μουρμούρισα :

—Νὰ φύγετε ;... Φύγετε, κυρία μου, ἀφοῦ τὸ θέλετε!... Τί σᾶς συμβαίνει, ὅμως ;... Τί ἔχετε ;

—Ἆχ, ἂν μποροῦσα νὰ ἐμπιστευτῶ σὲ σᾶς! ξανάπε, στενάζοντας καὶ σφίγγοντας τὰ χέρια της μὲ ἀγωνία Μὰ δὲν θά με καταλαβαίνατε, ὅμως!... Δὲν ξέρετε τί εἶνε, οὔτε τί ὑποφέρω!... Τίποτε δὲν ξέρετε!

Ἀπὸ διαίσθησι κατάλαβα, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ πάλευε μὲ κάποιο μυστηριῶδες πάθος. Κι' ὅτι τὰ αἰσθήματά της τὴν κρατοῦσαν τόσο μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο κι' ἀπ' τὸ περιβάλλον ὅσο μακρυὰ ἦσαν τ' ἀστέρια ἀπ' τὰ κεφάλια μας!

Κι' ἐνῶ σκεπτόμουν αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα, ἐκείνη ἐξακολούθησε μουρμουριστά :

—Ὅταν θὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἐδῶ ἡ φυγή μου, μὴν πῆτε σᾶς παρακαλῶ ὅτι μ' εἴδατε.. Μὴ πῆτε τίποτε... Νὰ φανῆτε κι' ἐσεῖς παραξενεμένος, ὅπως θὰ φανοῦν κι' οἱ ἄλλοι!... Ὀρκιστῆτε μου, κύριε Ταλλάρ, πρὶν φύγω... Ὀρκιστῆτε ὅτι θὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴ θερμὴ αὐτὴ παράκλησί μου!

Ἔτρεμε σύγκορμη. Ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τρέμω ἀνεξήγητα κι' ἄθελά μου.

—Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι! τῆς εἶπα, χωρὶς νὰ ξέρω τί ἔλεγα!

Μόλις πρόφερα αὐτὲς τὶς τρεῖς λέξεις, ἡ κ. Νοεμῆ Ἐρμπαὶν ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπ' τοὺς λουλουδένιους θάμνους τοῦ κήπου...

* * *

Ἔμεινα μόνος.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι γιὰ νὰ κοιμηθῶ, στεπτόμουν :

—Θἄπρεπε νὰ τὴν κρατήσω.. Νὰ μοῦ ἐξηγηθῆ.. Θὰ τὴν συμβούλευα πατρικά, καὶ μὲ τὴν πεῖρα τῶν γκρίζων μαλλιῶν μου!.. Μὰ τί νὰ ζητοῦσε ἀραγε ;... Συμβουλὲς ἢ προστασία ;.. Μυστήριο!

Τὴν ἑπομένη, ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ξύπνησα ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ ταραχή, ἡ ὁποία ἐπικρατοῦσε στὸ σπίτι : Ἦσαν ὅλοι ἀναστατωμένοι, ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη ἐξαφάνισι τῆς κυρίας Ἐρμπαίν!

Τὸ ζεῦγος Μπουβὲ ἀναρωτιόταν μὲ ἀπορία Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, τί εἶχε ἀπογίνει ἡ φιλοξενουμένη των, Καὶ ρωτοῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, τοὺς γείτονας καὶ τοὺς γνωστούς των, μήπως κανένας εἶχε δῆ τὴν κυρία Ἐρμπαίν, ἡ ἤξερε κάτι σχετικό : Ὅλοι φοβόντουσαν μιὰ πιθανὴ αὐτοκτονία της!

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε ἀπολύτως, γιὰ τὴν ἀλλόκοτη χθεσινοβραδυνὴ συνάντησί μου μαζύ της. Καὶ δὲν μίλησα, ὄχι γιὰ νὰ τηρήσω τὴν ἀπερίσκεπτη ὑπόσχεσί μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ φανῶ ἠλίθιος, ποὺ χειρίστηκα τὸ ζήτημα μὲ τόση ἐπιπολαιότητα..

Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν ταραχή, ἀποχαιρέτησα τοὺς φίλους μου κι' ἔφυγα, ἄλλο τόσο ταραγμένος μυστικὰ κι' ἐγώ...

Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρες, ἔλαβα γράμμα ἀπ' τοὺς φίλους μου Μπουβέ Μοῦγραφαν τὰ ἑξῆς θλιβερά, κοντὰ στ' ἄλλα θέματα τῆς φιλικῆς ἐπιστολῆς των :

«...Εἶνε φριχτὸ αὐτὸ ποὺ θὰ μάθῃς τώρα, σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τῆς κυρίας Ἐρμπαΐν. Ἡ ἀνιγματικὴ αὐτὴ ὕπαρξις, ἀγαποῦσε τρελλὰ — καὶ πρὶν χηρέψῃ ἀκόμη — ἕναν ξένο τυχοδιώκτη, γοητευτικὸν στὴ μορφή, ἀχρεῖο ὅμως στὴν ψυχή... Τὴν τρομοκρατοῦσε, ζοῦσε ἀπὸ τὰ χρήματά της, καὶ τὴν εἶχε ὑποδουλώσει καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα... Τοῦ εἶχε θυμᾶσει τὴν τιμή της, τὴν περιουσία της, τὴν ἐλευθερία της.. Ζηλότυπος ὅμως στὸ ἔπακρο ὁ κτηνάνθρωπος αὐτός, τὴν ἤθελε διαρκῶς μαζύ του... Τὴν πίεζε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σὲ ἐξακολουθητική παράνοιμη συμβίωσι, ἐγκαταλείποντας τὴ φιλόξενή καὶ στοργικὴ στέγη μας.. Καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς σου ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐπὶ τέλους... Ἄχ, νὰ τὸ ξέραμε ἀμέσως !... Νὰ ξέραμε τοὐλάχιστον τὴν πρόθεσί της, νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἔτσι !... Θὰ τῆς ζητούσαμε ἐξηγήσεις, θὰ τὴν πέζαμε σὲ ἐκμυστηρεύσεις — εὔκολες ἄλλωστε, ἂν λάβῃ κανένας ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀναστατωμένη κρυφὰ ψυχή της — καὶ θὰ τὴν προστατεύαμε.. Δὲν θὰ τὴν εὕρισκαν προχθὲς στραγγαλισμένη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς γειτονικῆς πόλεώς μας !... Ναί, σὲ μιὰ ἔκρηξι κτηνωδίας καὶ ζηλοτυπίας ὁ ἄθλιος ἐραστής της, τὴν στραγγάλισε ἄγρια καὶ δραπέτευσε κατόπιν !.. Ὁ Θεὸς νὰ τὴ συγχωρήσῃ, φίλε μου... Κι' ἐμεῖς ὅλοι, ποὺ τὴν νομίζαμε τόσο θλιμμένη γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της !...»

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ διαβάσω παρακάτω. Τὰ μάτια μου γέμισαν ἀπὸ δάκρυα, καὶ τσουχτερὴ τύψι μαστίγωσε τὴν ψυχή μου...

—«Ὦ, ἂν μποροῦσα νὰ ἐμπιστευτῶ σὲ σᾶς!... μοῦ εἶχε ψιθυρίσει ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἡ ἄτυχη Νοεμῆ.

Κι' ἐγὼ ἄκουσα τὰ τρεμουλιαστά της λόγια. Εἶδα τὴν μυστηριώδη κι' ἔντονη ἀγωνία της Καὶ μάντεψα κάποιο κρυφό, τρομερό, σκοτεινὸ δράμα στὴ ζωή της...

Ὅμως, δὲν τὴν συγκράτησα... Ὅμως, δὲν τῆς εἶπα δυὸ λόγια στοργικά, λόγια ἀνακουφιστικὰ τῆς ψυχῆς, λόγια ποὺ ξυπνοῦν τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ σπρώχνουν τοὺς πονεμένους σὲ σωτήριες ἐκμυστηρεύσεις...

Καὶ μποροῦσα νὰ τὰ πῶ αὐτὰ τὰ λόγια.. Ἡ μόρφωσί μου, ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς, τὰ γκρίζα μου μαλλιά, μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ βρῶ καὶ νὰ ξεστομίσω αὐτὰ τὰ λόγια...

Μὰ δὲν τὰ εἶπα.. Τὴν ἄφησα —σὰν νάμουν μωρὸ παιδὶ — νὰ φύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου, μόνη της, ἀβοήθητη, μὲ τὴν ἀγωνία της, καὶ μὲ τὰ τραγικὰ προαισθήματά της...

Καὶ τὴν ἑπομένη—σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ — κλείδωσα καὶ τὸ στόμα μου!

Νὰ γιατὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἀκούσιον, ἔστω, συνένοχο τοῦ ἀπαισίου φόνου της...

Καὶ νὰ γιατὶ ταράζουν συχνὰ τὸν ὕπνο μου ἐφιάλτες, καὶ τὸ ξύπνιο μου τύψεις..

Ἕνα ἐπιτυχὲς σκίτσο τοῦ περιφήμου Ἄγγλου δραματικοῦ συγγραφέως Μπέρναρ Σῶ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

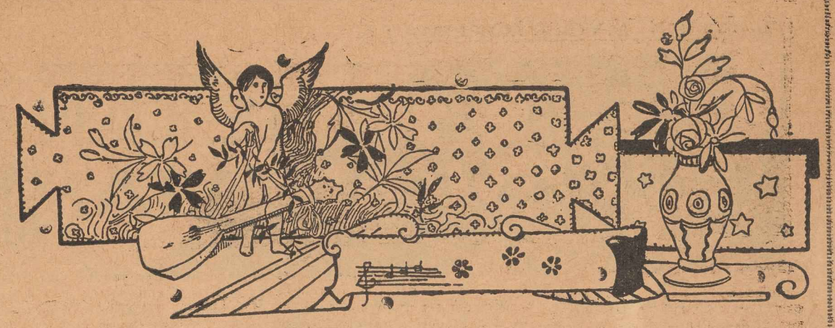
ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τοῦ «Ἀπολεσθέντος Παραδείσου» Μίλτων, τυφλὸς πειά, παντρεύτηκε καὶ γιὰ τρίτη φορά. Ἡ γυναῖκα του ἦταν ὡραιοτάτη, ἀλλὰ πολὺ δύστροπη καὶ φιλόνεικη.

Μιὰ μέρα, ὁ δοὺξ τοῦ Βούκιγκαμ τοῦ εἶπε ἀστειευόμενος, ὅτι ἡ σύζυγός του αὐτὴ ἦταν σωστὸ τριαντάφυλλο στὴν ὡμορφιά !

—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ βεβαιώσω γι' αὐτὸ μὲ τὰ μάτια μου, εἶπε θλιβερὰ ὁ ποιητής. Τὸ συμπεραίνω ὅμως, ἀπ' τὰ ἀγκάθια της !

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Οἱ σουλτάνοι, οἱ πιὸ ἄγριοι διῶκται τοῦ καφέ. Θανατικὲς ἐκτελέσεις καφεποτῶν. Οἱ τέσσερες ὑποθῆκαι τοῦ Διαθέλου. Τὰ βάσανα τῶν καφεποτῶν ἐπὶ σουλτάνου Μουράτ. Οἱ μάρτυρες τοῦ καφέ. Πῶς διεδόθη ὁ καφὲς στὴν Εὐρώπη. Τὸ πρῶτο καφενεῖο στὴ Βιέννη, κτλ.

Ὁ καφές, τὸ τονωτικὸ αὐτὸ ποτὸ ποὺ ἐρεθίζει τὴν φαντασία μας καὶ δυναμώνει τὴν ἐμπνευσί μας, τὸ χωνευτικὸ αὐτὸ ρόφημα, ὑπέστη τρομεροὺς διωγμούς, ὅταν πρωτοεμφανίστηκε, ἀλλὰ κατώρθωσε στὸ τέλος νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὸν πιὸ πανηγυρικὸ τρόπο.

Σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ Τοῦρκος χωρὶς τὸν καφέ του καὶ τὸ τσιμπούκι του. Ὡστόσο εἶνε ἱστορικῶς βεβαιωμένον, ὅτι οἱ Τοῦρκοι ὑπῆρξαν οἱ φανατικώτεροι, οἱ πιὸ ἀμείλικτοι διῶκται τόσο τοῦ καφέ, ὅσο καὶ τοῦ καπνοῦ.

Ὁ καφὲς ἦρθε πρώτη του ἐμφάνισι στὴν Εὐρώπη τὴν ἔκανε, ὅταν πειὰ ἡ Ἑπτάλοφος ἦταν πρωτεύουσα τῶν Ὀσμανιδῶν. Ἡ ἐμφάνισί του στὴν Σταμπούλ ὀφείλεται στοὺς Ἄραβας, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν ἀπὸ τὴν ἱερὰ Μέκκα.

Στὴν Κωνσταντινούπολι ὁ καφὲς ὄχι μόνον δὲ βρῆκε πολλοὺς θαυμαστάς, ἀλλ' ἀπεναντίας καταδιώχτηκε ἀμέσως... ὡς ἕνας ἀπὸ «τοὺς βοηθοὺς τοῦ διαβόλου» !

Σύμφωνα μὲ κάποιο ἀνατολίτικο μῦθο οἱ βοηθοὶ καὶ σύμβουλοι τοῦ διαβόλου εἶνε τέσσερες: Τὸ κρασί, τὸ δπιον, ὁ καπνὸς καὶ ὁ καφές. Οἱ τέσσερες αὐτοὶ βοηθοὶ τοῦ διαβόλου εἶνε οἱ καταστρεπτικώτερες μάστιγες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ πιὸ καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ δηλητηριάζουν τὶς πηγὲς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερες βοηθοὺς τοῦ διαβόλου ὀφείλεται ἡ δυστιχία τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτοὶ ἔχουν μεταβάλει τὴ γῆ ἀπὸ παραδείσιο κῆπο σὲ χώρα λύπης καὶ ἀπελπισίας.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ καφὲς καὶ ὁ καπνὸς καταδιώχθηκαν ἀγρίως ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὅσο δὲν καταδιώκονται στὴν ἐποχή μας τὰ ναρκωτικά.

Ἐπὶ Μουρὰτ τοῦ Δ', ὁποιος ἔπινε ἕνα φλυτζάνι καφὲ ἢ ἐκάπνιζε μιὰ πίπα καπνοῦ, ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ἐγκλήματα, τὸ ὁποῖο ἐπλήρωνε μὲ τὸ κεφάλι του. Φιρμάνια αὐστηρὰ ἀπαγορεύανε τὴ χρῆσι τοῦ καφὲ καὶ τοῦ καπνοῦ. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ Μουράτ, γιὰ νὰ εἶνε σίγουρος, ὅτι τὰ φιρμάνια του τὰ σεβόντουσαν οἱ ὑπήκοοί του, μεταμφιεζόταν σὲ ἀχθοφόρο καὶ τριγυρνοῦσε στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης του. Ἀλλοίμονο δὲ σ' ἐκεῖνον, ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ πίνῃ καφὲ ἢ νὰ καπνίζῃ. Ὁ Πατισιὰχ ἔκανε ἕνα νεῦμα στὸν δήμιο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἀμέσως τὸ κεφάλι τοῦ «ἐγκληματία» κυλιόταν στὸ καλντερίμι !

Οἱ θιασῶτες τοῦ καφὲ, ὡστόσο περιφρονοῦσαν καὶ τὰ αὐστηρὰ φιρμάνια κι' αὐτὸν τὸν θάνατο. Στὸ αἷμα τῶν χιλιάδων μαρτύρων τοῦ καφὲ ὀφείλουμε ἐμεῖς τὸ ὅτι πίνουμε ἐλεύθερα τὸν καφέ μας ! Ὁ Σουλτᾶνος Ἰμβραὴμ καὶ οἱ διάδοχοί του συνιστοῦσαν στοὺς ὑπηκόους τους νὰ πίνουν ἀντὶ γιὰ καφὲ καβουρδισμένο καὶ τλεσμένο ρεβίθι, ἀλλὰ οἱ καφεπότες προτιμοῦσαν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, ὅπως ἔτσι, νὰ πίνουν σ' ε τ ο καφέ, παρὰ... πολὺν σπάνιον στὶς μέρες μας.

Ἄγρια καταδίωξι ὑπέστη ὁ καφὲς καὶ ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ Δ'. Ὁ Σουλτᾶνος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀμοιβοὺς ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, μαθαίνοντας τὰ θέλω του Μουράτ. Ἔμπαινε μεταμφιεσμένος μέσα στὰ καφενεῖα καὶ κατσάρωνε δι-

ους τοὺς καφεπότες ποὺ ἔβρισκε ἐκεῖ μέσα. Ὅταν ἔφθανε στὸ σπίτι του, μεταμφιεζόταν πάλι σὲ σουλτᾶνο καὶ ἔστελνε τὸν δήμιο νὰ κόψῃ τὰ κεφάλια τῶν καφεπότων ποὺ εἶχε συλλάβει.

Ἀλλὰ πόσον εἰρωνικὴ εἶνε καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη ! Ἡ διάδοσις τοῦ καφὲ στὴν Εὐρώπη ὀφείλεται στὸν ἀγριώτερο διώκτη του, τὸν Μωάμεθ τὸν Δ'. Ὅταν ὁ Σομπιέσκι, ὁ Σουλτᾶνος αὐτὸς νικήθηκε, ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Σομπιέσκι, μπροστὰ στὰ τείχη τῆς Βιέννης, τὰ στρατεύματά του, καθὼς ὑποχωροῦσαν πανικόβλητα, ἐγκατέλειψαν πάνω στὸ μέρος τῆς μάχης ὅλα τους τὰ πολεμοφόδια καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους. Οἱ νικητὰ λοιπὸν βρῆκαν μέσα στὶς ἀποσκευὲς τῶν ἡττημένων μεγάλες ποσότητες ἀπὸ μιὰ σκόνη σχεδὸν μαύρη, ἄγνωστη σ' αὐτούς. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν νικητῶν ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ἕνας Πολωνὸς ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει διερμηνεὺς στὴν Κωνσταντινούπολι κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε τί εἶνε ἡ μαύρη σκόνη καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεώς της. Οἱ νικητὰ, καθὼς καὶ οἱ Βιεννέζοι, ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ μαυροζούμι τοῦ καφὲ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος ἔδωσε στὸν Πολωνὸ διερμηνέα τὴν ἄδεια νὰ ἀνοίξῃ ἕνα καφενεῖο, τὸ πρῶτο καφενεῖο τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη καταδιώχθηκε ὁ καφές. Ἡ κυρία ντὲ Σεβινιὲ στὶς ἐπιστολές της εἶχε προφητεύσει ὅτι τὸ τέλος του θὰ ἦταν σύντομο. Ὁ Κάρολος ὁ Β', εἶχε ἀπαγορεύσει μὲ δρακοντείους νόμους τὶς χρῆσι του. Ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς καταδιώξεις ποὺ ὑπέστη, ὁ καφές, ἐπέζησε, κι' ἐθριάμβευσε.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΟΙΗΤΩΝ

Βλέπει ὁ Θεὸς τὰ λάθη σου, ὅμως σιωπᾶ καὶ κλαίει. Ὁ γείτονάς σου τίποτε δὲν βλέπει κι' ὅμως λέει.

Σααδὶ

Ἂν θέλῃς δόξα καὶ τιμὴ μὰ καὶ μεγάλο ὄνομα, ἔχε τὰ χέρια τέσσερα καὶ σφαλιστὸ τὸ στόμα.

Ν. Λάσκαρης

Ὅσες γλυκάδες καὶ χαρὲς μᾶς περιχύνει ὁ ἔρωτάς, τόσες πικρὰ δες καὶ χολὲς μᾶς δίνει ὁ μαῦρος χωρισμός.

Γ. Βιζυηνὸς

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Κατάρα ! οὐρλιαξε ὁ Καπεστάν, σηκώνοντας τίς σφιγμένες του γροθιές πρὸς τὸν οὐρανό...

Καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση, ἔσπρωξε ἀπὸ μπροστά του τὸν Κυγκολέν, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε κάτω, κατάπληκτος, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα.

Ἔτρεξε κατόπιν σὰν ἀστραπή, στὸ σταῦλο, πέρασε τὸ χαλινάρι στοῦ Φτερωτοῦ τὸ στόμα καὶ δίχως κἂν νὰ τὸν σελλώσῃ, καβαλλίκεψε καὶ τοῦ ἔμπηξε τὰ σπιρούνια στὴν κοιλιά του.

Ὁ Φτερωτὸς ξεκίνησε μὲ ἕνα μανιασμένο χλιμίντρισμα, ἀναποδογυρίζοντας κάποιον ὑπηρέτη ποὺ περνοῦσε τυχαίως μπροστά του.

Καὶ σὲ λίγο, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, μὲ μιὰν ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἄλογο κ' ἄνθρωπος μαζύ, κουβάρι σὰν κάποιο τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως, κατρακυλοῦσαν στὸ μεγάλο δρόμο, μὲ κατεύθυνσι, ἴσια, στὸ Μεντόν !...

Πελιδνός, ἐξωφρενῶν, σὰν μεθυσμένος, ὁ Καπεστάν, καβάλλα, δίχως σέλλα, στὸ θρυλικό του τὸ ἄλογο, ποὺ τὸ τρέλλαινε στὶς σπρουνιές, περνοῦσε σὰν μετέωρο, σὰν δίνη !

Ρόγχαζε, κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄλογό του ! Ἔμοιαζαν, τώρα, οἱ δυό τους, σὰν ν' ἀποτελοῦσαν ἕνα σῶμα, ἕνα κορμὶ τρομαχτικό, ποὺ πνευστιοῦσε !

Καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ἀπεγνωσμένου αὐτοῦ δρόμου, κατὰ τὸν ὁποῖο ὁ θρυλικὸς Φτερωτὸς εἶχε γίνει «φτερωτὸς», ἀλήθεια — ὁ ἱππότης οὐρλιαζε κι' ἀλάλιζε:

—Πολὺ ἀργά ! Πολὺ ἀργά ! Πολὺ ἀργά !...

Ἄξαφνα, σ' ἕνα στρίψιμο τοῦ δρόμου, ἕνας ἄλλος ἱππέας παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Καπεστάν.

—Τόπο !... Τόπο ! φώναξε μὲ λαχτάρα ὁ ἱππότης.

Μὰ ὁ ἱππεύς, ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὸ ντύσιμό του εὐπατρίδης, δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ Καπεστὰν ἐφρύαξε.

—Κατάρα ! οὐρλιαξε. Παραμέρισε λοιπόν, Σατανᾶ, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου !

Μὰ ὁ ἄγνωστος εὐπατρίδης, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ὑπόδειξί του, κόγχασε καὶ τὸν ρώτησε εἰρωνικά:

—Εἶσαι λοιπὸν τόσο διαστικός, γενναῖε μου ;

—Παραμέρισε, ἀλλοιῶς σοῦ τινάζω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα, οὐρλιαξε ὁ Καπεστάν.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως ἐξακολούθησε νὰ καγχάζῃ.

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία ταχύτητα, ὁ Καπεστὰν τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ σημαδεύοντας τὸν ἄγνωστο, πυροβόλησε.

Μὰ ἀπὸ τὴν ταραχή του, τὸ χέρι του ἔτρεμε κι' ἔτσι ἡ σφαῖρα του δὲν πέτυχε τὸν ἄγνωστο.

—Δολοφόνε ! οὐρλιαξε ὁ ἄγνωστος. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!...

Καὶ πηδῶντας κάτω ἀπ' τὸ ἄλογό του, τράβηξε τὸ σπαθί του.

Ὅλο τὸ αἷμα τοῦ Καπεστὰν ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του, καθὼς ἄκουσε τὴ βαρειὰ αὐτὴ προσβολή.

Χωρὶς δὲ νὰ διστάσῃ πειὰ καθόλου, πῆδηξε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ τράβηξε μὲ τὴ σειρά του τὸ σπαθί του.

Ἡ μονομαχία τους δὲν βάσταξε παρὰ δυὸ-τρία δευτερόλεπτα μόνο.

Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ ὁ Καπεστὰν ἀπέκρουσε τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἀντιπάλου κι' ἔπειτα ὁρμῶντας ἀκάθεκτος ἐναντίον του, τοῦ κιτέφερε μιὰ τρομερὴ σπαθιά. Τὸ σπαθὶ του πέτυχε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀγνώστου καὶ τῶσπασε στὰ δύο.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο

—Καὶ τώρα σκότωσέ με ! εἶπε ἐκεῖνος.

—Ὄχι, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι δολοφόνος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Καπεστάν.

Καί, χωρὶς πειὰ νὰ ἀσχοληθῇ μαζύ του, πῆδηξε στὸ ἄλογό του κι' ἐξακολούθησε τὸν ἀσυγκράτητο δρόμο του πρὸς τὸ Μαντόν.

LXII

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΓΕΜΕΝΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ...

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Γκιζέλλας ντ' Ἀγκουλὲμ, ὅταν χώθηκε στὴν ἐπαυλι, κι' ἔκλεισε τὴ σιδερένια πόρτα, κατάμουτρα σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν κινηγοῦσαν, ἦταν νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἐγκαταλελειμμένου πάρκου.

Ἔφτασε γρήγορα στὴν ἄλλη πόρτα, καὶ τὴ μαντάλωσε γερά. Ἦταν κάποιο παραθύρι στὸ ἰσόγειο, μὲ βγαλμένα τὰ σιδερένια κάγκελλα — ἐκεῖνο, ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Κονσίνι εἶχε μπῆ, τὴ νύχτα ποὺ εἶχε ἔρθει καὶ τὴν εἶχε ἀπαγάγει...

Ἡ Γκιζέλλα ἦταν δυνατὴ καὶ τολμηρή. Ὁ τρόμος ἄλλωστε τῆς εἶχε δεκαπλασιάσει τὶς δυνάμεις— ὄχι ὁ τρόμος τοῦ θανάτου, βέβαια, ἀλλὰ τοῦ νὰ ξαναπέσῃ στὰ χέρια τοῦ Κονσίνι.

Ἤξερε πῶς ὁ Κονσίνι θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μπῆ, στὰ τελευταῖα.

Ἤθελε, μόνο, νὰ κερδίσῃ χρόνο, μιὰν ὥρα ἔστω, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ τί θὰ κάνῃ...

Καὶ σταίβαζε ὅ,τι βρῆκε πρόχειρο, κι' ἔφραξε τελείως τὸ παράθυρο.

Καὶ τότε, μὲ μιὰ τρομερὴ προσπάθεια θελήσεως, ἡ πολιορκημένη ἡρωΐδα ἀπομάκρυνε βίαια ἀπὸ τὸ μυαλό της τὴ σκέψη τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, ποὺ τους εἶχαν ἀπαγάγει μὲ τ' ἀμάξι — γιὰ τὸ παλάτι, καθὼς πῆρε τ' αὐτί της νὰ φωνάζουν. Μὲ τὴν ἴδια δυνατὴ προσπάθεια ἔδιωξε καὶ τοῦ Καπεστὰν τὴ σκέψη, ποὺ τῆς ἐρχόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Κι' ὅλη της ἡ σκέψις συγκεντρώθηκε στὴ λύσι τοῦ προβλήματος αὐτοῦ:

—Τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ μὴν πέσω ζωντανὴ στὰ χέρια τοῦ Κονσίνι ;...

Ξαφνικά, πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ πάρκου, ἄκουσε φασαρία.

Ὁ Κονσίνι, μαζὺ μὲ τοὺς ἱππεῖς του, εἶχαν καταλάβει καὶ τὸ πάρκο ! Ἔδεσαν τ' ἄλογά τους στὶς φτελιές, καὶ βάδιζαν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν τῆς πόρτας !

Ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ δρόμου, ἀκουγόντουσαν τὰ δυνατὰ καὶ ὑπόκωφα χτυπήματα τῶν ξύλων ἐναντίον τῆς ἐξώπορτας. Ἡ Γκιζέλλα ἄκουσε ἕνα τρίξιμο σανίδας ποὺ τσακίζεται ! Ἀνατρίχιασε ὁλόκληρη ! Καὶ σχεδὸν συγχρόνως, ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ πάρκου, ἄκουσε ἕνα ἄλλο χτύπημα γερό, καὶ μιὰ φωνὴ βραχνή, λαχανιασμένη, ποὺ μούγκριζε μ' ἀλλόκοτο κι' ἀνάμικτο ἀπὸ στοργὴ κι' ἀπὸ φοβέρα, τόνο:

— Ἀνοῖχτε ! Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως !

Ἡ Γκιζέλλα ρίγησε. Ἄξαφνα μιὰ κραυγὴ ἀνατρίδησε ἀπ' τὰ ἄστρα της τὰ χείλη...

Εἶχε βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε !

Ἦταν ἁπαίσιο, φριχτό, αὐτὸ ποὺ εἶχε βρῆ — ἀλλὰ ἦταν ἀσφαλής, μ' αὐτό, ὁ θάνατος !...

Μ' ἀπεγνωσμένη, ἐξαλλη τρομάρα, ξαναπῆγε στὸ κέντρο τῆς ἐπαύλεως, κι' ἔφτασε στὸ δωμάτιο, ποὺ ἄλλοτε, σ' αὐτό, ὁ Καπεστὰν εἶχε βρῆ ἕνα πλῆθος φορεσιὲς γιὰ νὰ εἶχε πάρει, μάλιστα καὶ κάποια ἀπὸ δαῦτες. Αὐτὴ ἡ κάμαρα δὲν ἦταν μόνο ἀποθήκη τῶν στολῶν τῶν συνωμοτῶν, ἀλλὰ ἦτανε καὶ τὸ ὁπλοστάσιό τους. Τὰ μεγάλα ράφια, γύρω-γύρω, ἦταν ὅλο στοιβαγμένα ὅπλα, ὅλο ξιφολόγχες καὶ μουσκέτα. Κι' ἕνα διαμέρισμα στὸ πλάϊ, εἶχε δώδεκα βαρέλια μὲ πυρίτιδα! Νὰ τί εἶχε βρῆ ἡ Γκιζέλλα, γιὰ νὰ σκοτωθῇ !...

Μὲ τὸ μυαλὸ ἀνάστατο, μὲ τὴν ψυχὴ σπρωγμένη στὴν τραγικὴ ἀπόφασι, ζοῦσε, τώρα μιὰ στιγμὴ παραφροσύνης, καὶ ὑπεράνθρωπου, τυφλοῦ ἡρωϊσμοῦ ! Μὲ τὰ ἄβρά, τὰ λεπτεπίλεπτα χέρια της, ματωμένα ἤδη ἀπ' τὸ φράξιμο τοῦ παραθυριοῦ, τράβηξε καὶ κύλισε στὴ μέση, τρία ἀπ' αὐτὰ τὰ βαρελάκια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΜΩΓΚΑΜ

Ο ΤΥΦΩΝ ΜΕ ΤΑ ΦΕΡΕΤΡΑ

ΝΑ βράδυ στὴ Σιγκαπούρη, ὁ καπετάνιος Ὄλιβερ Γκρὶμ, μοῦ διηγήθηκε τὴν πιὸ παράξενη καὶ τὴν πιὸ τραγικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς του. Καθόμαστε στὸν κῆπο τῆς «Ἀμερικανικῆς Λέσχης» κι' ἀδειάζαμε ἀργὰ ἀργὰ μιὰ μποτίλλια παγωμένη σαμπάνια. Ἡ νύχτα ἦταν θερμή, γεμάτη μεθυστικὰ ἀρώματα κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε στολίσει τὸ στερέωμά του μὲ τὰ πιὸ λαμπερὰ μαργαριτάρια του.

—Ἐδῶ κ' ἐκεῖ χρόνια, μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος Γκρὶμ, ἀρχίζοντας τὴν φρικιαστικὴ ἱστορία του, ἤμουν ἕνας ἁπλὸς ναύτης σ' ἕνα ἐμπορικὸ καράβι ποὺ πήγαινε κακὸ καὶ βαρέλια ροῦμι ἀπὸ τὴ Ζαμάϊκα στὸ Σίντνεϋ τῆς Αὐστραλίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «τσοῦρμο» εἴχαμε στὸ καράβι καὶ μερικὰ ὕποπτα ὑποκείμενα ποὺ τὰ κυνηγοῦσε ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὐτὸ ὅμως ἦταν δουλειὰ τοῦ πλοιάρχου κι' ὄχι δική μας. Ἂς ἔκανε καλὰ ἐκεῖνος μὲ τοὺς λοποδύτες καὶ τοὺς ἀστυνομικούς. Τὸ περίεργο ὡστόσο εἶνε ὅτι αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα μᾶλλωσαν μιὰ μέρα ποὺ βρισκόμαστε στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανὸ κι' ἀλληλοσφάχτηκαν μὲ τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο. Τὰ αἵματα εἶχαν πλημμυρίσει τὸ κατάστρωμα κι' ἐμεῖς οἱ ναῦτες ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ τὰ ξεπλύνουμε, δὲν ξέρω γιατὶ τὰ θεωρήσαμε ὡς καλὸ σημάδι... Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη εἴχαμε τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ μᾶς συνέβαινε κάποια συμφορά, πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ἄγρια ἀπ' ὅσες βρίσκουν τοὺς ναυτικοὺς στὴ μέση τοῦ μανιασμένου ὠκεανοῦ. Καί, ὅπως θὰ δῆτε, δὲν γελαστήκαμε...

»Τὸ ταξεῖδι μας ὡστόσο συνεχίστηκε δίχως καιρνούργιους καυγάδες καὶ δίχως αἱματηρὰ ἀτρόσπτα. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ὕποπτους ἐπιβάτες μας εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ τὴ σφαγή, βρισκόντουσαν κάτω στὸ ἀμπάρι, ἀσάντητοι, στὰ σίδερα ! Ἔτσι λοιπὸν φτάσαμε δίχως πολλὲς ἀβαρίες στὴν Αὐστραλία κι' ἀδειάσαμε στὸ Σίντνεϋ τὸ φορτίο μας. Ἔπειτα φορτώσαμε σίδερο καὶ χαλκὸ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

Ἕνα πρωΐ, λοιπόν, μόλις εἴχαμε περάσει τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Μάρσαλ, ὁ σκοπὸς ἀπὸ τὴν κόφα εἶδε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ ἕνας πελώριος μαῦρος τυφῶνας. Ὅλοι μας τότε ἀνεβήκαμε σαστισμένοι στὸ κατάστρωμα κ' εἴδαμε τὸν οὐρανὸ κατάμαυρο σὰν κατράμι καὶ στὸν ὁρίζοντα ἕνα πανύψηλο κα σκοτεινὸ τεῖχος ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

»Ἐγὼ τότε ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ βαρόμετρο καὶ πρόσεξα μὲ τρόμο ὅτι κατέβαινε γρήγορα, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε ἀμέσως νὰ χλωμιάσω. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ μὲ λύσσα στὰ σκοινιὰ καὶ τὰ μαῦρα κύματα, πελώρια καὶ ἀφρισμένα, πλημμύριζαν τὸ κατάστρωμα.

»Ἡ ἀφάνταστη δύναμι τοῦ τυφῶνα μεγάλωνε διαρκῶς ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα. Τεράστιες τρόμπες νεροῦ ἀνέβαιναν ὡς τὸν κατάμαυρο οὐρανὸ καὶ τὸ καράβι μας πότε βρισκόταν στὴν κορυφὴ τῶν κυμάτων καὶ πότε βυθιζόταν στὰ σκοτεινὰ βάραθρα ποὺ ἄνοιγε ἡ θάλασσα...

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ τυφῶνας κόπασε λιγάκι καὶ τότε παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια μας ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ ξεχάσουμε γιὰ λίγη ὥρα τὸν τυφῶνα.

Βρεθήκαμε περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀναρίθμητες νεκροκάσσες

Κύτταξα σὰν χαζός, δίχως νὰ καταλαβαίνω τί εἶνε, ὅταν ἄξαφνα μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ φρίκης καὶ τρόμου ξέσκισε τὸ λαιμὸ τοῦ καθενός μας. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἦταν παραμορφωμένα ἀπὸ τὸ φόβο, ἀπὸ ἕνα τραγικὸ φόβο ποὺ πάγωνε τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες !

Τὸ ἐφιαλτικὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζε στὰ γουρλωμένα μάτια μας ὁ ἀβυσσαλέος Εἰρηνικὸς ὠκεανὸς καὶ ποὺ μᾶς τύλιγε μὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα τρέλλας καὶ θανάτου, ἦταν ἀπερίγραπτο. Μονάχα ἡ τραγικὲς φωνές μας μποροῦσαν νὰ δώσουν μιὰ ἰδέα του.

—Τὰ φέρετρα ! Τὰ φέρετρα ! οὐρλιάξαμε ὅλοι σὰν τρελλοί !

»Ἀ, φίλε μου, θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνας συγγραφέας, σὰν κι' ἐσᾶς, γιὰ νὰ σᾶς περιγράψω τὸ μακάβριο ἀνατάραγμα τῶν φερέτρων γύρω ἀπὸ τὸ καράβι μας !

Μέσα σὲ λίγη ὥρα βρεθήκαμε περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀναρίθμητες νεκροκάσσες, ποὺ χτυποῦσαν στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου κι' ἔσκαζαν δεύοντας ἔτσι μέσα ἀπὸ τὰ λεπτὰ σανίδια τους ἕνα σωρὸ ἀπαίσια πτώματα !...

Τὸ «τσοῦρμο», ἐξαλλο ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ τὸν πανικό του οὐρλιαζε καὶ βλαστημοῦσε, τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ χτυπώντας τὸ στῆθος του. Μονάχα ὁ λοστρόμος, ἕνας Ἰρλανδὸς θαλασσόλυκος, εἶχε διατηρήσει τὴν ψυχραιμία του καὶ τοὺς φώναζε καθὲ τόσο :

«—Ἔμπρός ! Δειλοί ! Τί φοβᾶστε ; Ἔμπρός ! Ὅλος ὁ κόσμος στὴ θέσι του !...

»Ἄξαφνα ὅμως, μέσα σ' ἐκείνη τὴ γενικὴ σύγχυσι, ἀκούστηκε μιὰ πιστολιὰ κι' ὁ λοστρόμος ἔπεσε μπρούμυτα πάνω στὴ γέφυρα, στενάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Κάποιος τρελλὸς τοῦ εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα κατάστηθα !...

»Τὸ καράβι ἔτσι ἔμεινε ἀκυβέρνητο. Ὁ πλοίαρχος, τύφλα ἀπὸ τὸ οὐΐσκυ, εἶχε γαντζωθῆ στὰ κάγκελλα τῆς γέφυρας καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κυτάζῃ μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ φέρετρα ποὺ ἔπλεαν πάνω στὴ μαβιὰ ἐπιφάνεια τοῦ ταραγμένου ὠκεανοῦ...

»Κι' ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ συμφορὰ δὲν ἄργησε νἄρθῃ. Τὸ ἀκυβέρνητο καράβι ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ ὕφαλο ἀπὸ κοράλλια, ἔγειρε ἀμέσως ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ.

»Ἐγὼ τότε πήδηξα στὴ θάλασσα, κατάφερα νὰ γαντζωθῶ ἀπὸ ἕνα φέρετρο καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ τραβήξω μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. Ἔπειτα, πιὸ πέρα, ἐσυνάντησα μιὰ βάρκα τοῦ πλοίου κι' ἔτσι κατώρθωσα νὰ παρατήσω τὸ φέρετρο ποὺ μὲ εἶχε σώσει ὡστόσο καὶ νὰ ξανοιχτῶ μακρυὰ ἀπὸ τὸ τσοῦρμο ποὺ εἶχε πνιγῆ ἀνάμεσα στὶς ἀπαίσιες νεκροκάσσες...

»Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅταν πειὰ νόμιζα πὼς θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ δίψα καὶ τὴν πεῖνα, συνάντησα ἕνα Κινέζικο καράβι ποὺ πήγαινε στὸ Χόγκ-Κόγκ. Κι' ἔτσι ὄχι μόνο σώθηκα, ἀλλὰ ἔμαθα πῶς εἶχαν βρεθῆ ἐκεῖνα τὰ ἀναρίθμητα φέρετρα στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ !

»Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πῶς ξετυλίχθηκαν αὐτὰ τὰ ζοφερὰ καὶ μυστηριώδη περιστατικά ; "Οχι!... Μὴν κουράζεσθε ἄδικα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ μαντέψετε... Ἀκοῦστε λοιπόν: νὰ ποιὰ εἶνε ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου.

Κάθε χεῖμα ἔφευγε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία μιὰ «πλωτὴ νεκροφόρα» ἕνα καράβι γεμᾶτο φέρετρα ποὺ εἶχαν μέσα τοὺς Κινέζους, ποὺ εἶχαν πεθάνει μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Αὐτὴ ἡ «πλωτὴ» νεκροφόρα» γύριζε σ' ὅλα τὰ λιμάνια τῆς Αὐστραλίας κι' ἔπαιρνε τοὺς πεθαμένους κινέζους γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὸ μεγάλο Κινέζικο νεκροταφεῖο τῆς Καντών.

Ὁ τυφῶνας λοιπὸν τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ βρῆκε στὸν δρόμο, τρίγ ἔρθει ὅς ἐμᾶς, τὸ καράβι μὲ τὰ φέρετρα καὶ τὸ πέταξε πάνω στὰ κοράλλια. Ἡ «πλωτὴ νεκροφόρα» ἔγινε ἔτσι θρύμματα καὶ τὰ φέρετρα τῶν Κινέζων ξεχύθηκαν στὴ θάλασσα καὶ παρασύρθηκαν ὡς ὁ καράβι μας ἀπὸ τὸν ἄγριο τυφῶνα...»

Ὁ καπετάνιος Γκρὶμ σώπασε λίγο κι' ἄδειασε τὸ ποτῆρι μὲ τὴν παγωμένη σαμπάνια. Ἔπειτα μὲ κύτταξε λοξὰ καὶ πρόσθεσε πένθιμα:

—Ἀπὸ τότε, φίλε μου, εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Ἔχω ἄρρωστα νεῦρα, ἀσάκισμένα. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀναρωτιέμαι μὲ φρίκη: «Εἶμαι ἄραγε γε ἀκόμη σὰ λογικά μου ἢ μήπως ἔχω τρελλαθῆ ;...

Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ τραγικὸ πρόσωπό του.

ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΜΩΓΚΑΜ

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΩΝΤΡΥ

Η ΖΩΗ & Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΥΣΕΚΗ

("Ολες ἡ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες τοῦ Γάλλου ληστάρχου Καρτοὺς)

Ε'

Καπετὰν - Φυσέκης (παραξενεμένος, διαβάζει ἕνα - ἕνα τὰ χαρτιὰ τοῦ πορτοφολιοῦ καὶ ἔπειτα βλαστημάει). — 'Ο διάολος νὰ τὸν πάρη καὶ ἐκεῖνον κι' ἐσᾶς. Ὅλα λογαριασμοὶ ἀπλήρωτοι τοῦ ράφτη του, καὶ τοῦ ψωμᾶ του, καὶ τοῦ μπακάλη του, εἶνε τὰ χαρτιὰ αὐτά !... Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆτε, πενεκέδες ! Δὲν φτάνει ποὺ δὲν φέρατε τίποτα τὸ «ψητό», μὰ κουβαλήσατε δῶ πέρα καὶ τὰ χρέη τῶν ἄλλων... Αὐτὸ μᾶς ἔλειψε τώρα, νὰ τοὺς τὰ ἐξοφλοῦμε ἐμεῖς!...

Ξεροκλάδης (ζαρωμένος). — Καλὰ μᾶς τὰ ψάλλεις, ἀρχηγέ... Αὐτὸ θὰ μοῦ γένη μάθημα, στὸ μέλλον... Ποτέ μου δὲν θὰ ξαναβάλω πειὰ χέρι, ἐπάνω σὲ λιμοκοντόρους...Λιγδώντσαι, ἂν τοὺς πάσης, καὶ ζουμὶ κατόπιν δὲν θγαίνει !

Καπετὰν - Φυσέκης (αὐστηρά). — Ξέρετε τί καταλαβαίνω, φίλοι μου ;... "Οτι ἀνάμεσά σας ὑπάρχουν ἐξάντικρυ καὶ μερικοὶ λωποδύτες, οἱ ὁποῖοι κλέβουν ἐμᾶς τοὺς συναδέλφους των... Ναί... Δὲν τὰ φέρνετε σωστὰ τὰ λάφυρα... Κλέβετε τὰ πολυτιμότερα καὶ φέρνετε στὸ κοινὸ ταμεῖο μας μονάχα τὰ παλησοσιδερικὰ καὶ τὰ παληοκούρελα !

"Ολοι μαζὺ (μὲ ὕφος διαμαρτυρίας). — "Οχι, ὄχι, ποτέ !...

'Ο Ξεροκλάδης. — 'Αρχηγέ μου, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ, ὅτι μᾶς προσβάλλεις... Πάντα μας δειχτήκαμε τίμιοι κι' εὐσυνείδητοι στὶς συναδελφικὲς ὑποχρεώσεις μας !...

Καπετὰν - Φυσέκης. — Χμ... Τέλος πάντων... "Οτι ἔγινε ἔσαμε τώρα, ἂς τὸ ἀφήσουμε καλὰ κωμωμένο... Μὰ ἔχετε ὦτ' ἄκουσμα σας τὸ ἑξῆς, στὸ μέλλον: Κλέψτε, γδύστε, λωποδυτῆστε παντοῦ καὶ πάντα, ὅπου μπορεῖτε κι' ὅπου σᾶς κατνίσει... Φροντίστε ὅμως νὰ λέ-ποιουν ἡ πονηριὲς στὶς συναδελφικές σας σχέσεις... "Ο,τι ἔχουμε ὅλοι μας, ἀνήκει καὶ στὸν καθένα μας... Κι' ὅ,τι ἔχει ὁ καθένας μας ἀνήκει σ' ὅλους μας !... Νοιῶστε το μιὰ γιὰ πάντα αὐτό !...

(Στρέφοντας ὕστερα στὸν μικρὸ Φυσέκη ὁ Νεώτερος. — Δυσάρεστα, ἀδελφούλη μου... Χθὲς βράδυ μὲ πρόσεξαν νὰ ἔχω τὸ χέρι μου χωμένο στὴν τσέπη μιᾶς κυρίας... Μὲ ξυλοφόρτωσαν λοιπὸν ξύγια, κ' εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τοὺς ξεφύγω !

Καπετὰν - Φυσέκης (γελῶντας). — Κρίμα σὲ σένα, κουμένε !... Ποτέ σου δὲν θὰ γίνῃς ἄξιος γιὰ κάτι τῆς προκοπῆς !... Κι' ὅμως προγυμνάστηκες τόσες μέρες στὴ Λωποδυτικὴ Σχολή μου κι' ἔπρεπε νὰ ἦσουν ξεφτέρι πειά!..

'Ο Φυσέκης ὁ Νεώτερος (δειλά). — Δὲν φταίω ἐγώ, ἀδελφούλη μου... 'Εκείνη ἡ διαβολοκυρία ἔτυχε νὰ εἶνε πολὺ εὐαίσθητη... Γαργαλιόταν εὔκολα, φαίνεται... Κι' ἔνοιωσε τὸ χέρι μου ποὺ ψαχούλευε στὴν τσέπη της... Καὶ ἔμπηξε τὶς φωνές !...

Καπετὰν - Φυσέκης (συγκαταβατικά).—Πάει καλά... Πάει καλά !... Στὸ μέλλον κύτταζε νὰ ἀποφεύγῃς ἐκείνους ποὺ γαργαλιόνται εὔκολα... Καὶ νἄχῃς ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν ἐγὼ στὴν ἡλικία σου, οὔτε ἡ τσέπες τῶν χάγηδων μοῦ ἀντιστεκόντουσαν, οὔτε ἡ κλειδωνιὲς καὶ τὰ λουκέτα τῶν μαγαζειῶν !

* * *

'Απ' τὰ παρατάνω, ἐλάβατε βέβαια μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα περὶ τοῦ πῶς λειτουργοῦσε ἡ ἀπαράμιλλη συμμορία τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη. 'Η λεπτομέρειες αὐτὲς εἶνε παρμένες ἀπὸ τὴν ὀγκώδη δικογραφία κι' ἀπ' τὶς πολυάριθμες καταθέσεις τῶν διαφόρων μαρτύρων, ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν 'Αρχῶν.

'Επίσης ἀπὸ τὴ δικογραφία αὐτὴ τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη ἐξακριβώθηκε καὶ ἄλλο ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖο ἀναφέραμε προηγουμένως: "Οτι τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων λοχαγῶν τοῦ Φυσέκη ἦσαν «παρατσούκλια», σύμφωνα μὲ τὶς φυσικὲς ἢ ἠθικὲς ἱκανότητες τοῦ καθενός, ἢ καὶ μὲ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς τους

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης μάλιστα, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς περίεργα ὀνόματα ὑπαρχηγῶν τῆς συμμορίας — καθισμένων κι' αὐτῶν στὸ ἑδώλιο κὰ πλάγι στὸν ἀρχηγό τους — ἐξακριβωμένα ἀπὸ τὶς ἴδιες των τὶς ὁμολογίες: «Σιδεροχέρης», «Ματιὰ 'Αγάπης», «'Ελα μὲ ἀνοιχτὴ Καρδιά», «Μικρὸ Γασκώνος», «"Ωμορφος Παριζιάνος», «Προβατοκέφαλος», «Μοσχάρι στὸ κοφίνι», «Καμπούρης», «'Αη-Γιάννης - Πρόδρομος», κλπ. κλπ. κλπ.

* * *

"Οταν τὰ πρῶτα κατορθώματα αὐτῆς τῆς συμμορίας ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὸν χαρακτῆρα σοσιῆς θεομηνίας, ὁλόκληρο τὸ Παρίσι σηκώθηκε στὸ πόδι. Τρομαγμένη ἡ κοινὴ γνώμη, ἐξέφραζε τὴν ἀγανάκτησή της γιὰ τὴν ἀνεπάρκεια καὶ τὴν ἀνικανότητα τῆς 'Αστυνομίας. 'Ο δραστήριος ὅστόσο ἀστυνομικὸς διευθυντὴς κ. ντ' 'Αρζανσών, προσκλήθηκε ἐπανελημμένως στὰ ἀνάκτορα. 'Ο βασιλεὺς τοῦ ἔκανε σφοδρὲς παρατηρήσεις. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματοῦχος ἔσκυβε ἀμήχανα τὸ κεφάλι του, μπρὸς στὰ ἐξῆς λογικὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἀπαριθμοῦσε ἡ ἔξαλλη Μεγαλειότης του:

— Κύριεντ' 'Αρζανσών... δὲν ξέρω τί νὰ πῶ μὲ σᾶς... "Εχετε σαραντοκτὼ ἀστυνομικὰ τμήματα στὸ Παρίσι.... "Εχετε ἐπίσης στὴ διάθεσί σας λόχους ὁλοκλήρους ἀπὸ τοξότας, ἀπὸ ἀρκεβουζιάνους (ἐφωδιασμένους μὲ πυροβόλα ὅπλα (ἀρκεβούζια), ἀστυφύλακας), ἀπὸ περιπόλους ἐφίππους, ἀπὸ περιπόλους πεζῶν, κι' ἀπὸ κατασκόπους κατὰ ἑκατοντάδες!... Διατί λοιπὸν δὲν μποροῦν ἀκόμη νὰ συλληφθοῦν, αὐτοὶ οἱ πέντε - δέκα θρασεῖς κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀναστατώσει τὸν πληθυσμὸ μὲ τὰ κατορθώματά τους;... Πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρίσω τὴν ἀδράνεια αὐτὴ τῶν... ὀργάνων σας;

'Ο κ. ντ' 'Αρζανσὼν ἄκουγε κάχλωμος τὶς βασιλικὲς ἐπιπλήξεις. Καὶ τέλος, πέρνοντας μιὰ ἀπόφασι, ξεστόμισε κι' ἐκεῖνος τὰ ἑξῆς λόγια, τὰ ὁποῖα μᾶς δίνουν συγχρόνως μιὰ ἀπολαυστικὴ ἰδέα... περὶ τοῦ τί ἦταν ἡ 'Αστυνομία τότε:

— Μεγαλειότατε, ἀναφέρω εἰλικρινῶς τὰ ἑξῆς, εἰς ἀπάντησιν τῶν ὅσων ἡ μεγαλειότης σας εὐαρεστήθηκε νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ: Πρῶτον, δὲν ἀνέρχονται σὲ πέντε ἕως δέκα οἱ κακοποιοὶ αὐτοί... "Οπως ἐξακρίβωσα ἐσχάτως, κατὰ πληροφορίες ἐμπίστων ὀργάνων μου, πρόκειται περὶ πολυπληθεστάτης συμμορίας, ὠργανωμένης μὲ σύστημα τελειότατο, καὶ σχεδὸν στρατιωτικό... "Εχει πληθώρα ἱεραρχικῶν βαθμοφόρους, καὶ τὴν διοικεῖ κάποιος Λουδοβίκος - Δομίνικος Καρτούς. Εἶνε ἀπαράμιλλη ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποία λειτουργεῖ καὶ ζῇ αὐτὴ ἡ συμμορία!... Πῶς νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω, ὅμως;... Τὰ πολυάριθμα — εἶν' ἡ ἀλήθεια — ὄργανά μου ἀλληλοϋποβλέπονται, ἀπὸ ἕνοχη ἐναγγελματικὴ ἀνταζηλία... Τὸ ἕνα προσπαθεῖ νὰ ματαιώσῃ τοὺς καρποὺς τοῦ ζήλου καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ ἄλλου... 'Η πειθαρχία ἀνωμεταξύ τους εἶνε χαλαωτάτη, γιατὶ ἀκόμη δὲν ἐνεκρίθη ὁ ὀργανισμὸς τοῦ σώματος τῆς ἀστυνομίας, τὸν ὁποῖο ἀπὸ ἐνάμισυ ἔτους ἤδη ἔχω ὑποβάλει στὸ ὑπουργεῖο... Οὔτε καὶ βλέπω σύντομη τὴν ἐγκρισί του, παρ' ὅλες τὶς τακτικές μου ἀναφορὲς κι' ὑπομνήσεις... Τὰ ὄργανά μου εἶνε ἀμόρφωτα, κι' ἐγκληματικῶν κλίσεων ἐπίσης... Τοὺς καλεῖ ἕνας ποὺ ἐκλάπη, κι' ἀντὶς νὰ συλλάβουν τὸν κλέπτη, κλέβουν αὐτὸν τὸν κλαπέντα!... Κι' ἂν συλλάβουν τὸν κλέπτη τοῦ κλέβουν τὰ κλοπιμαῖα... Τὰ κρατοῦν αὐτοί, ἀντὶ νὰ τὰ ἐπιστρέψουν στὸ θῦμα, στὸν νόμιμο δηλαδὴ κάτοχό τους!...

.... 'Επίσης, μεγαλειότατε, ἐπικρατεῖ πολυαρχία... Πολλοὶ διατάσσουν τὰ διάφορα ὄργανά μου... Πολὺ ὀλίγους ἄνδρας ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου... Σκεφθῆτε, ὅτι γίνεται — παραδείγματος χάριν — ἕνας φόνος... Στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ, καταφθάνουν εἴκοσι ἀστυφύλακες... "Ε, ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοι ὑπακούουν μόνον στὸν ἀρχιτριπολόρχη καὶ ὄχι σὲ μένα... ἄλλοι στὸν εἰσαγγελέα, ἄλλοι στὸν δήμαρχο, ἄλλοι στὴν 'Εμπορικὴ 'Αστυνομία, ἄλλοι στὸν ἀρχηγὸ τῆς Πολιτοφυλακῆς καὶ ἄλλοι στοὺς βαθμοφόρους τῆς ἰδιαιτέρας 'Αστυνομίας τῆς Μεγαλειότητός σας !... Ποιὸς λοιπὸν νὰ διατάξῃ τοὺς ἑξῆντα εἴκοσι αὐτοὺς ἀνθρώπους, μὲ τοὺς εἴκοσι διαφόρους ἀρχηγούς;... Καὶ πῶς νὰ συντονισθῇ ἡ ἐνέργειά των γιὰ κάτι τὸ καλὸ καὶ σκόπιμο, ἀφοῦ οἱ κανονισμοὶ — τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖται καταρχῶν μὲ τὸν ἀνώτερο ὀργανισμό μου — τοὺς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ἀκοῦν κανέναν;..

'Αφῆνω, ὅτι ὁ τρόπος τῆς στρατολογίας των εἶνε τόσο ἐλαττωματικός, ὥστε δὲν προβλέπει καθόλου γιὰ τὰ ἀπαραίτητα προσόντα ἑνὸς καλοῦ καὶ χρηστοῦ ἀστυφύλακος.. Γι' αὐτό, τὰ περισσότερα τῶν ὀργάνων μου ὑπῆρξαν ἄλλοτε τρόφιμοι τῶν κατέργων, κι' ἐγκληματίαι... Στὴ ράχι των θὰ δῆτε τὸ ἀτιμωτικὸ στίγμα — τὸν «Κρίνο» τὰ γράμματα «ΓΚΑΛ» (Κάτεργα») — μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς ἔσφραγισε ἡ πυρωμένη ἰσιδερένια σφραγίδα τοῦ δεσμοφύλακος...

... Προσθέσατε σ' αὐτά, Μεγαλειότατε, ὅτι τὰ ὄργανά μου κακοπληρώνονται, ὅτι οἱ στρατῶνες των εἶνε σωστὰ μπουντρούμια, κι' ὅτι — ἀναγκασμένοι νὰ πληρώνουν οἱ ἴδιοι τὴ στολή των — εἶνε διαρκῶς ρακένδυτοι... καὶ τότε θὰ συμφωνήσετε μαζύ μου, ὅτι οἱ ἀστυφύλακές μου εἶνε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνοι, γιὰ τὸν φιλήσυχο πληθυσμό, κι' ἀπ' τὴν ἴδια ἀκόμη τὴ συμμορία τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη !...Πῶς νὰ τὴν κινηγήσουν λοιπόν, Μεγαλειότατε :... Πῶς νὰ συλλάβουν τὰ μέλη της ;...

Κι' ὁ διστυχισμένος κ. ντ' 'Αρζανσών, σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἄκουγε ἔκθαμβος καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς 'Υψηλῆς ἐκείνης συνομιλίας ἦταν νὰ ἐνισχυθῇ ἡ 'Αστυνομία καὶ μὲ ἄλλες ἀκόμη ἐνατλες στρατιωτικὲς δυνάμεις καὶ νὰ δοθοῦν ὅλα τὰ στοιχεῖωδη χρηματικά, ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ μέσα στὸν κ. ντ' 'Αρζανσών, γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ καταδίωξι τῆς ἐγκληματικῆς συμμορίας.

Μερικὲς ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες ἔσπειραν τὴν ἀνακούφισι στὸν κατατρομαγμένο πληθυσμό. Καλύτερα ὅμως θὰ ἦταν νὰ ἔλειπαν αὐτὲς ἡ ἐπιτυχίες !

Γιατὶ ὁ δαιμόνιος Καπετὰν-Φυσέκης, βλέποντας τὸν κίνδυνο νὰ γίνεται ἀπειλητικός, ἑκατονταπλασίασε κυριολεκτικὰ : 'Ανέπτυξε ὅλη τὴ δραστηριότητά του, καὶ χρησιμοποιῶντας ὅλη τὴν ἀκτινοβόλο μεγαλοφυΐα τοῦ ὀργανωτικοῦ πνεύματός του, ἐνίσχυσε ἀπαραμίλλητα τὴ συμμορία του, τὴν πλούτισε μὲ πλῆθη νέων ἀπάδων, καὶ τὴν ἀνασυγκρότησε ἐπὶ τῶν ἑξῆς κανούργιων βάσεων:

Α') Μὲ ὑποσχέσεις πλουσιωτάτων ἀμοιβῶν καὶ μὲ γενναιόδωρες προκαταβολές, κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ καὶ νὰ ἐγγράψῃ ὡς μέλη τῆς συμμορίας του πολυαρίθμους ἀστυφύλακας καὶ βαθμοφόρους τῆς 'Αστυνομίας ! Σκεφθῆτε τώρα πόσο πολύτιμοι τοῦ φάνηκαν — μὲ τὶς γνώσεις των, τὴν πεῖρα των, καὶ τὶς γνωριμίες των στοὺς ἄλλους κύκλους τῶν δημοσίων 'Αρχῶν — οἱ κανούργιοι αὐτοὶ ἀπάδοί του.

Β') 'Ωργάνωσε εἰδικὲς περιπόλους ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς κι' ἐξυπνους ἀπαδούς του, ντυμένους ἀπαράλλαχτα σὰν ἀστυνομικούς. 'Η λιστεῖες κ' ἡ διαρρήξεις τὶς ὁποῖες διέπραξαν τότε αὐτὲς ἡ ψευδοπεριπολίες, ἔσπειραν μιὰ ἀνέκφραστη σύγχυσι στὴν 'Αστυνομία. Οἱ ἀνώτεροι δὲν ἤξεραν πειὰ, ἂν διοικοῦσαν ἀστυφύλακας πραγματικοὺς ἢ συμμορίτας τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη. Κ' οἱ πραγματικοὶ ἀστυφύλακες πάλιν, πρὶν ἐκτελέσουν μιὰ κάπως ἰσοτενὴ γιὰ τὸ ἁπλοϊκὸ μυαλό τους διαταγὴ τῶν ἀνωτέρων τους, τὴν «φιλοσοφίνταν» πρῶτα ἐπὶ ὥρες: 'Υποπτεύόντουσαν δάχτυλο τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη στὶς διαταγὲς αὐτές, θεωροῦσαν ὑπόπτους τοὺς ἀνωτέρους των κι' ὅσο νὰ ἐκτελεσθῇ, ἐπὶ τέλους, ἡ διαταγή, κανόταν χρόνος πολυτιμότατος ! 'Αφήνομε τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ Παρισιοῦ ἔχασε κάθε ἐμπιστοσύνη πειὰ στὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας: Κατάντησε, ἀντὶ νὰ τοῦ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη οἱ ἀστυφύλακες, νὰ νοιώθη στὴν ἐμφάνισί τους τρόμο κ' ὑποψία !

Γ') 'Ωργάνωσε πιὸ τέλειο τὸ σύστημα τῶν κλεπταποδόχων. Τὰ λάφυρα τῆς συμμορίας του, ἀφθονώτατα καὶ κάθε ποικιλίας, ἔπρεπε νὰ «μετατρέπωνται» σὲ χρῆμα ρευστό. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ὁ Καπετὰν - Φυσέκης ἤρθε σὲ μυστικὲς συνεννοήσεις μὲ πληθώρα χρυσοχόων, ὡρολογοποιῶν, παλαιοπωλῶν, ραπτῶν, ἐμπόρων κάθε εἰδικότητος, ξενοδόχων, καπήλων κλπ. κλπ. Τοὺς παραχωροῦσε γενναῖα ποσοστά, κι' ἐκεῖνοι ἀναλάμβαναν νὰ δέχωνται τὰ κλοπιμαῖα καὶ νὰ τὰ πουλοῦν, στοὺς ἀγοραστὰς σὰν μὰ προϊόντα τοῦ ἐμπορίου των, μὲ κατάλληλο τρόπο ἀλλαγμένα, ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρισθοῦν τυχὸν ἀπὸ τοὺς κοτόχους των.

Δ') Δημιούργησε πληθώρα προχείρων ἀσύλων καὶ καταφυγίων, γιὰ τοὺς καταδιωκομένους συμμορίτας του, σὲ κάθε γωνία τοῦ Παρισιοῦ. Συνεταιρίστηκε ἐπίσης μὲ σιδηρουργοὺς καὶ κλειθροποιούς, οἱ ὁποῖοι ἀναλάμβαναν νὰ κατασκευάζουν — πρὸς ἀποκλειστικὴ χρῆσι τῆς συμμορίας — λίμες, ἀντικλείδια, καὶ διάφορα ἄλλα εὐφυέστατα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια καὶ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔδινε ὁ ἀμίμητος ἀρχηγός.

Ε') 'Ωργάνωσε — ἀπίστευτο, μὰ ἀληθινό ! — καὶ τέλειο σύστημα ἰατρικῆς περιθάλψεως τῶν τυχὸν τραυματιζομένων ἢ ἀσθενούντων ἀπάδων του, κατὰ τὴ διάρκεια καμμιᾶς ρισκοκίνδυνης ἐπιχειρήσεως. 'Αξιότιμοι στὴν ἐπιφάνεια χειροῦργοι, φαρμακοποιοὶ καὶ παθολόγοι ἰατροί, ἄνοιγαν κρυφὰ — μὰ πρόθυμα — τὰ ἰατρεῖα τους στοὺς συμμορίτες τοῦ Φυσέκη, μόλις λάβαιναν τὴ σχετικὴ συνθηματικὴ εἰδοποίησι, ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβῆς ! καὶ

ΣΤ') 'Ωργάνωσε πιὸ συστηματικὰ τὸ γυναικεῖο τμῆμα τῆς ἐγκληματικῆς στρατιᾶς του, ἀνάλογα καὶ ἀντίστοιχα μὲ τὸ τμῆμα τῶν ἀρρένων συναδέλφων τους. Κι' ὡς ὑπερτάτη ἀρχηγίνα τοῦ τμήματος αὐτοῦ ὥρισε μιὰ πρώην ἐρωμένη

Παρισινὴ λαϊκὴ συνοικία τῆς ἐποχῆς τοῦ Φυσέκη. Στὴ γωνιὰ κατάστημα κλεπταποδόχου

(Παλιὰ Γκραβοὺρ)

τοῦ: Τὴ διαβόητη καὶ θελκτικὴ «Ψηλο-Ζαννετόν» !

Σύμφωνα μὲ τὴ ἰσχετικὴ δικογραφία, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς περιφήμης αὐτῆς — στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικὰ — γυναικείας φυσιογνωμίας, ἦσαν τὰ ἑξῆς: 'Υψηλόσωμη, λυγερή, παρ' ὅλο τὸ παχουλὸ τοῦ σώματός της, στιβαρή, κι' ὡραιοτάτη, εἶχε μάτια τσαχπίνικα καὶ μύτη κάπως ἀνασηκωμένη στὴν ἄκρη. 'Η πονηριά της ἦταν ἀπερίγραπτη, κι' ὁ χαρακτῆρας της ὑπερβολικὰ φιλόνεικος καὶ ριψοκίνδυνος. Τὸ πραγματικό της ὄνομα ἦταν Μαρία-Ἰωάννα Ροζέ. Στοὺς κύκλους ὅμως τῶν κοινωνικῶν ἀποβρασμάτων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ζοῦσε καὶ θριάμβευε, ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ «παρατσούκλι» Ψηλο-Ζαννετόν, δηλαδὴ «Ψηλο-Γιαννούλα».

'Η πληροφορίες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μᾶς τὴν παρουσιάζουν ὡς ἀφωσιωμένη καὶ πιστὴ ἐρωμένη τοῦ καπετὰν - Φυσέκη. Κι' αὐτὸς πάλι, αἰσθανόταν βαθειὰ ἀγάπη γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή, μὲ τὰ τόσα χαρίσματα, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἄστατος στὶς ἐρωτικὲς προτιμήσεις του. Τὴν Ψηλὸ - Ζαννετὸν ὅμως, δὲν τὴν ἐνδιέφεραν ἡ ἀπιστίες τοῦ ἀγαπημένου της. 'Υπερήφανη γιὰ τὴν φανερὴ προτίμησί του, γεμάτη ἀπὸ θαυμασμὸ γιὰ τὸν κυριαρχικὸ χαρακτῆρα του καὶ γιὰ τὶς ἀπαράμιλλες ἱκανότητές του στὴ διοίκησι τόσων ἀτιθάσων ἀχρείων ὑποκειμένων, τοῦ ἦταν τυφλὰ ἀφωσιωμένη.

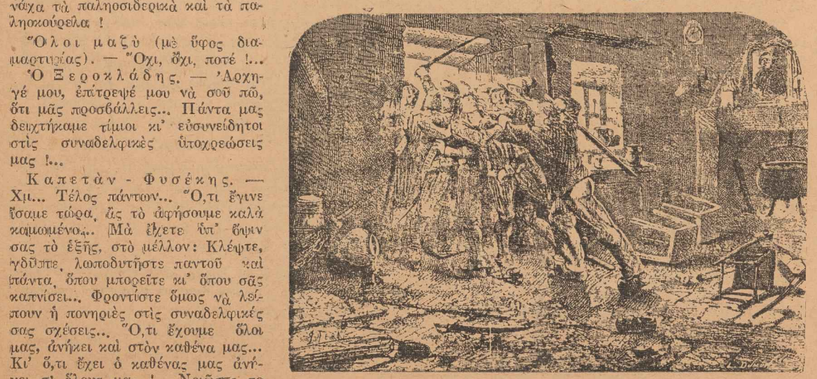
Τόση μάλιστα θρησκευτικὴ λατρεία ἔτρεφε γι' αὐτόν, ὥστε ἀναφέρουμε σχετικῶς καὶ τὸ ἑξῆς περιστατικὸ ὡς εὐγλωττη ἀπόδειξι τοῦ ἐρωτικοῦ της πάθους: Κάποια ἡμέρα, ἐπὶ κεφαλῆς τεσσάρων-πέντε λωποδυτριῶν, μελῶν τῆς γυναικείας στρατιᾶς της, κατώρθωσε νὰ κλέψῃ τὰ δυὸ δοᾶια ἄλογα τῆς ἀμάξης τοῦ... γενικοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Παρισιοῦ ! 'Η πιὸ τσαχπίνα, δηλαδὴ ἀπ' τὶς συντρόφους της, κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ στὸ γειτονικὸ κατηλεῖο, τὸν εὐάσθητο στὶς γυναικεῖες καλλονὲς ἀμαξηλάτη τοῦ εἰσαγγελέως. 'Η Ψηλο - Ζαννετὸν δὲ μὲ τὶς ἄλλες, ἄοχισαν νὰ ξεζεύουν στὸ μεταξὺ τὰ ἄλογα ἀπὸ τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖο στάθμευε μπρὸς σ' ἕνα μέγαρο, περιμένοντας τὸν κάτοχό του νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι του στὸν κύριο τοῦ μεγάρου αὐτοῦ.

'Η τύχη ὅμως θέλησε νὰ καταστρέψῃ τὴν τολμηρὴ ἀρχηγίνα: Γιατὶ δὲν εἶχε προλάβει νὰ στρίψῃ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, μαζὺ μὲ τὰ τετράποδα λάφυρά της καὶ βρέθηκε ἀντικρυστὴ μὲ μιὰ ἀξιωματικὴ (!) ἀστυνομικὴ περίπολο...

Συνελήφθη τότε, μαζὺ μὲ τὶς συνενόχους της, ὁδηγήθηκε κατ' εὐθείαν στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ Τμῆμα, καὶ καταδικάσθηκε ἀργότερα σὲ δέκα χρόνων εἱρκτὴ στὸ Κάτεργο. Ἐννοεῖται, ὅτι ἀπέσυρε πρῶτα τὸ μαρτυρικὸ σφράγισμα τῆς ἀτιμώσεως — ἕναν «Κρίνο» — στοὺς ὤμους της σταμπαρισμένο !

'Η λαχτάρα τῆς Ψηλο-Ζαννετὸν γιὰ τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ στέρησι τοῦ λατρευτοῦ της ἦταν ἀνυπόφορη. Καὶ σὲ τέτοια εὐφυῆ τεχνάσματα τὴν ἔσπρωξε ἡ ἀγάπη της, γιὰ τὸν καρδιοκατακτητὴ Φυσέκη, ὥστε κατώρθωσε σ' ἕνα χρόνο νὰ σπάσῃ τὶς ἁλυσίδες της καὶ νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ φυλακή !

('Ακολουθεῖ)

Συμπλοκὴ κακοποιῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Φυσέκη, μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καταφύγιά τους

(Παλιὰ Γκραβοὺρ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ G. NORTON

ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΝΥ, μοῦ εἶχε πῆ κάποτε ὁ πατέρας μου, ἐνῶ περιεργαζόταν τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένοι στὸ ἀτελιέ του, ὑπάρχουν, παιδί μου, δυὸ εἰδῶν γυναῖκες: γυναῖκες ποὺ παίρνουν τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες χωρὶς νὰ δίνουν τίποτε ὡς ἀντάλλαγμα καὶ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν...»

Παράξενη φιλοσοφία γιὰ ἕνα κοριτσάκι δεκαεπτὼ χρόνων, ὅπως ἤμουν ἐγὼ τότε. Ἀλλά, βλέπετε, ζούσαμε, ὁ πατέρας κι' ἐγώ, μιὰ ἀλλόκοτη ζωὴ μέσα στὸ παληὸ ἀτελιέ του, κοντὰ στὴν Κινέζικη συνοικία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

—...Οἱ ἄνδρες, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας, ἔχουν πάντοτε τὴν ἀνάγκη μιᾶς γυναίκας στὴν ὁποία νὰ βασίζωνται. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ὅταν ἀγαποῦν τὰ συγχωροῦν ὅλα, καὶ ἡ ὁποίες ὅσα ἐλαττώματα κι' ἂν ἔχει ὁ ἀγαπημένος τους, ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν θεωροῦν ὡς τὸν τελειότερο ἄνθρωπο ποὺ ἔπλασε ἡ φύσις...

—Τέτοια γυναῖκα ἦταν ἡ μητέρα μου ; ρώτησα σκεπτική.

—Τέτοια θὰ εἶσαι ἐσύ ! ἀπάντησε ὁ πατέρας ἀργά, χωρὶς ὅμως ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί μου.

—Πῶς τὸ συμπεραίνεις αὐτό ; ρώτησα περίεργη.

—Ὦ ! τὸ διαβάζω στὰ μάτια σου καὶ στὸ στόμα σου ! μοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας γελῶντας.

Θυμοῦμαι πὼς πῆγα ἀμέσως καὶ κυττάχθηκα στὸν καθρέφτη, μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθῶ τ' τὸ ἐξαιρετικὸ εἶρισκε ὁ πατέρας στὰ μεγάλα, ἀθῶα μάτια μου, καὶ στὸ μικρὸ καὶ σὰν κεράσι κόκκινο στόμα μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Τόνυ Σέργουντ εἶχε μπῆ στὸ ἀτελιὲ καὶ διέκοψε τὴν κουβέντα μας. Ὁ Τόνυ ἦταν ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ πατέρα μου. Ἦταν ὡραῖος νέος, ζωηρὸς κι' εὐχάριστος στὴν ὁμιλία... Ὁ πατέρας μου ἔλεγε μὲ πεποίθησι πὼς μιὰ μέρα ὁ νέος αὐτὸς μὲ τὸ ταλέντο ποὺ εἶχε, θὰ γινόταν διάσημος ζωγράφος.

Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸν ἀγαποῦσα τρελλά. Ὁ Τόνυ ἦταν γιὰ μένα ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ ἀνδρός, ὁ ἄνδρας ποὺ ὑνειρευόμουν νὰ παντρευθῶ. Λυπήθηκα πολὺ ὅταν ἀργότερα ἔφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές του καὶ νὰ μελετήσῃ τ' ἀριστουργήματα τῆς τέχνης. Μᾶς ἔστελνε δελτάρια ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη ποὺ ταξείδευε, μὲ λίγες σύντομες λέξεις, γεμᾶτες ἐνθουσιασμό.

Τέσσερα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τόνυ ἔφυγε, ὅταν μιὰ μέρα λάβαμε ἕνα τηλεγράφημά του, στὸ ὁποῖο μᾶς ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἐπιστροφή του. Μὲ τρελλὴ χαρὰ πῆρα τὸ τηλεγράφημα καὶ ἔτρεξα νὰ βρῶ τὸν πατέρα μου. Θυμοῦμαι σὰν τώρα, πὼς ἦταν ἀπόγευμα καὶ πὼς μέσα στὸ σούρουπο εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ κάθεται ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα του, μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Ἦταν τρομερὰ χλωμὸς καὶ τὸ ἕνα χέρι του κρεμόταν ἀδρανὲς στὸ πλευρό του. Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Δὲν σάλεψε, ὅταν μπῆκα σὰν ἀνεμοστρόβιλος μέσα στὸ δωμάτιο...' Ανήσυχη ἔτρεξα κοντά του κι' ἔπιασα τὸ χέρι του. Ἦταν παγωμένο... Τότε κατάλαβα τὴ φρικτὴ ἀλήθεια ! Ὁ πατέρας ἦταν νεκρός! Ἔπεσα γονατιστὴ δίπλα του καὶ φιλοῦσα κι' ἔβρεχα μὲ τὰ δάκρυά μου τὸ παγωμένο, τ' ἀγαπημένο χέρι του...

Μετὰ τὴν κηδεία, ἔρημη πειὰ στὸν κόσμο, φτωχὴ καὶ ἀπροστάτευτη ὅπως ἤμουν, ἡ πρόσκλησις τῆς φίλης μου Κάρεν Λεντινὼφ νὰ πάω νὰ κατοικήσω μαζύ της, μοῦ φάνηκε σὰν κάτι ἀνέλπιστο, μιὰ σανίδα σωτηρίας, κι' ἀδίστακτα τὴ δέχθηκα.

Ἡ Κάρεν μὲ πῆρε μαζύ της στὸ μικρό, κομψὸ διαμέρισμά της. Τὰ ὀλάχιστα, ἀνάξια λόγου ἐνθύμια τοῦ πατέρα μου, πολύτιμα ὅμως γιὰ μένα, ἦσαν ἡ μόνη κληρονομία ποὺ μοῦ ἄφησε κι' ὅπως ἦταν ἑπόμενο ἔπρεπε νὰ βρῶ ἐργασία

Ἀπὸ μικρὴ τρελλαινόμουν γιὰ τὸ χορό, καὶ φρόντισα νὰ τελειοποιηθῶ σ' αὐτὴ τὴ Τέχνη.

Τὸν Τόνυ Σέργουντ, ἀπὸ τότε ποὺ ἐπέστρεψε, μονάχα μιὰ φορὰ ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ κι' αὐτὴ ἀπὸ μακρύ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε σ' ἕνα ἀμάξι. Ἔτρεξα νὰ τὸν προφθάσω καὶ φώναξα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου: «Τόνυ !... Τόνυ !... Μὰ φαίνεται δὲν μ' ἄκουσε μέσα σ'ὸν θόρυβο τοῦ δρόμου καὶ τὸ ἁμάξι ἀπομακρύνθηκε... Αυτημένη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νοιώθοντας περισσότερο παρὰ ποτὲ τὴν ὀρφάνια μου, ἐπέστρεψα στὸ σπίτι τῆς φίλης μου. Λίγες μέρες κατόπιν. διάβασα στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ Τόνυ Σέργουντ εἶχε μνηστευθῆ μὲ μιὰ γοητευτικὴ ἠθοποιό, τὴ Μιούριελ Κάλχουν. Τὴν ἴδια ἐποχή. κατώρθωσα καὶ ἐγὼ νὰ προσληφθῶ ὡς χορεύτρια στὸ νυχτερινὸ καμπαρὲ τῆς «Σόνια».

Τὸ κέντρο αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ Μιοῦζικ Χὰλ ποὺ ὑπάρχουν στὴ Λατινικὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐργαζόμουν δυὸ μῆνες στῆς «Σόνιας», ὅταν ἕνα βράδυ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Τόνυ μπῆκε στὴ σάλλα...

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν εἴσοδό του, ἡ Σόνια, ἡ διευθύντρια τοῦ Καμπαρὲ μὲ πλησίασε, μοῦ ὑπέδειξε τὸν Τόνυ, ὁ ὁποῖος φαινόταν λίγο πιομένος καί, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς τὸν γνωρίζω, μοῦ εἶπε:

—Ἄνυ ! Βλέπεις αὐτὸν τὸν νέο; Εἶνε ὁ Τόνυ Σέργουντ. Παρατήρησε τὸ θαυμάσιο δαχτυλίδι ποὺ φορεῖ.... Ἴσως νὰ διάβασες στὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες ὅτι διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴ Μιούριελ Κάλχουν. Φαντάζομαι λοιπὸν πὼς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ εἶνε τοῦ ἀρραβῶνος ποὺ τοῦ ἐπέστρεψε ἡ Μιούριελ.. Τί λές, Ἄνυ, θὰ τὸν καταφέρῃς νὰ σοῦ τὸ δώσῃ;... Θὰ τὸ πουλήσουμε σ' ἕναν χρυσοχόο ποὺ γνωρίζω καὶ θὰ μοιρασθοῦμε τὰ χρήματα, μισὰ δικά σου, μισὰ δικά μου...

Τὴν κύτταξα σαστισμένη, σιωπηλή. Ἀπὸ τὸ βλέμμα της κατάλαβα πὼς ἂν δὲν συμμορφωνόμουν μὲ τὴ θέλησί της πιθανὸν νὰ μ' ἔπανε ἀπὸ τὴ θέσι μου.

—Μὰ ἴσως νὰ μὴν εἶνε τόσο εὔκολο ὅσο φαντάζεσαι ! εἶπα διστακτικά.

—Ἐκεῖ θὰ φανῆ τί ἀξίζεις ! ἀπάντησε ἡ Σόνια. Ἔλα, ἤρθε ἡ σειρά σου νὰ χορέψῃς... Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία σου στὸ νούμερό σου, ἐξαρτᾶται ἂν θὰ τραβήξῃς τὴν προσοχή του ! Πήγαινε ! Κατόπιν μπορεῖς νὰ φύγῃς μαζύ του... Ἔλα, μὴν εἶσαι κουτή, μικρούλα μου ! πρόσθεσε ἡ Σόνια βλέποντας τοὺς δισταγμούς μου.

Ἡ ἀθῶουσα τώρα ἦταν σκοτεινὴ καὶ μονάχα ὁ προβολεὺς ἔριχνε ἕνα λευκὸ φῶς στὸ κέντρο τῆς σκηνῆς. Τὴ στιγμὴ ποὺ παρουσιάστηκα ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε ἕνα ἀργό, παράξενο σκοπό. Ἄρχισα νὰ χορεύω, ἀργὰ στὴν ἀρχή, παθητικά. Κατόπιν, ὅσο δυνάμωνε ἡ μουσική, τόσο ὁ χορός μου ζωήρευε, γινόταν τσαχπίνικος, τρελλός !... Ἡμίγυμνη, ὅπως ἤμουν, ἔνοιωθα ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ αἴθουσα πὼς ἑκατοντάδες μάτια μὲ παρακολουθοῦσαν ἄπληστα, γεμᾶτα πόθο.

Ὅταν ἔπαυσαν τὰ χειροκροτήματα, κατέβηκα στὴ σάλλα καὶ πῆγα κοντὰ στὸν Τόνυ. Δὲν μ' ἀναγνώρισε ! Καθήταμε λίγο καὶ κατόπιν φύγαμε μαζὶ ἀπὸ τὸ καμπαρέ. Μ' ἔμπασε σ' ἕνα ταξὶ καὶ μ' ἐρώτησε ποῦ ἤθελα νὰ πάμε. Τοῦ ἔδωσα τὴ διεύθυνσι τῆς Κάρεν, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ φίλη μου δὲν ἦταν στὸ σπίτι.

—Εἶνε χαριτωμένο τὸ διαμέρισμά σου, μικρή μου συλφίς, εἶπε ὁ Τόνυ. Μὰ πιὸ χαριτωμένη εἶσαι ἐσύ !

Συγχρόνως ὁ Τόνυ πῆρε τὸ πρόσωπό μου μέσα στὰ χέρια του κι' ἀπαλὰ μὲ φίλησε στὸ στόμα. Δὲν βάσταξα τότε καὶ καθὼς ἀποτραβιόμουν, φώναξα:

—Μὴ, Τόνυ ! Ὦ ! μὴ !...

Παραξενεμένος ἐκεῖνος μὲ κύτταξε καὶ λίγο ἀπότομα εἶπε:

—Ἀλλὰ τότε, γιατι μ' ἔφερες ἐδῶ ;

—Ὄχι, γι' αὐτό, Τόνυ ! Ὄχι γι' αὐτὸ ποὺ νομίζεις !

Κι' ἀμέσως ἔτρεξα στὸ μικρὸ γραφεῖο μου, πῆρα τὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ τὴν ἔδειξα...

—Δὲν μὲ θυμᾶσαι λοιπόν, Τόνυ; ρώτησα δειλά.

—Θεέ μου ! φώναξε... Εἶσαι ἡ Ἄνυ ; Ὦ ! πίστεψέ με λυποῦμαι, λυποῦμαι κατάκαρδα ! Μὰ δὲν καταλαβαίνω ! Ἐσύ, ἐκεῖ, στῆς Σόνιας ! ...

—Δυστυχῶς ὁ θάνατος τοῦ πατέρα μ' ἔκανε νὰ μάθω πόσο δύσκολη εἶνε ἡ ζωή, γιὰ ἕνα ἀπροστάτευτο κορίτσι, καὶ πολλὰ διδάχθηκα στῆς Σόνιας. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Τόνυ...

Ἀδίστακτα τοῦ εἶπα τί ζητοῦσε ἡ Σόνια ἀπὸ μένα. Τοῦ διηγήθηκα τὴ θλιβερὴ ἱστορία μου ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔχασα τὸν ἀγαπημένο πατέρα μου...

—Ἀλλὰ θὰ χάσης τὴ θέσι σου! εἶπε ὁ Τόνυ, ἀφοῦ μ' ἄκουσε ὡς τὸ τέλος. Μὲ λιτεῖ ἐξαιρετικὰ αὐτὸ καὶ πολὺ περισσότερο γιατὶ δὲν εἶμαι δυστυχῶς σὲ θέσι νὰ σὲ βοηθήσω ! Εἶμαι κι' ἐγὼ ξεπταμένος... Ἀπορεῖς ἔ; Κι' ὅμως γι' αὐτὸ ἡ Μιούριελ μ' ἄφησε... Δῶσε μου καιρὸ Ἄνυ, νὰ σκεφθῶ πὼς θὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἡ Κάρεν μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τὴ σύστησα στὸν Τόνυ καὶ μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι εἶδα τὸ βλέμμα θαυμασμοῦ ποὺ τῆς ἔριξε. Ἀλλὰ κ' ἡ Κάρεν φάνηκε νὰ γοητεύθηκε μὲ τὸ λεβεντόκορμο παλληκάρι. Θαρρεῖς πὼς κάποια μυστηριώδης ἕλξις τραβοῦσε τὸν ἕναν πρὸς τὸν ἄλλον... «Ἄ! σκέφθηκα μὲ πικρία, — ἡ Κάρεν εἶνε πάλι ἐρωτευμένη !»

Φυσικά, ὅταν δυὸ γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν ἴδιο ἄνδρα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συγκατοικοῦν ! Ἀλλὰ κσὶ ἡ Κάρεν δὲν ἔφερε καμμὰ ἀντίρρησι, ὅταν τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα τῆς εἶπα πὼς ἔβρισκα ἄλλο δωμάτιο. Τῆς ἔδωσα τὴ νέα διεύθυνσί μου καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ

τὴν δώσῃ τοῦ Τόνυ.

Ὡστόσο ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ ὁ Τόνυ δὲν εἶχε φανῆ. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, εἶχα χάσει τὴ θέσι μου στῆς Σόνιας καὶ στὴν ἀτελπισία μου ἀπεφάσισα νὰ πάω στὸν Καρλ Μπάρρ, τὸν γλύπτη, γιὰ νὰ μὲ πάρη ὡς μοντέλλο. Ὁ Καρλ ἦταν γνωσιὸς τοῦ πατέρα μου, μὰ δὲν ἔχαιρε καλῆς φήμης.

—Ἐργάζομαι μόνο σὲ γυμνά ! μοῦ εἶπε, ἐνῶ τὸ βλέμμα του μὲ περιεργαζότανε σὰν νὰ μὲ ἀπογύμνωνε. Καλύτερα νὰ εἶμαστε ἐξηγημένοι...

—Τὸ ξέρω ! ἀπάντησα κοκκινίζοντας. Μὰ τί νὰ κάνω... πρέπει!...

—Τότε, ἔλα αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς ἑνδεκα ! εἶπε ὁ Καρλ, καὶ ἔφυγα μὲ τὸν θάνατο στὴν ψυχή.

Δὲν εἶχα προφθάσει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν βρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Τόνυ.

—Ἄνυ ! φώναξε κατάπληκτος. Τί ἔγινες τόσο καιρό ; Ποῦ ἦσουν ;

Τοῦ εἶπα πὼς εἶχα ἀφήσει τὴ νέα διεύθυνσί μου στὴν Κάρεν, γιὰ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ καὶ ὅτι τὸν περίμενα τόσες μέρες τώρα... Ἀλλά, ὅπως φαίνεται, ἡ Κάρεν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Τοῦ εἶπε πὼς μαλώσαμε καὶ ὅτι ἔφυγε θυμωμένη χωρὶς ν' ἀφήσω τὴ διεύθυνσί μου. Ὁ Τόνυ ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν ἔμαθε πὼς θὰ πήγαινα στὸν Καρλ ὡς μοντέλλο. Μοῦ εἶπε πὼς ὁ Καρλ μποροῦσε νὰ βρῇ ὅσα μοντέλλα ἤθελε, ἀλλὰ ὄχι ἐμένα. Μὲ ἤθελε ἐκεῖνος γιὰ τὸ δικό του ἀτελιέ.

—Θὰ ποξάρης γιὰ μένα, Ἄνυ, εἶπε ὁ Τόνυ. Δὲν ἔχω βέβαια νὰ σὲ πληρώσω ὅπως ὁ Καρλ, ἀλλὰ ὅσο ἔχω μιὰ στέγη καὶ κομμάτι ψωμὶ θὰ τὰ μοιραζόμαστε. Ἔπειτα ἐσὺ θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ νοικοκυριό μας. Θὰ στενοχωρηθῆς μά...

—Ὦ ! Τόνυ, εἶπα μὲ συγκίνησι. Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς ! Δὲν θὰ στενοχωρηθῶ !...

—Θὰ περάσῃς φτώχεια, Ἄνυ... Μόλις τὰ βγάζω πέρα. Κι' ὅμως ἐργάζομαι...

* * *

Μ' ὅλη τὴ φτώχεια μας ἤμουν εὐτυχής. Τραγουδοῦσα, ἐργαζόμουν καὶ κοιμόμουν σὰν παιδὶ στὸ κρεββάτι τοῦ Τόνυ. Ἐκεῖνος κοιμόταν στὸ ντιβάνι τοῦ ἀτελιέ. Τὸ μόνο ποὺ μὲ πείραινε ἦταν ποὺ καμμιὰ φορὰ ἡ Κάρεν τὸν ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐκεῖνος ἔφευγε. Ἤξερα πὼς πήγαινε σ' αὐτήν. Μὰ ποτὲ δὲν ἀναφέραμε τὸ ὄνομά της.

Ἕνα βράδυ ὁ Τόνυ δὲν ἤρθε νὰ δειπνήσῃ μαζύ μου καὶ κατὰ τὶς ἑνδεκα πῆγα καὶ πλάγιασα. Θὰ ἦταν μεσάνυχτα περασμένα, ὅταν ἐπέστρεψε κι' ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζῃ χαρούμενος:

—Ἄνυ ! Ἄνυ ! ποῦ εἶσαι ; Σύπνα ! Ἔχω εὐχάριστες εἰδήσεις!...

Φόρεσα διαστικὰ μιὰ ρόμπα καὶ πῆγα στὸ ἀτελιέ. Μὲ τρελλὴ χαρὰ ὁ Τόνυ μοῦ εἶπε πὼς τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὶς τοιχογραφίες γιὰ τὸ καινούργιο θέατρο τῆς Νέας Ὀρλεάνης..

—Ἀντίο, φτώχεια ! φώναξε ὁ Τόνυ. Ἡ τύχη γύρισε !...

Ἐγὼ μελαγχόλησα. Ἡ χαρά μου ἔσβησε μονομιᾶς. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χωρισθοῦμε. Χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά μου. Ὁ Τόνυ μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ ξαφνικὰ μὲ τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Θέλεις νὰρθῆς μαζύ μου ; μὲ ρώτησε τρυφερά. Τώρα καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ μποροῦσα πειὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Σ' ἀγαπῶ, Ἄνυ !...

—Ὦ ! Τόνυ, ἀγαπημένε μου, εἶπα μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων κοριτσάκι. Γιὰ μένα εἶσαι ἡ ζωή μου, ἡ χαρά μου. Θαρρῶ πὼς θὰ πέθαινα ἂν ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦμε. Ἡ μοναξιά μου...

—Πιστὲ πειὰ δὲν θὰ νοιώσῃς τὴ μοναξιά, πολυαγαπημένη μου.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὁ Τόνυ μὲ ἄφησε νὰ ἑτοιμάσω τὶς ἀποσκευές μας ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ πήγαινε νὰ τακτοποιήσῃ μερικὲς δουλειές του. Σιγοτραγουδῶντας ἑτοιμάζα τὶς βαλίτσες, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ἡ... Κάρεν !

Πάγωσα ὁλόκληρη ! Τί ζητοῦσε κοντά μας ; Ἂν ἐρχόταν γιὰ νὰ μοῦ πάρη τὸν Τόνυ, θὰ πάλευα, δὲν θὰ τὴν ἄφηνα, δὲν θὰ μοῦ κατέστρεφε τὴν εὐτυχία μου.

Ὡστόσο παρατήρησα πὼς φοροῦσε στὸ χέρι της τὸ μεγάλο μονόπετρο δαχτυλίδι τοῦ Τόνυ. Τί σήμαινε αὐτό ;

—Ἄνυ, εἶπε ἡ Κάρεν, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω. Ἄκουσε, μὴ μοῦ παίρνεις τὸν Τόνυ. Κύτταξε ! καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε. Εἴμαστε μνηστευμένοι... Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθοῦμε... μὰ ἀπὸ τότε ποὺ σὲ βρῆκε...

—Ψέμματα ! Δὲν σὲ πιστεύω!... Ἐμένα ἀγαπᾶ ὁ Τόνυ !... φώναξα μὲ ἀπελπισία.

—Ἀγαπώμαστε, ἐπέμενε ἡ Κάρεν. Κι' ἔπειτα, Ἄνυ... θὰ γίνω μητέρα, σκέψου ! Δὲν μὲ μέλει τόσο γιὰ μένα ὅσο γιὰ τὸ παιδί...

Πάγωσα ὁλόκληρη. Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό ! Ὡστόσο συγκρατήθηκα καὶ φώναξα:

—Ἂν εἶνε ἔτσι, πάρ' τον ! Μόνο φύγε ! Ὦ ! φύγε, νὰ μὴ σὲ βλέπω !...

Ὅταν βγῆκε ἡ Κάρεν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἔπεσα στὸ ντιβάνι καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς. Μονομιᾶς ὅλα τὰ ὄνειρά μου εἶχαν σβήσει !... Τί θὰ γινόμουν. Δὲν μοῦ ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ καταφύγω στὸν Καρλ. Ἀποφασιστικὰ σηκώθηκα καὶ τὸν πῆρα στὸ τηλέφωνο.

—Ἡ πρότασις ποὺ μοῦ κάνατε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἰσχύει πάντοτε; ρώτησα.

—Βεβαίως, Ἄνυ, μοῦ ἀπήντησε ὁ Καρλ, νόμιζα πὼς δείλιασες τὴν τελευταία στιγμή. Ἔλα ! Θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ γυναῖκα μου νὰ σὲ γνωρίσῃ... Καὶ μὴ ξεχνᾶς, μικρούλα μου, πὼς ὁ πατέρας σου ἦταν φίλος μου.

Ἀνάπνευσα μὲ ἀνακούφισι. Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ Καὶ. Μπάρρ εἶχε κάποιο ἰδανικό...

Ἤμουν ἕτοιμη νὰ φύγω, ὅταν ὁ Τόνυ μπῆκε ἀναμαλλιασμένος στὸ ἀτελιέ.

—Ἄνυ ! φώναξε. Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ ἔμαθα ; Βρῆκα τὴν Κάρεν, ποὺ ἔφευγε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐτσαντρεθήκα πὼς δὲν ἤρθε γιὰ καλό. Ἐχαμε μιὰ τρομερὴ σκηνή. Τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. Λοιπόν, μικρούλα μου, ὅσα σοῦ εἶπε ἦσαν ψέμματα καὶ γιὰ νὰ μὴ ἰσοῦ μείνῃ ἀμφιβολία τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ γραπτὴ βεβαίωσι. Νά, διάβασε !... Ἄ! τὴν ἀθλία!...

—Σὲ πιστεύω, Τόνυ, ἀφοῦ τὸ λές. Μὰ τότε τὸ δαχτυλίδι ; ρώτησα διστακτικά.

—Τῆς τὸ εἶχα δώσει στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας, εἶπε ὁ Τόνυ κοκκινίζοντας. Ἀλλὰ τότε, ἀγαπημένη μου, δὲν ἤξερα πὼς ἔσενα θὰ ἀγαποῦσα... Βλέπεις ἐμεῖς οἱ ἄνδρες ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναῖκα στὴν ὁποία νὰ στηριζώμαστε...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ πατέρα μου.

—Λοιπόν, Τόνυ ; ρώτησα δειλά.

—Λοιπόν, ξέχασέ τα ὅλα τὰ περασμένα, Ἄνυ, καὶ σκέψου μονάχα πὼς σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου καὶ ὅτι θὰ γίνῃς ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα...

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Τόνυ, μὲ τράβηξε κοντά του καὶ μ' ἔσφιξε στὴ γερὴ ἀγκαλιά του. Κατάλαβα τότε πὼς δὲν εἶχα πειὰ νὰ φοβηθῶ τίποτε.

Τὸ μέλλον ὅλο ἦταν δικό μας !

ΤΑΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» ἄρχισαν ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἔτους τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας.

Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῆ δωρεὰν στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ὕλης δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἕνα τόμον κομψόν, ἐκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὀνομάσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἀλφόνς Κάρ, τὸ ὁποῖον σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίο των.

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀριστούργημα, θὰ χαρίσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἕτερα ὑπέροχα αἰσθηματικὰ ρωμάντζα.

"ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

"ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

Κλπ. Κλπ. Κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἀποκτᾶτε ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἁπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν».

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ "ΤΑΪΜΣ,,

Οἱ περίφημοι «Τάϊμς» («Καιροί») τοῦ Λονδίνου, δὲν εἶχαν αὐτὸν τὸν τίτλο, ὅταν πρωτοεξεδόθησαν κατὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1785.

Ὁ ἐκδότης τους Ἰωάννης Βάλτερ, υἱὸς ἑνὸς ἀνθρακεμπόρου, ἔδωσε τὸν τίτλο: «Καθημερινὸν Παγκόσμιον Ἀρχεῖον»!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τίτλος ἦταν μακρύς, καὶ τὸ φύλλο ἐπίσης δὲν ἐξεκινοῦσε, κατὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1788 ἔγινε ἡ μετονομασία τῆς πραγματικῶς παγκοσμίου αὐτῆς ἐφημερίδος στὸν σημερινό της τίτλο «Τάϊμς».

Ἑπομένως, σήμερα ἡ ἐφημερὶς ἀριθμεῖ ἐκδοτικὸ βίο 150 συνεχῶν ἐτῶν.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ νεαρός, ἀλλὰ καὶ μέχρι τρέλλας γενναῖος Γάλλος ἱππότης Τανεγκὺ Ἀρσθελ, φτάνει στὴ Βρέστη μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπιβιβασθῇ στὸ πλοῖο τοῦ καπετὰν Πιτρεμπὰ καὶ νὰ φύγῃ ἐπειγόντως γιὰ τὴν Ἀμερική. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν Ἄγγλων, κατὰ τῶν ὁποίων ἀντιβρᾶ καὶ ἡ Γαλλία. Ἄγγλοι κατάσκοποι ἔχουν καταλάβει τὰ Γαλλικὰ λιμάνια. Ὁ ναυτικὸς κόσμος τῆς Γαλλίας καταδιώκει τοὺς κατασκόπους αὐτοὺς καὶ τοὺς σκοτώνει ἀλύπητα. Τὴ βραδυὰ τῆς ἀφίξεως τοῦ Τανεγκὺ στὴ Βρέστη, οἱ ναῦτες τοῦ καπετὰν Πιτρεμπὰ ἐκλαμβάνουν ὡς κατάσκοπο ἕναν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ καὶ τὸν καταδιώκουν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Μπρὸς στὴν ἀγριότητα αὐτή, ὁ Τανεγκὺ ξεχνάει τὶς ὑποθέσεις του, ὁ περασπίζει τὸν κινδυνεύοντα Ἄγγλο ἀξιωματικό, τὸν σώζει καὶ τὸν μεταφέρει τραυματισμένο στὸ σπίτι τῆς κ. Κλαίρης Ἄρνολδ, συζύγου Ἀμερικανοῦ στρατηγοῦ, τὴν ὁποία ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς λατρεύει. Ἀξαφνα ὅμως ἐμφανίζεται ὁ στρατηγὸς Ἄρνολδ, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τὸν Ἄγγλο «κατάσκοπο» καὶ τὸν διώχνει. Συγχρόνως πληροφορεῖ τὸν Τανεγκὺ ὅτι κουβάλησε σπίτι του τραυματισμένο τὸν ὑπηρέτη του Μπουργκινιόν. Ὁ Τανεγκὺ εἶνε ἀπὸ ἱστορικὴ οἰκογένεια εὐγενῶν. Οἱ γονεῖς του τὸν ἔχουν κλείσει σ' ἕνα μοναστήρι γιὰ νὰ γίνῃ καλόγηρος. Αὐτὸς ὅμως κλέβει μιὰ ὡραία ἀριστοκράτισα κόρη ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ σχολὴ καλογραιῶν, προκαλεῖ σκάνδαλα ἐπὶ σκανδάλων, ἀναστατώνει τὸ Παρίσι, κλείνεται στὴ Βαστίλη, τὸ σκάζει ἀπὸ κεῖ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ βασιλεὺς ἀναζητεῖ μὲ τὸν πρωθυπουργό του ἕναν τολμηρὸ εὐγενῆ, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μιὰ σοβαρὴ ἀποστολὴ στὴν Ἰρλανδία...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σύμφωνοι ! εἶπε τέλος ὁ βασιλεύς. Καὶ ποιὸς θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ὑπεράνθρωπος σχεδὸν εὐτυχὴς, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τόσο μεγάλο ἔργο ;... Κι' ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἀνήκῃ ὡστόσο σὲ ἐξαιρετικὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ὥστε ἡ παρουσία του ἀνάμεσα στοὺς ἐπαναστάτες νὰ μὴ μὲ ἐκθέσῃ ;...

Ὁ Μωρεπὰ ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι.

Ἔπειτα εἶπε φωναχτά :

—Ὦ, σᾶς ἐγγυοῦμαι ὅτι ὁ ἱππότης Τανεγκὺ Ἀρθεσλ εἶνε μοναδικὸς στὸ εἶδος του, γιὰ μιὰ ἰσ τοια ἀποστολή, Μεγαλειότατε !

—Καὶ ποιὰ εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ Ἰρλανδή, τῆς ὁποίας ὁ γάμος μὲ τὸν ἱππότη μας ἀποτελεῖ μιὰ τόσο σπουδαία πολιτικὴ πρᾶξι ;

—Ὅπως εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πῶ, εἶνε ἡ κόμησσα Ἀρμάγ, κόρη καὶ χήρα ἐπιφανῶν Ἰρλανδῶν ἡγετῶν... Νεωτάτη, θελκτικωτάτη, τολμηρά, καὶ ἀνειρευομένη μεγαλεῖα, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα νὰ μαγέψῃ ἕναν ἄνδρα, καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ ἕναν λαό !...

—Ποῦ εἶνε τώρα, αὐτὴ ἡ σπανιωτάτη κόμησσα ;

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς χηρείας της, πρὸ δυὸ χρόνων, εἶνε κυρία τῆς τιμῆς τῆς Μεγαλειοτάτης συζύγου σας... Εἶνε ἐπίσης φίλη καὶ τῆς μαρκησίας Κανιλλάκ !

Κατὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ κ. Λενουὰρ — ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει ἤδη στὶς Βερσαλλίες — ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖο τοῦ βασιλέως. Θορυβοῦσε. Ἐπέμενε σὲ ὁν καμαριέρη νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀμέσως κι' ἐπιτιγόντως, ἀπὸ τὴ μεγαλειότητά του.

Τὸν ἄφησαν λοιπὸν νὰ μπῇ μέσα. Διπλωμένος στὰ δυὸ ἀπ' τὶς ἀτελέωτες ὑποκλίσεις ὁ κ. Λενουάρ, ἄρχισε ν' ἀναφέρῃ σ ὸν βασιλέα καὶ ὑστὸν πρωθυπουργὸ τερατώδη κυριολεκτικῶς πράγματα : Ὅτι ὁ Τανεγκὺ Ἀρθεσλ κατώρθωσε πάλι νὰ δραπετεύσῃ... Ὅτι ἔχει ἐμπαίξει, μὲ τὸν ἴδιο ἀναίσχυν ο τρόπο, δυὸ φορὲς ὡς τώρα τὴ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη... Ὅτι ζητοῦσε τὴν ἐπικήρυξι τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἱππότου, ὡς ἐ ιοῦ πιὸ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ.., κι' ὅτι ζητοῦσε ἐπίσης τὴν ἄδεια τῆς μεγαλειότητός του, στὸ νὰ ἐκδοθοῦν ἀμέσως αὐσ ηρὲς διαταγὲς γιὰ τὴ σύλλη.., εἴτε νεκροῦ, εἴτε ζωντανοῦ, τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ δραπέτου.

Ὡστόσο, ἔμεινε ἔκθαμβος ὁ κ. Λενουὰρ, ὅταν τελείωσε τὴν παρασ ατικὴ αὐτὴ ἀναφορά του. Περίμενε νὰ δῇ τὸν βασιλέα καὶ τὸν πρωθυπουργό, νὰ ἀγανακτοῦν καὶ νὰ φρυάζουν, ἐναντίον τοῦ Ἱππότου. Παράξενο, ὅμως ! Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀνώτατοι προϊστάμενοί ου, ὄχι μόνον δὲν θύμωσαν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἀναφορᾶς του χαμογελοῦσαν !... Ἐπίσης, ἔλλαζαν μεταξύ τους γνεψίματα, γεμάτα ἀπὸ σημασία, ἀκα ανόητη γιὰ τὸ δραστήριο ἀστυνομικὸ διευθυντή.

Τέλος ὁ Λουδοβίκος 16ος, εἶπε στὸν κ. Λενουάρ:

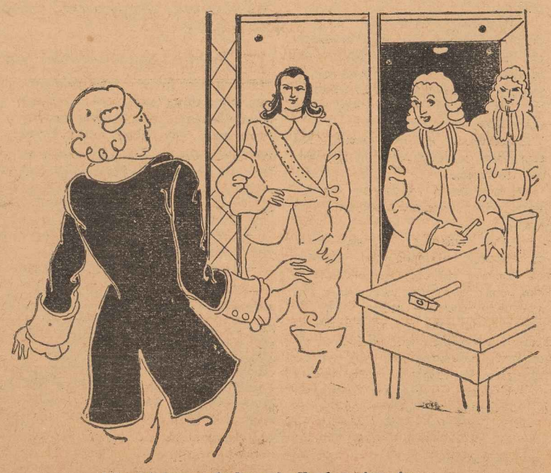
—Σᾶς εὐχαριστῶ παραπολύ, κύριε, γιὰ τὸν ζῆλο πρὸς τὰ καθήκοντά σας !.. Πηγαίνετε τώρα στὸ γραφεῖο μου, νὰ μὲ περιμένετε... Σᾶς βεβαιῶ δέ, ὅτι ἡ Δικαιοσύνη θὰ ἀνεργήσῃ τὸ καθῆκον της !

Ὁ ὑπέρμαχος αὐτὸς τῆς Δημοσ ας Ἀσφαλείας, ἔνοιωσε ἀνακούφισι στὴν ψυχή του ἀπ' τὰ λόγια τοῦ βασιλέως. Ἀποσύρθηκε ὑτὸ βασιλικὸ γραφεῖο καὶ περίμενε ἐκεῖ— ὁ ἀτυχὴς — δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ὅσο νὰ τὸν θυμηθοῦν καὶ νὰ τὸν ζητήσουν... Δὲν πῆγαν ὅμως ἄδικα αὐτὲς ἡ δυὸ ὧρες. Γιατί, κατὰ τὴ διάρκειά των, ὁ κ. Λενουὰρ εἶχε σκεφθῇ, κ' εἶχε βρῇ, ἕνα καινούργιο ἀσφαλέστα ο σύστημα φρουρήσεως τοῦ Τανεγκὺ στὴ Βαστίλλη, ὅταν θὰ τὸν ξανάπιαναν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανά του !

Τέλος, ἡ μεγαλειότης του ἔστειλε νὰ ζητήσουν τὸν κ. Λενουάρ, καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν ὑπὸ βασιλικό.., σιδηρουργεῖο. Ὅσο ὅμως ψύχραιμος καὶ νὰ ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής, ἀναπήδησε ὥστόσο ἀπὸ τὴν κα ἀπληξί του, μόλις μπῆκε στὸ ἐργαστήριο αὐτό..

Ἦταν ἀπίστευτο, ἐκεῖνο ποὺ εἶδε..

Καὶ γι' αὐτό, ἐκτὸς τοῦ ἀναπηδήματός του, ὁ κ. Λενουὰρ ἔμπηξε καὶ μιὰ κραυγὴ ἀνέκφραστης ἀπορίας. Ναί... ἐκεῖ μπροστά του... καὶ πλάγι στὸν βασιλέα... καὶ πλάγι ἐπίσης στὸν πρωθυπουργό... ὄρθιος

Ἦταν ἀπίστευτο ἐκεῖνο ποὺ εἶδε ὁ κ. Λενουάρ...

χαμογελαστός... μὲ τὸ καπέλλο του στὸ χέρι... καὶ μὲ τὸ σπαθί του στὸ πλευρό... στεκόταν... ὁ ἱππότης Τανεγκὺ Ἀρθεσλ... Καὶ δὲν χαμογελοῦσε μόνον αὐτός, ἀλλὰ χαμογελοῦσε ἐπίσης κι' ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ κ. Μωρεπᾶ.

—Ἀγαπητέ μου κύριε Τανεγκύ, εἶπε τότε ὁ βασιλεύς, εὐχαριστῆστε ὁλοψύχως τὸν κύριο Λενουάρ... Αὐτὸς καὶ σύμφωνα μὲ τὴν διαταγή μου, σᾶς ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς Βαστίλλης καὶ εἶσθε ἐλεύθερος τώρα!..

— Σᾶς ὑπερευχαριστῶ ἀπείρως, κύριε ἀστυνομικὲ διευθυντά, διότι μὲ ἐλευθερώσατε ἀπ' τὸ μπουντροῦμι μου! εἶπε ὁ Τανεγκὺ συνοδεύοντας τὰ λόγια του μὲ μιὰ χαριεστάτη ὑπόκλισι.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὀνειρεύομαι ξύπνιος! μουρμούρισε μαρμαρωμένος ὁ κ. Λενουάρ. Ἐγὼ ἄνοιξα τὴ Βαστίλλη κι' ἄφησα ἐλεύθερον αὐτὸ τὸ σατανᾶ!...

Ὁ βασιλεὺς φάνηκε ὅτι δὲν πρόσεξε τὸ ἔκθαμβο μουρμουρητὸ τοῦ δυστυχισμένου Λενουάρ, ἀλλὰ τοῦ εἶπε μὲ χαμογελαστὴ καλωσύνη πάλι:

— Μπορεῖτε τώρα νὰ ἐπιστρέψετε στὴ θέσ σας, κύριε ἀστυνομικὲ διευθυντά... Ὁ ἱππότης μᾶς ἀνήκει πλέον, καὶ μᾶς εἶνε ἀφοσιωμένος καὶ πιστὸς ὁλόψυχα!

Ὁ κ. Λενουὰρ καὶ νὰ ἤθελε νὰ μιλήσῃ, πάλι δὲν θἄβγαινε φωνὴ ἀπ' τὸ σφιχτὸ λαρύγγι του. Περιωρίστηκε λοιπὸν νὰ ὑποκλιθῇ, μὲ εὐλάβεια, Τὴν ὥρα ὅμως ποὖβγαινε ἔξω, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ρίξῃ ἕνα ὁλέμμα ἀπείρου πόθου, στὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο «λαυράκι» — στὸν Τανεγκὺ — τὸ ὁποῖο τοῦ ξέφευγε τόσο ἀπροσδόκητα ἀπ' τὰ ἀστυνομικά του νύχια!...

Τί εἶχε δηλαδὴ συμβῆ ;

Ὁ βασιλεὺς κι' ὁ πρωθυπουργός του Μωρεπᾶ, ψάχνοντας — ὅπως εἴπαμε — νὰ βροῦν στὸ μυαλό τους τὸν κατάλληλο γιὰ ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰρλανδῶν Γάλλο εὐπατρίδη, σκάρτησαν ἀπὸ χαρὰ τὴν ἰδια στιγμὴ καὶ οἱ δυό: Εἶχαν σκεφθῇ τὸν Τανεγκύ, συγχρόνως κι' οἱ δυό !

Πραγματικά, οἱ Ἄρθεσλ ἦσαν μιὰ παλαιοτάτη κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Εὐπατρίδες τοῦ ὄκου Ἄρθεσλ εἶχαν λάβει μέρος καὶ στὶς Σταυροφορίες. Ὁ πατέρας τοῦ Τανεγκὺ ἀνδραγάθησε στὴν τρομερὴ μάχη τοῦ Φοντενουά. Κι' ὁ ἀπερίγραπτος υἱός του, ὁ τρελλὸς αὐτὸς Τανεγκύ, ἦταν ὅ,τι ἀκριβῶς χρειαζόταν γιὰ τὴν τυχοδιωκτικὴ ὑπόθεσι τῆς Ἰρλανδικῆς Ἐπαναστάσεως: Ἦταν δηλαδή, γενναῖος μέχρι τρέλλας καὶ τολμηρὸς καὶ ριψοκίνδυνος μέχρι αὐθαδείας !...

Ἔμειναν γονατευμένοι λοιπόν, καὶ σύμφωνοι σ' ὅλη τὴ γραμμὴ— ὁ βασιλεύς κι' ὁ Μωρεπᾶ — σχετικῶς μὲ τὰ προσόντα τοῦ Τανεγκύ... Τὸν ἤξεραν στὴ Βαστίλλη κλειδωμένον, καὶ θὰ ἐσ.ελναν νὰ τὸν ζητήσουν.. Μὰ ἡ ἄφιξις τοῦ Λενουὰρ τοὺς μπέρδεψε κάπως, μόλις ἔμαθαν ἀπ' τὸ στόμα του τὴ δραπέτευσι τοῦ Τανεγκὺ !..

Εὐτυχῶς, ἕνα γνέψιμο χαρακτηριστικὸ τοῦ Μωρεπᾶ, καθησύχασε τὸν βασιλέα: Ἤξεραν π ο ῦ θ' α ν α ζ η τ ο ῦ σ α ν τὸν ἀδιόρθωτο δραπέτη...

Γι' αὐτό, κατὰ τὶς δυὸ ἀτελείωτες ὧρες ποὺ περίμενε ὁ κ. Λενουὰρ, κλεισμένος στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, ὁ κ. Μωρεπᾶ δὲν κάθησε ἀργός... Ἔτρεξε ἀμέσως σ ὸ κοντινὸ μέγαρο τῆς ὡραίας μαρκησίας Κανιλλάκ !

Ποῦ ἀλλοῦ, ἀλλήθεια, θὰ μποροῦσε νὰ καταφύγῃ ὁ ἱποτικώτατος ἱππότης μας ;... Ἔπρεπε, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀσχολία του, νὰ ἐκφράσῃ τὴ ζωηρὴ εὐγνωμοσύνη καὶ τὶς εὐχαρισ ίες του, σ' ἐκείνη ποὺ τὸν ἔσωσε ἄλλοτε... Σ' ἐκείνη ποὺ τὸν βοήθησε νὰ δραπετεύσῃ τώρα...

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς σφυροκοποῦσε μιὰ κλειδωνιά, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τοῦ Μωρεπᾶ, ἐκεῖνος γινόταν δεκτὸς ἀπὸ τὴ χαριτόβρυτη νεαρὰ μαρκησία, στὴν ὁπο ία ἐξήγησε ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Τῆς εἶπε δηλαδὴ ὅτι ὁ ἱππότης ἦταν ἐξάπαντος κρυμμένος στὸ μεγαρό της, ὅτι κινδύνευε τὸ ὡραῖο καὶ τόσο λατρευτὸ γι' αὐτή, κεφάλι του κι' ὅτι γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν ἀποκεφαλισμὸ ὁ ἐλαφροκέφαλος ἀγαπημένος της, ἔπρεπε νὰ γίνουν τὰ ἑξῆς: Νὰ τὸν στείλῃ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος τὸν περίμενε γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μιὰ ἐμπιστευτικὴ καὶ ὑπερτάτης σημασίας τιμητικὴ ἀποστολή !

Ἡ μαρκησία, παγωμένη ἀπὸ τρόμο, ζήτησε ἐξηγήσεις σχετικὲς μὲ τὴν ἀποστολὴ αὐτή. Ὁ πρωθυπουργὸς εὐαρεστήθηκε νὰ τῆς πῇ ἄκρες μέσες περὶ τῆς ὡραίας φίλης της κομήσσης Ἀρμάγ, ἡ ὁποία ἔπρεπε — ἢ τὴν ὁποία ἔπρεπε — νὰ παντρευτῇ ὁ Τανεγκύ...

Στὸ ἄκουσμα μιᾶς τέτοιας... φριχτῆς λύσεως, ἡ μαρκησία Κανιλλὰκ ἄρχισε νὰ θρηνῇ. Τὰ ὡραῖα μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα ἐρωτικῆς ἀπελπισίας... Ὁ Μωρεπᾶ ὅμως, ἀπαθέστατα καὶ ἀφελέστατα, τὴν παρηγόρησε λέγοντάς της:

—Τὸ κυριώτερο, θελκτικὴ μαρκησία, εἶνε τὸ ἑξῆς: Νὰ σωθῇ ὁ ἱππότης !... Τὰ ἄλλα διορθώνονται κατόπιν εὐκολώτατα... Θαυμάσια μπορεῖ νὰ εἶνε σῦζυγος τῆς κυρίας Ἀρμὰγ ὁ Τανεγκὺ Ἄρθεσλ, χωρὶς ποτὲ νὰ πάψῃ ἡ καρδιά του νὰ ἀνήκῃ σὲ σᾶς !... Αἰσθάνεσθε ἄλλωστε ἐσεῖς τὴ δύναμι, νὰ κρατῆσε πάντα αἰχμάλωτη τὴν τραγιεφὴ αὐτὴ καρδιά του ;

Ἡ μαρκησία χαμογέλασε μὲ αὐτοπεποίθησι μόλις ἄκουσε τὴν τελευταία ἐρώτησι τοῦ Μωρεπᾶ. Καὶ τοῦ εἶπε σταθερά:

—Πηγαίνετε, ἐξοχώτατε... Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς στείλω σὲ λιγάκι τὸν ἱππότη... Περιμένετέ τον κοντὰ στὴ Μεγαλειότητά του τὸν βασιλέα...

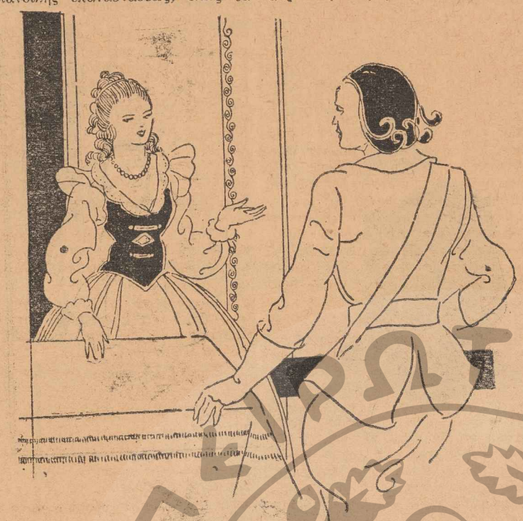
—Γιατὶ δὲν μᾶς τὸν παραδίδετε ἀμέσως τώρα ; ρώτησε ὁ Μωρεπᾶ.

—Θέλω νὰ τοῦ πῶ μερικὰ πράγματα, προηγουμένως.. Θέλω νὰ τοῦ ἐπιβάλλω καὶ ἐγὼ μερικούς... μερικοὺς αἰσθηματικοὺς ὅρους, τέλος πάντων ! εἶπε ἡ μαρκησία.

—Ἔχει καλῶς ! παραδέχθηκε ὁ Μωρεπᾶ. Ἀρκεῖ νὰ παντρέψω ἐγὼ τὸν ἱππότη μὲ τὴν Ἀρμὰγ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα — καθὼς κ' οἱ αἰσθηματικοὶ ὅροι σας — δὲν ἐνδιαφέρουν καθόλου τὴν πολιτικὴ τοῦ κρά.ους !...

* * *

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ ἱππότης βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἐκείνοι τοῦ ἐξήγησαν ὅλα ὅσα μάθαμε παραπάνω. Τοῦ μίλησαν σχετικὰ μὲ τὴν κόμησσα Ἀρμὰγ, καὶ τοὺς ὅρους ποὺ ξέρουμε πιὰ — τοῦ ἀπέκρυψαν ὅμως ἐντελῶς τὰ περὶ Ἰρλανδικῆς ἐπανασ άσεως, ὅπως τὰ

—Ὅμως ὁ γάμος μου μαζὶ σας εἶνε κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε....

εἶχε ἀποκρύψει κι' ὁ Μωρεπᾶ ἀπὸ τὴ μαρκησία Κανιλλάκ.

Ὁ ἱππότης, μετὰ τὴν παρουσίασι μάλιστα καὶ τοῦ κυρίου Λενουὰρ, στὸ παλάτι, εὐχαριστήθηκε ἐξαιρετικά. Ἔνοιωσε ὅτι «τὴν εἶχε φτηνὰ γλυτώσει» καὶ ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν διορθωθῇ κατὰ τὸν εὐνοητικώτερο τρόπο...

Ἕνα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ χωνέψῃ : Γιατὶ ἤθελαν νὰ τὸν παντρέψουν, «σώνει καὶ καλά», μὲ τὴν κόμησσα Ἀρμάγ;... Τί ἀρά γε κρυβόταν, κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ γάμο ;...

Ρώτησε λοιπὸν δειλὰ καὶ εὐλαβικὰ τὸν βασιλέα, μὰ ἐκεῖνος ἔστρεψε τὴ συζήτησι εὔθυμα σὲ κάποιο ἀδιάφορο θέμα, καὶ ὁ ἱππότης ἀπόφυγε νὰ ἐπιμείνῃ. Τὴν ὥρα ποὺ ἐπόρκειτο ὡστόσο νὰ φύγῃ, προσπάθησε νὰ ευαρέψῃς λόγια κι' ἀπὸ τὸν κύριο Μωρεπᾶ. Κι' αὐτὸς ὅμως, μιμήθηκε ἐπιδέξια τὸν βασιλέα κι' ἔστρεψε τὴ συζήτησι ἀλλοῦ..

Ὁ Τανεγκὺ μας δὲν ἀπελπίστηκε. Γιὰ πολλὰ βέβαια λόγους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἦταν στενωτάτη φίλη μὲ τὴ μαρκησία Κανιλλάκ, τὴν ὁποία δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ παίρνοντάς της τὸν ἐκλεκτό της καρδιᾶς της !

—Κι' ἐπειδὴ ἡ στενωτάτη φίλη μου σᾶς λατρεύει, κύριε ἱππότα, συνέχισε ἡ Ἀρμάγ, φαντασθῆτε τὴ θλιβερὴ θέσι μου... Νὰ παρουσιάσῃ δηλαδὴ ὡς σύζυγο, τὸν λατρευτό μιᾶς λατρευτῆς μου φίλης !...

—Ἀγαπητὴ κόμησσα, εἶπε κατανικτικὰ ὁ ἱππότης, βεβαιωθῆτε ὅτι συμπερίφομαι ἀπολύτως τῆ λυπηρὰ θέσι σας... Ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὴ στενωτάτη φίλη σας, ὥστε θὰ ἦταν ἀποτρόπαιο νὰ τῆς προξενήσω τὸν ἐδικ τῆς ἀπιστίας μου θάνατον ἀπὸ τὴ λύπη της... Ὅμως κι' ὁ γάμος μου μαζύ σας εἶνε κάτι, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἀποφύγουμε... Μυστικὸν τοῦ κράτους, βλέπετε !... Θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε λοιπὸν πότε-πότε, νὰ πετάγουμαι καὶ νὰ βλέπω τὴν ἄμοιρη μαρκησία ;... Χωρὶς νὰ θίγεται, ἐννοεῖται, ἡ ἀξιοπρέπειά σας ὡς συζύγου μου ;

—Ἀπεναντίας, ἱππότα, ἀπάντησε ἡ Ἀρμάγ. Ὅσο περισσότερο θὰ παρηγορῆτε τὴν φτωχὴ μου φίλη, τόσο κι' ἐγὼ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων !...

Ἔτσι, κι' ἀφοῦ ἀλλάχθηκαν ἡ πρακ.αρκτικὲς αὐτὲς φράσεις, ὁ ἱππότης Τανεγκὺ Ἄρθεσλ ἀραβωνιάστηκε... προφορικῶς τὴν ὡραία κόμησσα ντ' Ἀρμάγ.

Ὁ γάμος των ἔγινε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες, μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο φόρυβο, σ' ἕνα ἀπόμερο ἐξωκκλήσι τῶν Παρισίων. Καὶ τοῦ ο, γιατὶ δὲν ἤθελε ὁ Μωρεπᾶ νὰ ἀνησυχήσῃ ὁ πρσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ «ὠσφραινόταν» κάτι τὸ ὕποπτο στὸ γάμο αὐτὸ μιᾶς εὐγενοῦς Ἰρλανδῆς μὲ ἕναν ἐλαμπρὸν Γάλλον εὐπατρίδη...

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων προσώπων, κανένας ἄλλος ἐπίσης δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἀπὸ τὸν γάμο αὐτό: Γιατί, ὁ μὲν σύζυγος — ὁ Τανεγκὺ — ἐξακολούθησε νὰ ζῇ στὸ μέγαρό του τῶν Παρισίων, ἡ δὲ σύζυγός του — ἡ Ἀρμὰγ — στὸ μέγαρό της τῶν Βερσαλλιῶν !

Ἡ κατάστασις αὐτή, εἶχε τὸ ἑξῆς σπουδαῖο ἀποτέλεσμα: Ὅτι σὲ διάστημα μόλις μιᾶς ἑβδομάδος, ὁ ἱππότης εἶχε ξεχάσει κιόλας ὅτι ἦταν... παντρεμένος !

Τὴ χαραυγὴ τέλος μιᾶς ἡμέρας τοῦ 1777, ὁ Τανεγκὺ γύρισε στὸ ἐπ τῆς ὁδοῦ Λίλλης — στὸ Παρίσι — μέγαρό του, ταραγμένος καὶ διαστικός.

—Θὰ δοῦμε γιὰ ποιὸ λόγο, ἦταν ἔτσι ἀναστατωμένος ὁ ἱππότης μας...

VIII

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΝΑ ΕΞΑΣΚΗΣΗ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΑΝΕΓΚΥ ΑΡΘΕΣΛ

Ὁ ἱππότης φθάνοντας στὸ μέγαρό του, κατὰ τὴ χαραυγὴ ἐκείνη ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τρεχάτος. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ προσχωρήσῃ ὁ ὑπηρέτης του, κρατῶντας μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν φέγγῃ. Φθάνοντας ἔτσι, μὲ αὐτὴ τὴ σφοδαία ὁρμὴ του ὁ Τανεγκὺ σ' ἕνα σαλόνι, πλαγιὸ μὲ τὴν κοββατοκάμαρά του, σωριάστηκε μᾶλλον παρὰ κάθησε, σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔπειτα, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζῃ τὸ καταδρομένο μέτωπό του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔφθασε καὶ ὁ καθυστερημένος ὑπηρέτης του, ἀκόμητσε τὸ φῶς σ' ἕνα τραπέζι καὶ σκύβοντας ὕστερα ἀπὸ τζάκι ἄρχισε νὰ φυσάῃ τὴ μισοσβησμένη φωτιά.

—Μπουργκινιόν ! μούγκρισε ἐξαφνα ὁ Τανεγκύ. Τί ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος εἶνε σήμερα ;

Ὁ Μπουργκινιόν — θυμᾶστε βέβαια τὸν βοηθὸ τοῦ ἱππότου μας στὶς μοναστηριακὲς ἐρωτικὲς ἐπιχειρήσεις του — ἔπαψε νὰ φυσάῃ τὴ φωτιά. Ἀναστηκώθηκε, ὑποκλίθηκε μπρὸς στὸν νεαρὸ κύριό του — ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε προβιβάσει στὴ θέσι τοῦ ὑπηρέτου καὶ πρώτου θαλαμηπόλου του, ἀπὸ κηπουρὸ

μοναστηριοῦ ποὺ ἦταν πρὶν — καὶ τοῦ εἶπε:

—Σήμερα εἶνε Παρασκευή, κύριε ἱππότα... Τριάντα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, τοῦ ἔτους 1777, κ' ἑορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Πατέρνο, ἂν δὲν γελιέμαι !

— Δὲν γελιέσαι καθόλου, φίλε μου Μπουργκινιόν ! στέναξε ὁ ἱππότης. Ὤχ, Θεέ μου ! Φαντάσου, ὅτι σήμερα κλείνω τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκα !...

—Μάλιστα, κύριε ἱππότα ! παραδέχθηκε εὐλαβικὰ ὁ Μπουργκινιόν. Ἀκριβῶς τρεῖς ἑβδομάδες !

—Ὤχ, Θεέ μου ! ξαναπέναξε ὁ ἱππότης. Τί εἴδους περιπέτεια γιὰ μένα, ἦταν κ' αὐτὸς ὁ γάμος !

— Τολμῶ νὰ διαβεβαιώσω τὸν κύριο ἱππότη, ὅτι ἀπ' ὅλες τοὺλάχιστον τὶς ὡς τώρα περιπέτειές του, αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐχάριστη ! ἀπάντησε ὁ καλόκαρδος ὑπηρέτης.

—Πῶς, ἐλαφρόμυαλε ; ξεφώνισε ὁ Τανεγκῦ. Τολμᾶς νὰ λὲς αὐτὸ τὸ γάμο μου εὐχάριστη περιπέτεια;

Ὁ δυστυχισμένος Μπουργκινιόν ἄνοιξε γλαρά, ἀπὸ ἀπορία, τὰ μάτια του κι' ἔπειτα ψιθύρισε:

—Ἐπιτρέψτε μου, κύριε ἱππότα, νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω τὰ ὠφελήματα ποὺ κερδίσα.ε ἀπὸ αὐτὸ τὸ γάμο: Πρῶτα, δὲν δραπετεύσατε, ἀλλὰ σᾶς ἐλευθέρωσαν τάχα, ἀπὸ τὴ Βαστίλλη... Ἔτσι, συμφιλιωθήκατε ὁριστικὰ μὲ τὸν κύριο Λενουὰρ καὶ μὲ τὰ λυσσασμένα ὀργανά του !... Δεύτερον, ὁ βασιλεὺς σᾶς χορήγησε τὸν βαθμὸ καὶ τὸν μισθὸ συνταγματάρχου τῶν δραγόνων... Χμ... Τόσο νεαρὸς στὴν ἡλικία καὶ νὰ εἶσθε συνταγματάρχης, εἶνε κάτιως χμ... ἀξιοζήλευτον, κύριε ἱππότα !... Τρίτον, ἐπήραμε προῖκα τριακόσιες ὁλόκληρες χιλιάδες χρυσῶν λουδοβικείων !... Καὶ τέταρτον καὶ τὸ σπουδαιότερον, χάρις σ' αὐτὴ τὴν προῖκα ἐξωφλήθηκαν, κι' ἔπαψαν νὰ σᾶς κυνηγοῦν πλέον, οἱ σπαρμένοι σ' ὁλόκληρο τὸ βασίλειο τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναυάρρας δανεισταί σας !... Λοιπὸν τί...

—Σώπα, ζῶον ! ξεφώνισε ὁ Τανεγκῦ, ξυνισμένος ἀπὸ τὴν ἐνθύμισι τῶν δανειστῶν του.

Ὁ Μπουργκινιὸν σώπασε καὶ ἄρχισε νὰ ξαναφυσᾶη τὴ φωτιά. Ὁ Τανεγκῦ ἐσηκώθηκε ὀρθός, καὶ ἔφερε ἀρκετὲς βόλτες στὸ δωμάτιο ἐκνευρισμένος. Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἐπιστολὴ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν στριφογυρίζῃ στὰ δάχτυλά του ἀνυπόμονα καὶ ἀμήχανα. Σκέφθηκε λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ τέλος φώναξε:

—Μπουργκινιόν !

Ἐκεῖνος, ξέροντας καλὰ τὰ καμώματα τοῦ κυρίου του, ἀναπήδησε ὀρθὸς καὶ τὸν κύτταξε, μὲ κριφὴ ἀνησυχία.

—Κύριε ;... μουρμούρισε μὲ ἐγκαρτέρηση ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ξέρει τί τὸν περιμένει.

—Ὑπάρχουν χρήματα στὸ συντάρι μου ;

—Χμ... Τετρακόσια ὥς πεντακόσια λουδοβίκεια, κύριε !

—Περίφημα, Μπουργκινιόν !... Μᾶς φτάνουν... Μποροῦμε μὲ αὐτὰ νὰ κάνουμε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου !

—Μήπως ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος ἱππότης νὰ κάνη τὸ γῦρο τοῦ κόσμου ; ψιθύρισε μὲ δειλὴ ἀπελπισία ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης.

—Κι' ἂν τὸ ἐπιθυμῶ;... Κι' ἂν ξεκινήσω ἀμέσως τώρα ;

—Ὤ, θὰ ἀστειεύεται βεβαίως ὁ κύριος ἱππότης ! μουρμούρισε χλωμιάζοντας ὁ Μπουργκινιόν. Ἀκόμη δὲν πέρασε ὁ μῆνας τοῦ μέλιτος τοῦ κυρίου ἱππότου, καὶ θὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ μακρυνὴ ταξείδια ὁ... κύριος ἱππότης;... Θὰ ἀστειεύεται, βεβαίως !...

—Πῶς ;... Ἀστειεύτηκα ποτέ μου, Μπουργκινιόν, γιὰ νὰ ἀστε εὐτῶ καὶ τώρα ;...

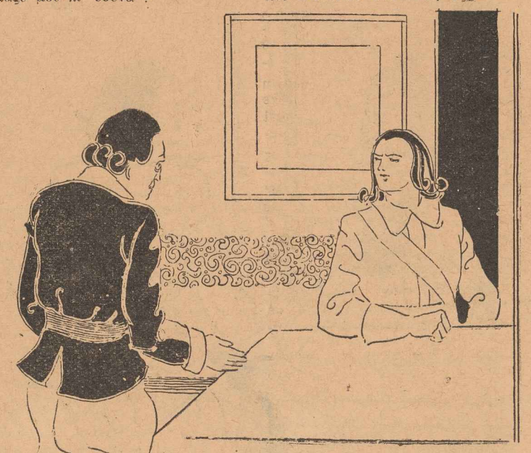
Καὶ ξεφωνίζοντας ἔτσι ὁ Τανεγκῦ, σηκώθηκε ὄρθιος κιόλας μὲ ἀπειλητικὸ ὕφος. Ἡ σοφὴ πεῖρα, εἶχε διδάξει πολλὰ πράγματα στὸν νοημονέστατο Μπουργκινιόν. Καὶ γι' αὐτό, μόλις εἶδε τὶς φανερὲς προθέσεις τοῦ κυρίου του, ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὴ γωνία τοῦ τζακιοῦ.

Ὁ ἱππότης ξανακάθησε, μαλακωμένος. Ἔπειτα εἶπε :

—Λοιπόν, φίλε μου, πὲς νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν ἀμέσως τὸ ταχυδρομικό μου ἁμάξι... Νὰ τὸ ζέψουν μὲ τέσσερα ρωμαλέα ἄλογα... Σὲ μιὰ ὥρα φεύγω...

—Μόνος σας, κύριε ἱππότα; εἶπε μὲ ἀπελπισία φανερὴ τώρα ὁ Μπουργκινιόν.

—Ὄχι, διάβολε !... Θὰ πάρω μαζί μου κι' ἐσένα !

—Ἀλλοίμονο, φτωχέ μου Μπουργκινιόν !... Δὲν τολμῶ ν' ἀποχαιρετήσω τὴν ὡραία μαρκησία....

—Ὤ, εὐχαριστῶ τὸν κύριο ἱππότη ! εἶπε μὲ χαρὰ ἀνέκφραστη ὁ πιστὸς ὑπηρέτης. Καὶ ἡ ἀξιότιμος κυρία σύζυγός σας ;... Δὲν θὰ σᾶς συνοδεύσῃ στὸ γῦρο τοῦ κόσμου ;

—Ποιὸν γῦρο τοῦ κόσμου, ἠλίθιε ; ἄρχισε νὰ γελάῃ ἀνοιχτόκαρδα τώρα ὁ ἱππότης. Στὴ Βρέστη θὰ πᾶμε πρῶτα, κ' ὕστερα θὰ ἰδοῦμε κατὰ ποῦ θὰ μᾶς σπρώξῃ ἡ οὐρὰ τοῦ διαβόλου !... Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα μου, ἐκείνη θὰ μείνῃ ἐδῶ !...

—Πῶς ;... Καὶ δὲν θὰ τὴν δῆτε ;... Σὲ μιὰ ὥρα φεύγουμε καὶ δὲν θὰ τὴν δῆτε ;... Δὲν θὰ τὴν ἀποχαιρετήσετε τοὐλάχιστον ;

—Ἠσύχασε, θὰ τὴν εἰδοποιήσω ! ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης σκεπτικός. Κουνήσου ὅμως διάβολε !... Βιάζομαι, σοῦ λέω !

Ὁ ἀγαθὸς ὅμως Μπουργκινιὸν «δὲν τὸ κουνοῦσε» ἀπὸ τὴ θέσι του. Κάτι ἄλλο ἤθελε τόση ὥρα νὰ πῇ, μὰ δὲν τολμοῦσε. Τέλος, ἄρπαξε καὶ μὲ τὶς δυὸ του χοῦφτες τὸ κουφάρι του, καὶ ψιθύρισε:

—Δηλαδή.. ἐννοῶ συγχρόνως... κορροΐζικο τὸ λογικό μου !

—Ἔφυγε ;... Τρέξε νὰ τὸ προλάβῃς, ἠλίθιε, γατὶ θὰ μᾶς χρειαστῇ ! ξεφώνισε ὁ ἱππότης γελῶντας καὶ σκουντῶντας πρὸς τὴν ἔξοδο τὸν ὑπηρέτη του. Καὶ φρόντισε συγχρόνως νὰ ἐκτελέσῃς τὶς διαταγές μου, σχετικὰ μὲ τὴν ἅμαξα, τ' ἄλογα καὶ τὶς ταξειδιωτικές μας ἀποσκευές !... Καὶ γρήγορα !... Εἶμαι κομιστὴς μιᾶς σπουδαιότατης ἐπιστολῆς, καὶ πρέπει σὲ μιὰ ὥρα νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Βρέστη... κ' ὕστερα... ὕστερα γιὰ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου !...

Ὁ Μπουργκινιὸν κατέθηκε τὶς σκάλες τρεχάτος, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε καταλάβει πίτσω ἀπὸ τὰ μυστηριώδη διαβήματά του, ἔφευγε μὲ μιὰ κρυφὴ ἀπελπισία στὴν ψυχή του: Φοβόταν, μήπως εἶχε τρελλαθῇ ἔξαφνα ὁ ἀγαπημένος του ἱππότης !

IX

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΤΟΥ ΦΙΛΗ, ΑΔΙΑΦΟΡΩΝΤΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Μόλις ἔμεινε μόνος του ὁ Τανεγκῦ, πλησίασε στὸ γραφεῖο του. Πῆρε πέννα καὶ χαρτί, κι' αὐθόρμητα, χωρὶς καμμιὰ σκέψι ἢ διαστραμό, ἄρχισε νὰ γράφῃ καὶ νὰ γεμίζῃ ἀρκετὰ φύλλα χαρτιοῦ, μὲ τὸ πλαγιὸ χαρακτηριστικό γράψιμό του.

Στὸ τέλος κάθε φράσεώς του, σταματοῦσε κι' ἀνάσαινε βαθειά. Λὲς κι' ἦταν δύτης, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε πάλι στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ὕστερα ἀπὸ βαθὺ μακροβούτι. Αὐτὸ δέ, ἦταν σημάδι, ὅτι ὁ Τανεγκῦ ἦταν ἔρμαιο τὴ στιγμὴ ἐκείνη — μιᾶς ζωηροτάτης ταραχῆς !

Ἔγραφε λοιπὸν τὰ ἑξῆς: στὴν ἀγαπημένη του μαρκησία Κανιλλάκ :

—«Μαρκησία, φιλτάτη μαρκησία, πρὸ ὀλίγης ὥρας ἔσφαξα σὲ μονομαχία, ἕναν φίλα σας καὶ φίλο μου.. Καὶ μάλιστα τὸν ἔσφαξα, χωρὶς ἀκόμη νὰ μπορῶ νὰ θυμηθῶ καλὰκαλά, γιὰ ποιὸ λόγο τὸν ἔσφαξα! Πρόκειται περὶ τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου Ἕκτορος Κάμπλαιη, ὁ ὁποῖος τόσο ἄρεσε καὶ σὲ σᾶς, φιλτάτη μου μαρκησία»!

Σταμάτησε, ἐπὶ σημείῳ αὐτὸ καὶ στέναξε βαθειὰ ὁ Τανεγκῦ. Σκούπισε ἔπειτα τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του καὶ τοῦ κρύου μετώπου του, κι' ἐξακολούθησε:

«Ἰδοὺ ὅσα θυμοῦμαι, τελοσπάντων, ἀπ' τὴ θλιβερὴ αὐτὴ φασαρία : Ἀπὸ νωρὶς ἤμουν μαζὺ μὲ τὸν Ἕκτορα... Εἴχαμε καλοδειπνήσει στῆς κυρίας Λάνδερερ, κι' εἴχαμε πιῆ ἀρκετά... Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ κεῖ, καὶ περπατούσαμε χειροπιαστοὶ στὸ Σαὶν-Ζερμαίν, ἀναπολῶντας τὴ φιλία τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, ἐαφνικὰ τσακωθήκαμε... Ἰδού ;... Γιατί ; .. Ἰδού, τελοσπάντων : Ὁ ἀτυχὴς Ἕκτωρ, φιλτάτη μαρκησία, ὑποστήριξε ἄξαφνα ὅτι ἔχετε στὴ γωνιὰ τοῦ δεξιοῦ ὑπερόχου ματιοῦ σας μιὰ μικρὴ ἐλιά!... Ἐγὼ διαμαρτυρήθηκα ζωηρότατα.. Γιατὶ μπορῶ, καὶ τώρα ἀκόμη, νὰ ὑποστηρίξω εὐσυνειδήτως, ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ καὶ θελκτικὴ ἐλιὰ σας —γιὰ τὴν ὁποία, ὅπως ξέρετε, τόσο πολὺ τρελλαίνομαι — δὲν βρίσκεται εἰς τὸ δεξιὸ ὑπερόχο μάτι σας... Ἴσα-ἴσα, βρίσκεται πρὸς τὴ γωνία τοῦ ἀριστεροῦ, ἀλλὰ ἐπίσης ὑπερόχου ματιοῦ σας! .. Ὁ Ἕκτωρ ὅμως ἐπέμενε στὴ γνώμη του.. Ἐγὼ ὑποστήριζα μὲ πάθος τὴ δική μου... Δὲν μπορέσαμε λοιπὸν νὰ συμφωνήσουμε, ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ φλέγον ζήτημα παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσί μας... καὶ παρ' ὅλη ἐπίσης τὴ στενὴ καὶ παιδικὴ φιλία μας... Ἀποφασίσαμε λοιπὸν δμοφώνως, καὶ μὲ θαυμαστὴ ἁρμονία γνωμῶν, ν' ἀλληλοσφαγοῦμε μονομαχῶντας ..

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΓΟΗΣ ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΜΑΡΣΑΛ

("Ενα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot γιὰ τὸν συμπαθῆ ἠθοποιὸ τῆς «Μέτρο».)

Ἔνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀριστοκράτες καὶ τοὺς πιὸ συμπαθεῖς ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης εἶνε κι' ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ. Ἡ ζωή του μοιάζει σὰν ἕνα παράδο ξο παραμύθι, γεμάτο ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες, δραματικὲς συγκινήσεις κι' ἀγῶνες γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ πόθου του : νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Σήμερα βέβαια εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, πασίγνωστος κι' ἔχει μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναίκα κι' ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ τὸ λατρεύει. Ἀλλὰ τί ἦταν στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του; Πῶς κατώρθωσε νὰ γίνῃ «ἀστέρας» ; Ποιὰ ἦταν πρῶτα ἡ ζωή του ; Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἐρωτήματα μὲ τὰ ὁποῖα σκεφτόμουν ν' ἀρχίσω τὴ συνέντευξί μου, ὅταν πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὴ βίλλα του. Ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ μὲ δέχθηκε στὸ γραφεῖο του. Μιὰ τεράστια βιβλιοθήκη ἔπαιρνε γύρω ὅλους τοὺς τοίχους. Ἐκεῖ πέρα μπορούσατε νὰ βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἀναφέρουν πολεμικὲς Ἱστορίες, τ' ἀπομνημονεύματα διαφόρων προσωπικοτήτων ποὺ πρωταγωνίστησαν στὴν τραγῳδία τοῦ πολέμου κι' ἐπιστημονικὰ συγγράμματα. Πουθενὰ ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἕνα μυθιστόρημα, ἕνα βιβλίο νὰ μιλάῃ γιὰ ἔρωτα. Αὐτὰ ἦταν μαζεμμένα σὲ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη, ἀληθινὸ ἔργο τέχνης, ἡ ὁποία ἀνήκει στὴ γυναῖκα του. Αὐτὴ κρατάει τὸ κλειδί της. Ὁ συμπαθὴς ἠθοποιός, βλέποντας ὅτι αὐτὸ μοῦ προξένησε κατάπληξι, ἔσπευσε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ:

—Κι' ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκα μου ἀγαπᾶμε παραπολὺ τὰ βιβλία. Κάθε βράδυ ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἐρχόμαστε στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ περάσουμε δυὸ εὐχάριστες ὧρες μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν βιβλίων. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχουμε διαφορετικὰς προτιμήσεις κι' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα μου ἔχει τὴ μανία νὰ χρυσοδένῃ τὰ βιβλία νὰ τοὺς βάζῃ χρωματιστὲς κορδέλλες καὶ νὰ σημαδεύῃ μὲ κόκκινους σταυροὺς τὴ σελίδα ποὺ σταμάτησε γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς φιλονικίες ἀποφασίσαμε νὰ χωρίσουμε τὰ βιβλία μας. Καὶ, καθὼς εἴδατε τώρα, εἶνε ὅλα ὄμορφα καὶ τακτοποιημένα.

Φαίνεται ὅτι ἐκείνη τὴ μέρα ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ εἶχε πολὺ ὄρεξι γιὰ συζήτησι. Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν Ἱστορία του μὲ κάθε λεπτομέρεια κι' ἔτσι βρίσκομαι σήμερα στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ τὴν ἀφηγηθῶ στοὺς ἀγαπητούς ἀναγνῶστες μας.

—Ἡ ζωή μου ἦταν πάντα παράξενη, μοῦ εἶπε ὁ συμπαθὴς «ἀστέρας». Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια μου μέχρι σήμερα πάντοτε μοῦ φύλαγε πολλὲς ἐκπλήξεις. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν θὰ παραξενευθῶ καθόλου ἂν μιὰ μέρα βρεθῶ στὴ Γῆ τοῦ Πυρὸς ἢ στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ ἢ ἀκόμη καὶ στὶς φυλὲς τῶν Ἐσκιμώων. Μὴ χαμογελᾶτε !... Ποτὲ δὲν εἶπα ὅτι θὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἄφησα τὴν τύχη νὰ ὁδηγῇ τὰ βήματά μου καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν παραπονοῦμαι καθόλου ἐναντίον της. Ἀκοῦστε τὴν Ἱστορία μου καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε:

Γεννήθηκα στὸ Λονδῖνο τὸν Ἰούνιο τοῦ 1890. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀγαθὸς νοικοκύρης ποὺ φρόντιζε γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ του κ' εἶχε ἁπλὲς κι' αὐστηρὲς ἀρχές. Ὅταν λοιπὸν ἤρθα στὸν κόσμο, τὸν ἔβαλα σὲ μεγάλα βάσανα. Ἀρρώσταινα διαρκῶς., δὲν ἡσύχαζα καθόλου κι' αἰωνίως ἔκλαιγα τόσο πολύ, ὥστε ταχτικὰ ἔλεγε ὁ πατέρας μου στοὺς συγγενεῖς μας:

—Αὐτὸ τὸ παιδὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος πρέπει νὰ....γκρεμιστῇ τὸ Λονδῖνο.

Ὡστόσο μ' ἔστελνε στὸ σχολειό, μὲ σπούδασε κι' ὅταν πῆρα τ' ἀπολυτήριό μου ἀπ' τὸ Κολλέγιο μοῦ βρῆκε μιὰ θέσι γραφέως στὴν ἐπιχείρησι ἑνὸς φίλου του. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, μολονότι δὲν εἶχα οὔτε ἕνα σελλίνι στὴν τσέπη μου, γιατὶ τὸ μισθό μου τὸν εἰσέπραττε ὁ πατέρας μου, κατώρθωνα ἐν τούτοις νὰ ντύνωμαι κομψὰ καὶ κάθε Κυριακὴ νὰ κάνω τὸν περίπατό μου στὸ Χάϋδ Πὰρκ μὲ βαρὺ ἐπίσημο ὕφος. Ἡ δουλειὰ τοῦ γραφείου μ' ἄφηνε ἀσυγκίνητο καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησα νὰ τὰ φαλασσώσω καὶ νὰ βρεθῶ πάλι.....ἐλεύθερος σὰν πουλί.

Ὅταν εἶπα στὸν πατέρα μου ὅτι μ' ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μὲ κύτταξε πολλὴ ὥρα μ' ἕνα τόσο ἀπογοητευμένο βλέμμα, ὥστε ντράπηκα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ὁ μίστερ Μάρσαλ εἶχε πληγωθῇ γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ του. Κατάλαβε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ βασίζεται σ' αὐτό.

—Ναί, ναί, τὸ ξέρω, μοῦ ἔλεγε ἰσχνά, ὅτι μέχρις ὅτου πεθάνω, πρέπει νὰ ἐργάζωμαι γιὰ νὰ ζήσω. Ποτὲ δὲν θὰ εἶσαι ἄξιος νὰ κερδίσῃς οὔτε μιὰ λίρα. Ἀλωνίως θὰ ζητᾶς ἀπὸ τὴ μητέρα σου λεφτά! Εἶσαι ἕνας ἀνίκανος !...

Ἐγὼ τότε ἤμουν δεκαεννιὰ χρονῶν κι' ἔβλεπα τὴ ζωὴ ρόδινη. Ὅταν λοιπὸν ἕνας φίλος μου στὸν δποῖο παρατυπιόμουν γιὰ τὶς φανὲς τοῦ πατέρα, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ γίνω ἠθοποιός, χάλασα τὸν κόσμο καὶ κατώρθωσα νὰ προσληφθῶ σ' ἕνα θίασο ποὺ γύριζε στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. Ἔκανα τὸ ρόλο τοῦ ὑπηρέτη μὲ τόση σοβαρότητα σὰν νὰ πρωταγωνιστοῦσα στὸ ἔργο, πρᾶγμα ποὺ διασκέδαζε ἐξαιρετικὰ τοὺς θεατάς. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο γύρισα στὸ Λονδίνο καὶ ἔπαιξα δουλειὰ σ' ἕνα πραγματικὸ θέατρο. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἄρχισαν ἡ ἐπιτυχίες μου, ποὺ ἔκαναν τὸν ἀγαθὸ μίστερ Μάρσαλ νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ μὲ λέῃ «σαλτιμπάγκο», γιατὶ ἀντιπαθοῦσε τὸ θέατρο. Σ' αὐτὸ τὸν θίασο ἀποκαλύφθηκε τὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο μου. Ἔτσι μιὰ μέρα μοῦ ἀνέθεσαν τὸ πρῶτο ρόλο σ' ἕνα ἔργο ποὺ εἶχε ἐρμηνεύσει πρὶν ἀπὸ μένα ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Σύριλ Μώντ. Εἶχα μεγάλη ἐπιτυχία κι' ὅλες ἡ κριτικὲς τῶν ἐφημερίδων ἔγραφαν κολακευτικὰ λόγια γιὰ μένα «τὸ καινούργιο ταλέντο ποὺ παρουσιαζόταν στὸ Λονδῖνο». Ὁ θίασός μας ὅμως ἀπὸ μιὰ διαφωνία τῶν διευθυντῶν του διαλύθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καὶ ἐπιστράφτηκε ὅπως κι' ἐκεῖ. Ἐγὼ ἀκολούθησα μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Νέο Κόσμο γιὰ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους. Πήγαμε πρῶτα στὸν Καναδᾶ καὶ κατόπιν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου δώσαμε μιὰ σειρὰ παραστάσεων μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ξέσπασε ἡ τρομακτικὴ θύελλα τοῦ πολέμου. Ὅλα τὰ κράτη κωλύσαν τοὺς ὑπηκόους τους νὰ τὰ ὑπερασπίσουν. Καὶ, φυσικά, σὰν καλὸς πατριώτης ἔτρεξα κι' ἐγὼ νὰ καταταχθῶ. Μετὰ λίγον καιρό, ἔφευγα μὲ τὸ σύνταγμά μου γιὰ τὸ μέτωπο, ὅπου ἔμεινα τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια δηλαδὴ ὥς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Γύρισα στὸ Λονδῖνο φορτωμένος παράσημα καὶ τραύματα. Εὐτυχῶς ἡ σφαῖρες τῶν Γερμανῶν δὲν μοῦ εἶχαν κάνει καὶ μεγάλες ἀβαρίες. Ἔτσι βρέθηκα... ἀρτιμελὴς καὶ ἱκανὸς νὰ ξαναπαίξω στὸ θέατρο. Βρῆκα λοιπὸν δουλειὰ σ' ἕνα μικρὸ θίασο, ἔμεινα μαζύ του πέντε χρόνια καὶ κατόπιν ἤρθα πάλι στὴν Ἀμερική. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο μὲ ξαναφώναξεν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ παίξω στὰ μεγαλύτερα θέατρα. Ἤμουν πειὰ ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς καὶ πολὺ συμπαθὴς στὸ κοινό του. Τὰ ἀνδραγαθήματά μου στὸν πόλεμο μοῦ εἶχαν δώσει μιὰ μεγάλη ἀγγλη. Ἡ Ἀγγλίδες ἦταν ξετρελλαμένες μαζύ μου. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ μοῦ πρότειναν νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο, σ' ἕνα ἔργο, ποὺ εἶχε τίτλο «Τὸ γράμμα». Ἂν δὲν γελιέμαι, καὶ στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσε ἡ Τζόαν Ἄγγελς. Δὲν εἶχα τὴν ἐπιτυχία ποὺ φαντάζόμουν, ὅτι θὰ σημείωνα. Γι' αὐτὸ γύρισα πάλι στὸ θέατρο καὶ ξέχασα τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχα κάνει νὰ γίνω κινηματογραφικὸς «ἀστέρας». Ἡ ἀνακάλυψη τοῦ «δμιλοῦντος» μαζὺ μὲ ἕνα πλῆθος ἄλλων καλλιτεχνῶν τοῦ θεάτρου μ' ἔφερε καὶ μένα στὴν δράση. Εἶχα μιὰ πολὺ κατάλληλη φωνὴ κι' ὁ φακὸς κολάκευε τὸ παίξιμό μου. Ἔτσι «γύρισα» τὴν «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» μὲ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἔργα ποὺ μ' ἔκαναν γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

— Ποῦ γνωρίσατε τὴ γυναῖκα σας ; ρωτοῦμε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν Χέρμπερτ Μάρσαλ.

—Ἡ Ἔντνα Μπέστ ἦταν «πορτενάρο» μου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔργα ποὺ «γύρισα» στὸν κινηματογράφο. Ἡ ὡμορφιὰ της μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι. Ὅταν κατάλαβα ὅτι κι' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε στὶς πρότεινα νὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Δέχθηκε μὲ χαρὰ τὴν πρότασί μου. Σήμερα ἔχουμε ἀποκτήσει καὶ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὴ Σάρα Λαίν, ποὺ εἶνε ἡ μοναδικὴ μας εὐχαρίστησι. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα μου ἀγαπάει περισσότερο τὴν Ἀγγλία καὶ γι' αὐτὸ μένει διαρκῶς ἐκεῖ πέ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.270)

Ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΡΩΣΣΙΔΟΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

Στὴν Μονμάρτρη. Οἱ θαυμαστοὶ τῆς Σόνιας Μπαρανίκοβας. Τὰ μυστικὰ τοῦ "Αγγλου κατασκόπου 133Α. Μιὰ ἀπροσδόκητος αὐτοκτονία. «Κ.Κ.Κ., Πὸστ Ρεστάν». Στὸ Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο. Μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις. Τὰ καινούργια χιλιόφραγκα τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας. Φῶς στὸ μυστήριο. Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Ρωσσίδος κατασκόπου, κτλ.

Ὁ καλοκαῖρι τοῦ 1916, στὴν εὐθυμη Μονμάρτρη βασίλευε μιὰ ὑπέροχη ὡμορφιὰ τοῦ ἡμικόσμου, ἡ περίφημη Σόνια Μπαρανίκοβα. Ἦταν μιὰ μυστηριώδης Ρωσσίδα, φίλη ἑνὸς Ἀμερικανοῦ βιομηχάνου, τοῦ μίστερ Σάμουελ Τζόνσον, ἑνὸς ἐκκεντρικοῦ πολυεκατομμυριούχου. Ἡ Σόνια Μπαρανίκοβα ἦταν χορεύτρια στ' ἀριστοκρατικώτερα νυχτερινὰ κέντρα κι' εἶχε πάντα γύρω της μιὰ μεγάλη αὐλὴ ἀπὸ φανατικοὺς θαυμαστάς: Ξένους διπλωμάτες, ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τοῦ ἐπιτελείου, ἀνώτερους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀλλόκοτους τυχοδιώκτες ποὺ ξόδευαν ἄφθονα χρήματα γιὰ ἕνα χαμόγελό της, γιὰ ἕνα τρυφερὸ λόγο της.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς θαυμαστὰς τῆς μυστηριώδους Ρωσσίδας βρισκόταν κι' ὁ "Αγγλος κατάσκοπος 133 Α, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μυστικοὺς πράκτορες τοῦ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις». Μά, ἐκεῖνο τὸν καιρό, τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὰ θέλγητρα τῆς σαγηνευτικῆς Σόνιας Μπαρανίκοβας ἔκαναν τὸν κατάσκοπο νὰ ξεχνάῃ τὰ μυστικά του καὶ νὰ φλυαρῇ γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τῶν συμμάχων στὸ μέτωπο...

Μιὰ μέρα λοιπόν, στὶς 23 Αὐγούστου τοῦ 1916, ὁ "Αγγλος ταγματάρχης Τόμας Κόρνελυ, ἔλαβε τὴ διαταγὴ ἀπ' τὴν «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο τοῦ κατασκόπου 133 Α καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ, μήπως ἡ Σόνια Μπαρανίκοβα ἦταν στ' ἀλήθεια κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν, μεταβαίνων πρὸς τοῦτο στὸ Παρίσι.

* * *

Τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λὲ Μπουρζὲ ἦταν ἀκόμη σκεπασμένο στὴν ὁμίχλη, ὅταν ὁ ταγματάρχης Κόρνελυ ἔφτασε ἐκεῖ καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἄναβαν ἀκόμη οἱ κόκκινοι φανοὶ τῆς προσγειώσεως.

"Αξαφνα, μιὰ μυστηριώδης σκιὰ πλησίασε τὸν "Αγγλο μυστικὸ πράκτορα.

—Συγγνώμην, κύριε, τοῦ εἶπε. Μήπως κατὰ τύχην γεννηθήκατε στὶς 3 Φεβρουαρίου 1882, στὶς 6;

—Κι' ἐσεῖς, μήπως ξέρετε πότε παντρεύτηκε ἡ θεία σας; ἀπάντησε ὁ ἀριθμὸς 326 Ε.

—Πῶς δὲν τὸ ξέρω! ἔκανε ὁ ἄγνωστος. Ὁ γάμος της ἔγινε στὶς 3 Ἀπριλίου τοῦ 1872, στὸ Λονδῖνο.

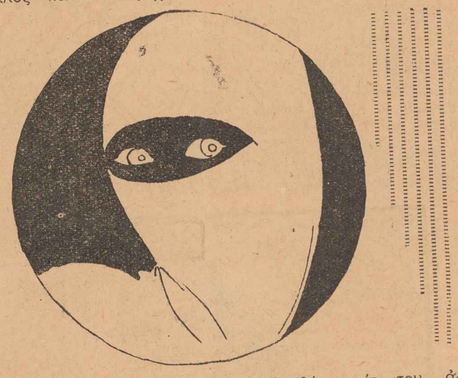
Αὐτὲς ἡ συνηθισμένες λέξεις εἶχαν ἀνακαλύψει στὸν ταγματάρχη Τόμας Κόρνελυ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀγνώστου. Ἦταν ὁ Γάλλος κατάσκοπος 273 Λ, ὁ μέλλων ὁδηγός του στὸ Παρίσι, ὅπως εἶχε συνεννοηθῆ τὸ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» μὲ τὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλικῆς Ἀντικατασκοπείας.

—Μίστερ 273 Λ, ἔκανε τότε ὁ "Αγγλος κατάσκοπος, ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς περιμένῃ τὸ αὐτοκίνητό σας. Βιάζομαι νὰ συναντήσω τὸν συνάδελφό μου 133 Α, καθὼς καὶ τὴν ὡμορφη Σόνια Μπαρανίκοβα...

—Τὴ δεύτερη, θὰ τὴν βρῆτε τὸ βράδυ στὴν Μονμάρτρη. Μὰ τὸ συνάδελφό σας, εἶνε περιττὸ νὰ τὸν ἀναζητήσετε. Δὲν μάθατε ἀκόμη τίποτα; ἀπόρησε ὁ ἀριθμὸς 273 Λ.

—"Οχι! Τί συνέβη; τὸν ρώτησε κατάπληκτος ὁ ταγματάρχης Κόρνελυ.

Ὁ Γάλλος κατάσκοπος χαμογέλασε.

—"Ἐχω μιὰ πολὺ πένθιμη εἴδησι γιὰ σᾶς, τοῦ ἀπάντησε. Ὁ ἀριθμὸς 133 Α, πέθανε ἀπόψε στὸ ξενοδοχεῖο του ἀπὸ συμφόρησι!

Ὁ ταγματάρχης Κόρνελυ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ πρόσωπο τοῦ Γάλλου συναδέλφου του καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή, γεμάτη ἀγωνία:

—Αὐτοκτόνησε ἢ τὸν δολοφόνησαν;

Ὁ ἀριθμὸς 273 Λ τὸν παρέσυρε ὡς τὸ αὐτοκίνητό του ποὺ περίμενε, πιὸ πέρα, στὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου κι' ὅταν ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ ξεκίνησε γρήγορα γιὰ τὸ Παρίσι, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

—"Εχω νὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὰ περίεργα πράγματα Ὁ ἀριθμὸς 133 Α δὲν δολοφονήθηκε... Ἀκοῦστε πῶς συνέβησαν τὰ γεγονότα:

Ὁ ἀριθμὸς 133 Α χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη ἕνα μυστηριῶδες σπίτι, στὸ Μονμορανσύ. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ἀρχηγοῦ μου, ποὺ εἶχε συνεννοηθῆ μὲ τὸ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, παρακολούθησα ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ συναδέλφου σας. Ὁ ἀριθμὸς 133 Α ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σ' ἐκεῖνο τὸ μυστηριῶδες σπίτι τοῦ Μονμορανσύ. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ, ἦταν ὠχρὸς καὶ ταραγμένος. Εἶχε πιῆ πάλι ἀρκετὸ οὒισκυ, γιατὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα. Ὁ ἀριθμὸς Α τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Μονμορανσὺ καὶ πῆρε τὸ τραῖνο τῶν 6, 15'. Ἐγὼ τὸν παρακολουθοῦσα, μεταμφιεσμένος σὲ ἐργάτη. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν μὲ πρόσεξε. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν γύρισε νὰ κυττάξῃ πίσω του. Δὲν ὑποπτευόταν κανένα. Περπατοῦσε σὰν χαμένος, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν στὴν πιὸ στυγνὴ ἀπόγνωσι. Κι' αὐτὴ ἡ ἀποθάρρυνσίς του, ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μ' ἔκανε νὰ ἀνησυχήσω σοβαρὰ γιὰ τὶς ἀπρόοπτες συνέπειες ποὺ μποροῦσε νάχῃ. Ἤξερα πολὺ καλὰ ὅτι ἐσεῖς θὰ ἐρχόσαστε σήμερα τὸ πρωῒ μόλις... Ἂν συνέβαινε λοιπὸν τίποτα τὴ νύχτα, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ βυθιζόταν πάλι στὸ ζοφερὸ σκοτάδι της, ἂν δὲν τὴν ἐξιχνίαζα μόνος μου.

»Στὸ Παρίσι, ὁ ἀριθμὸς 133 Α μπῆκε στὸ πρῶτο παράρτημα τοῦ ταχυδρομείου ποὺ βρῆκε μπροστά του κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο ἄσπρο φάκελλο. Στάθηκε τότε σ' ἕνα γραφεῖο, ἔγραψε τὴ διεύθυνσι, τὴν ἐτάπωσε μὲ τὴ λευκὴ ἄκρη τοῦ στουπόχαρτού κι' ἔρριξε τὸ φάκελλο στὸ ταχυδρομεῖο. Ἐγὼ φυσικὰ δὲν ἔχασα καμμιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις του. Μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἄοπαξα τὸ στουπόχαρτο καὶ τὸ ἔχωσα στὴν τσέπη μου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ φακέλλου φαινόταν καθαρά... Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα πολύτιμο στοιχεῖο!...

—"Εμπρός! Μιλῆστε! τοῦ φώναξε ἀνυπόμονα ὁ ταγματάρχης Τόμας Κόρνελυ Σὲ ποιὸν ἀπευθύνετο ὁ φάκελλος;

Ὁ ἀριμὸς 273 Λ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα μικρὸ κομμάτι στουπόχαρτο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν "Αγγλο συνάδελφό του. Ὁ ταγματάρχης Κόρνελυ τότε τὸ ἔβαλε ἀπέναντι ἀπὸ ἕνα μικρὸ καθρέφτη τῆς τσέπης καὶ διάβασε τὴν διεύθυνσι ποὺ φαινόταν ἀνάποδα στὸ στουπόχαρτο:

«Κ.Κ.Κ. Πὸστ Ρεστάντ. Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο».

—Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο! φώναξε κατάπληκτος. Μίστερ 273 Λ, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια! Βρισκόμαστε σὲ καλὸ δρόμο!... Λέτε νὰ μᾶς βοηθήσῃ αὐτὴ ἡ διεύθυνσις νὰ ἀνακαλύψουμε τί εἶνε τέλος πάντων αὐτὴ ἡ μυστηριώδης Σόνια Μπαρανίκοβα;

—Πολὺ τὸ ἐλπίζω... ἔκανε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ὁ Γάλλος μυστικὸς πράκτωρ. Ὁ φάκελλος ρίχτηκε στὸ ταχυδρομεῖο στὶς 7 ἡ ὥρα, τὸ βράδυ. Τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ κλείνουν ὅλα τὰ «Πὸστ-Ρεστάντ». Ὁ παραλήπτης λοιπὸν θὰ τὸ πάρῃ σήμερα... Μὰ ἐλπίζουμε νὰ τὸν προλάβουμε. Ἡ ὥρα εἶνε 8 παρὰ 20'. Τὰ γραφεῖα τῶν ταχυδρομείων ἀνοίγουν στὶς ὀχτώ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ προλάβουμε τὸν παραλήπτη...

Τὸ αὐτοκίνητο σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε φτάσει στὸ Παρίσι. Ὁ "Αγγλος κατάσκοπος εἶνε μάθει πειὰ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 273 Λ μὲ ποιὸ τρόπο εἶχε αὐτοκτονήσει, ξαφνικά, τὴν περασμένη νύντα ὁ ἀριθμὸς 133 Α: Εἶχε πάσει μιὰ μεγάλη δόσι κοκαΐνης, ποὺ τοῦ ἔφερε συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς...

Οἱ δυὸ κατάσκοποι λοιπὸν ἔφτασαν στὸ Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγαν τὰ γκισέ. Ὁ Γάλλος μυστικὸς πράκτωρ προγώρησε γοήγορα, παρουσιάστηκε στὴ θυρίδα τοῦ Πὸστ-Ρεστάντ καὶ εἶπε μὲ ἀπάθεια:

—Τὸ «Κ.Κ.Κ.» ἔνει τίποτε;

Ὁ ὑπάλληλος ἔψαξε ἀδιάφορα τοὺς φακέλλους, ξενοιάσε ἕναν μεγάλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸ Γάλλο κατάσκοπο.

Ἐκεῖνος τὸν πῆρε καὶ παπέρε ἔξω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τὸν συνάδελφό του. Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἦταν ἕνα μπάο. Μπῆκαν γοήγορα μέσα, κάθησαν σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ καὶ ἄνοιξαν τὸ φάκελλο. Εἶνε μέσα πενῆντα γιλιόφραγκα κολλασιστὰ κι' ἕνα μικρὸ σημείωμα ποὺ ἔγραφε:

«Εἶμαι ἕνας προδότης! Σᾶς στέλνω πίσω τὰ χρήματα τῆς ἐξαγορᾶς μου. Σᾶς εἶπα τὰ μυστικὰ μου γιατὶ σᾶς λατρεύω. Μὰ ἐσεῖς... ἐσεῖς εἴσαστε μιὰ κατάσκοπος δίχως καρδιὰ καὶ δίχως τρυφερότητα. Αὐτὸ τὸ κατάλαβα σήμερα στὸ Μονμορανσύ. Ἀντίο γιὰ πάντα!... 133 Α.»

—Πρόκειται δίχως ἄλλο γιὰ τὴ Σόνια Μπαρανίκοβα! ἔκανε ὁλόχαρος ὁ "Αγγλος κατάσκοπος. Μὰ πῶς θ' ἀποδείξουμε τὴν ἐνοχή της; Ὁ ἀριθμὸς 133 Α δὲν ζῇ πειά, οὔτε ἀναφέρει τ' ὄνομά της στὸ τελευταῖο του αὐτὸ σημείωμα...

Ὁ Γάλλος συνάδελφός του ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ καινούργια χιλιάρικα κι' ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ θριάμβου:

—Οἱ ἀριθμοί τους! φώναξε. Θὰ μᾶς σώσουν οἱ ἀριθμοί τους!...

Τὰ χιλιάρικα ἄογιζαν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ΧΙ, 003440 κι' ἦσαν μέχοι τοῦ ΧΙ, 003490

Ὁ ἀριθμὸς 283 Λ καὶ ὁ ταγματάονης Κόρνελυ ὥομησαν ἔξω ἀπὸ τὸ μπὰο καὶ μπῆκαν πάλι στὸ αὐτοκίνητο. "Υστερ' ἀπὸ λίνη ὥοα βοισκόντουσαν στὴ νραμματεία τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας, ὅπου ἐξακοίβωσαν ὅτι τὴν προηγούμενη μέοα τὰ γιλιόφραγκα! ἐκεῖνα εἶγαν δοθῆ ἀπ' τὴν Τοάπεζα στὴ Σόνια Μπασανίκοβα. Ἡ σαγηνευτικὴ γορεύτρια εἶνε ἐξασγυρώσει ἕνα τσὲκ 50.000 φράγκων.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κυριότεοα στοιγεῖα τῆς ἐνονῆς της. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἡ Μπασανίκοβα συνελήφθη ὡς Γερμανίδα κατάσκοπος καὶ τουφεκίστηκε, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δίκη της, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1916, στὸ δάσος τοῦ Βενσέν.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΩΚΑΡ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΩ

Οἱ σκοποὶ στὴ λατέρνα
Σὰν τοὺς πόθους γυρνᾶνε.
— Ταβερνάρη, ἔλα κέρνα
Τί οἱ συντρόφοι διψᾶνε.

Σὲ κρονήρια, σὲ κοῦπες
Μπορῦσκο, μαῦρο κρασάκι.
—Ἄχ! τὰ λόγια ποὺ μοῦπες
Ἕνα δείλι, φαμάκι!

Τὸ φαμάλα, τὸν πόνο
Τὸ κρασάκι νὰ σβήσει,
Νερατζάνθι στὸν κλῶνο
Τῆς ζωῆς γιὰ ν' ἀνθίσει.

Κάθε ἀνθὸ νὰ μυρώσει
— Τὸ μοσχάτο ἔλα χύνε —
Τὴ χαρὰ νὰ φουντώσει
—Ἄχ! ζωοῦλα μου, πίνε!

Σὲ χαρὰ νὰ στερεώσει
Κάθε ἀγάπη καί πόθο,
Πιὸ γερὰ νὰ τονώσει
Καὶ τὴ ζωὴ ποὺ κλώθω.

Τὴ ζωὴ ποῦγει ἀδράχτι
Καί κλωστὴ μαῦρο νῆμα.
Θὰ πηδήσω τὸ φράχτη
Πρί μὲ βάλουν στὸ μνῆμα.

Πρίν πεθάνω, πρὶ σβήσω
Θὲ νὰ πῶ στὴν ταβέρνα
Μὲ κρασὶ θ' ἀναστήσω
Τὴ ζωὴ ποὺ μ' ἐχέρνα,

Τὴ ζωή!... στὴν ταβέρνα
Ποὺ οἱ συντρόφοι γλεντᾶνε
Κ' οἱ σκοποὶ στὴ λατέρνα
Σὰν τοὺς πόθους γυρνᾶνε!

Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Ν ρίξετε στὰ κοτσάνια φρεσκομμένων λουλουδιῶν ἕνα στρῶμα ὑγρῆς σκόνης καφεΐνου, θὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες δροσερώτατα, χωρὶς νὰ τὰ βάλετε στὸ νερό.

Ἐπίσης τὰ λουλούδια τῶν ἀνθοδοχείων σας μπορεῖτε νὰ τὰ κρατήσετε φρεσκότατα ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, ὅταν ρίξετε μέσα στὸ ἀνθοδοχεῖο ἕνα κάρβουνο σβηστό. Πρέπει ὅμως τότε νὰ κόβετε κάθε πρωῒ ἕνα μικρὸ κομματάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιοῦ των, μὲ καλοακονισμένο μαχαῖρι.

* * *

Ἀβλαβὲς μέσον γιὰ τὴν ὁριστικὴ ἐξάλειψη τῶν κρεατοελιῶν, εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Ἀναμιγνύετε πέντε μέρη πυριτικοῦ ὀξέος, δέκα μέρη βορικοῦ ὀξέος καὶ τριάντα μέρη καλομέλανος. Τρίβετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ τὶς κρεατοελιές σας, ὥσπου νὰ ἐξαφανισθοῦν.

* * *

Ἡ ψάθινες καρέκλες, τὰ ψάθινα καπέλλα καὶ γενικῶς ὅλα τὰ λερωμένα ψάθινα ἀντικείμενα, καθαρίζονται ἐντελῶς καὶ μάλιστα γίνονται λευκότερα ἀπὸ πρίν, ὡς ἑξῆς:

Διαλύετε σ' ἑκατὸ δράμια νερὸ τριῶν ὥς τεσσάρων δραχμῶν ὀξαλικὸν ἅλας. Μὲ μιὰ σκληρὴ κάπως βούρτσα, τὴν ὁποία βρέχετε στὴ διάλυσι αὐτή, τρίβετε δυνατὰ τὸ ψάθινο ἀντικείμενο. Ὅταν καθαρίσει κι' ἀσπρίσει ἐντελῶς, τὸ ξεπλένετε, τρίβοντάς το μὲ τὴν ἴδια βούρτσα, βρεμένη σὲ καθαρὸ νερό. Κατόπιν τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ.

* * *

Τώρα μὲ τὸν χειμῶνα, τὰ τζάκια παίρνουν συχνὰ φωτιά, ἡ ὁποία μπορεῖ νἄχῃ ἐπικίνδυνες συνέπειες. Ἡ καπνιὰ δηλαδὴ τῆς καπνοδόχου, ὅταν μαζευτῆ σὲ πυκνὸ στρῶμα, ἀνάβει εὔκολα μὲ καμμιὰ σπίθα φωτιᾶς καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ πυρκαϊὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ ὅσοι ἔχουν τζάκια πρέπει νὰ ἔχουν πρόχειρη πάντοτε στὸ σπίτι τους μισὴ ὀκᾶ ἄνθους θειαφιοῦ. Ἔτσι, ὅταν σᾶς συμβῇ ἕνα τέτοιο ποᾶγμα, μὴν ἀνησυχήσετε καθόλου... Οὔτε καὶ τὸν πυροσβεστικὸ λόχο νὰ ἐνοχλήσετε....

Ἀραιῶστε ἀμέσως τὰ ξύλα καὶ τὰ ἀναμμένα κάρβουνα τῆς φωτιᾶς. Σκορπίστε ἐπάνω τους τρεῖς-τέσσερες χουφτίτσες ἀπὸ αὐτὸ τὸ θειάφι. Καὶ φράξτε καλὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ τζακιοῦ μ' ἕνα σεντόνι βρεγμένο. Ἡ πυροκαϊὰ θὰ σβήσῃ ἀμέσως, γιατὶ ἡ φλόγες της θὰ πνιγοῦν ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ θειαφιοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

* * *

Ἂν ἡ θερμάστρα σας καίει ξύλα ἢ κάρβουνα, ἀνακινῶντας κάθε τόσο τὴν ἐσχάρα, ζωογονεῖτε τὴ φωτιὰ καὶ δυναμώνετε τὴ ζέστη της. Ἂν ὅμως καίει κόκ, ἀποφεύγετε τὴ συχνὴ ἀνακίνησί τους. Γιατί τότε χαμηλώνει ἡ θερμοκρασία τους, σβήνουν εὐκολώτατα κι' ἀνάβουν κατόπιν....δυσκολώτατα!

* * *

Μῖγμα κρασιοῦ καὶ λαδιοῦ, ὅταν βράσει καλά, ἀποτελεῖ πρόχειρο καὶ καλὸ ἀντισηπτικὸ ὑγρὸ γιὰ τὴν πλύσι μιᾶς πληγῆς.

* * *

"Αν καπνίζουν ἀνυπόφορα τὰ τζάκια σας, θεραπεύεται ἀμέσως τὸ κακὸ μὲ τὸν ἑξῆς ἁπλὸ τρόπο:

Ψηλώστε περισσότερο τὴν καπνοδόχο καὶ στενέψτε περισσότερο τὸ στόμιό της, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγαίνει ὁ καπνός! Παράδοξο ἴσως, μὰ ἀληθέστατο, ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησίς του θὰ μᾶς ἀπασχολοῦσε πολὺ χῶρο στὴν παροῦσα σελίδα.

Πρόχειρο ψήλωμα τῆς καπνοδόχου μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν κατάλληλη προσθήκη ἑνὸς κοινοῦ σωλῆνος θερμάστρας.

* * *

Λίπασμα ἐξαίρετο γιὰ τὰ λουλούδια τῆς γλάστρας εἶνε τὸ ἀκόλουθο:

Azotate d'ammoniaque	100 μέρη
Nitrate de potasse	250 »
Biphosphate d'ammoniaque	200 »
Chlorydrate d'ammoniaque	60 »
Sulphate de chaux	60 »
Sulphate de fer	40 »

Σ' ὁποιοδήποτε φαρμακεῖο ἐντελεῖται ἀμέσως αὐτὴ ἡ συνταγή.

Ἀπὸ τὸ μῖγμα αὐτὸ ρίχνετε τέσσερα γραμμάρια σὲ χίλια γραμμάρια νεροῦ καὶ μὲ τὴ διάλυσί τους ποτίζετε τὸ χῶμα τῶν λουλουδιῶν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Θὰ ρίχνετε ἀπὸ 25 ὥς 150 γραμμάρια τῆς διαλύσεως αὐτῆς σὲ κάθε γλάστρα, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους της.

Καὶ τότε τὰ λουλούδια σας ἀνθολειξτικῶς θὰ ζωντανέψουν.

* * *

Θέλετε νὰ διώξετε δριστικὰ τὶς μύγες ἀπὸ τὰ ἐπίχρυσα πλαίσια τῶν καθρεπτῶν σας, τῶν κορνιζῶν σας καὶ γενικὰ ἀπὸ κάθε ἐπίχρυσο ἀντικείμενο τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ὁποῖο λερώνουν μὲ τὶς ἀκαθαρσίες τους; Μὴν τὰ τυλίγετε οὔτε μὲ πάπλους, οὔτε μὲ χαρτιὰ κλπ. κλπ.

Βράστε ἁπλούστατα ἕξη κρεμμύδια σὲ πεντακόσα γραμμάρια νεροῦ. Βουτῆξτε στὸ ὑγρὸ αὐτὸ — ὅταν κρυώσει — μιὰ μαλακὴ βούρτσα κι' ἁλείψτε τὰ ἀντικείμενα ἐλαφρά. Οὔτε τίποτε θὰ πάθουν, κι' οὔτε ἡ μυῖγες θὰ ξαναπλησιάσουν, γιὰ πολὺν καιρὸ τοὐλάχιστον. Μὰ τότε μπορεῖτε πάλι νὰ ἐπαναλαμβάνετε διαρκῶς τὸ πείραμα, χωρὶς κανέναν κίνδυνο βλάβης τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, κάθε φορά...

* * *

Ὅταν στὸ σπίτι ὑπάρχει μόνιμος ἡ πληγὴ τῶν μυρμηγκιῶν, μπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ προφυλάξετε ἀπὸ τὴν προσέγγισί τους ἕνα φαγητὸ ἢ γλύκισμα, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Πασπαλίστε τὸ δοχεῖο ἢ τὰ γύρω του μέχρι μὲ σκόνη ζάχαρης καὶ βόρακος, σὲ ἴσα μέρη ἀναμιγθέντων.

* * *

Πολλοὶ ἀσθενεῖς βασανίζονται ἀπὸ συνεχῆ δίψα καὶ θέλουν νὰ πίνουν νερά, παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορευτικὲς συστάσεις τοῦ ἰατροῦ. Μὴ τοὺς δίνουμε τότε οὔτε λεμονάδες, οὔτε πορτοκαλάδες κλπ. Ἰδοὺ ἕνα πρόχειρο κι' ἀποτελεσματικὸ καταπραϋντικό:

Παίρνουμε δυὸ - τρία μῆλα. Τὰ κόβουμε σὲ κομμάτια, χωρὶς νὰ τὰ ξεφλουδίσουμε. Τὰ βράζουμε ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας σὲ μιὰ λίτρα νερό. Τὰ λυώνουμε κατόπιν στὸ ἴδιο αὐτὸ νερό. Ὅταν γίνει χλιαρὸ αὐτὸ τὸ ποτό, δίνουμε στὸν ἀσθενῆ —ἢ καὶ στοὺς ὑγιεῖς ποὺ πίνουν ὑπερβολικὸ νερὸ — νὰ πιοῦν ἕνα φλυτζάνι... Θ' ἀργήσουν νὰ ξαναδιψάσουν καὶ τὸ στόμα τους ἐντυπωσιαξῦ θἄχῃ μιὰ εὐχάριστη γεῦσι.

* * *

Ἕνας τρόπος γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν κηλίδων τῆς μελάνης, εἶνε ὁ ἑξῆς: Τρίβουμε τὴν κηλίδα μὲ ὕφασμα καθαρό, βουτηγμένο σὲ γάλα φρέσκο. Ὅταν καθαρίσῃ ὁπωσδήποτε τὸ ὕφασμα, βουτοῦμε μιὰ βούρτσα σὲ ὀξαλικὸ ὀξὺ καὶ τρίβουμε ἐλαφρὰ τὸ ἴχνος τῆς κηλίδος ποὺ θὰ ἀπομείνῃ. Κι' ὅταν ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς, πλένουμε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ καθαρὸ νερό.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Μεταξὺ κακολογίας καὶ συκοφαντίας δὲν ὑπάρχει καμμία σχεδὸν διαφορά.

* * *

Τὸ νὰ παντρευτῇς μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸ χαρακτῆρα δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ ἄραγε ἀρχὴν πολυγαμίας;

* * *

Ἡ καλὴ συντροφιὰ εἶνε ὅπως τὸ σκυλί, τὸ ὁποῖο λερώνει ὁποιον ἀγαπᾷ περισσότερο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὲς τιμὲς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκκα 7, Α-Ἀθήνας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύζυγος;

ΣΤ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ὁ κ. Γ.ΒΕΡΓΩΤΗΣ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει :

Φιλτάτη «Οἰκογένεια»

Παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ γράψω δυὸ λέξεις διὰ τὴν ἔρευνάν σας. Ἡ παροῦσα μου θὰ ἐπέχῃ θέσιν τόσον ἀπαντήσεως εἰς τὰ κορίτσια τοῦ «Μπουκέτου», ὅσον καὶ προσωπικῆς μου γνώμης ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος. Δυστυχῶς, διαβάζοντας τὶς προτιμήσεις τῶν κοριτσιῶν, εἶνε πολὺ δύσκολον δι' ἐμὲ νὰ καθορίσω τύπους καὶ χαρακτῆρες αὐτῶν. Τὸ συμπέρασμά μου δυστυχῶς γι' αὐτὲς εἶνε....μηδέν ! Ἡ γυναῖκα, φίλε μου, γεννήθηκε γιὰ τὴν πολυτέλεια κι' εἶνε κόπος μάταιος σὲ κεῖνον ποὺ θὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς τὸ βγάλῃ ἀπ' τὸ μυαλὸ αὐτό. Διαβάζοντας τοὺς κανεὶς τοὺς ἐξωφρενισμοὺς αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν, καταλήγει νὰ πιστέψῃ ὅτι γυναῖκα δὲν ὑπάρχει πειά, παρὰ κάτι ὁμοιώματα γυναικῶν καὶ δυστυχῶς πρέπει νὰ ἀρκεσθοῦμε εἰς αὐτά. Πολὺ ὀλίγα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια ἀπάντησαν ὁπωσδήποτε λογικὰ στὸ«Μπουκέτο», ἐνῶ τ' ἄλλα εἶνε νὰ τὰ λυπᾶται κανεὶς γιὰ τὸ κατάντημά τους... Ζητᾶνε πράγματα ἀδύνατα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὰ συμβουλεύω ὅμως νὰ περιμένουν λιγάκι μήπως γίνει ἡ....δευτέρα παρουσία καὶ μέσα στοὺς νέους ἄνδρας ποὺ θὰ ἔλθουν, βροῦνε αὐτοὺς ποὺ ζητᾶνε. Θέλετε παραδείγματα ; Ἰδοὺ αὐτά : Ἡ δὶς Ἀγνὴ Ρουσπόλι τὸν θέλει νὰ εἶνε πλούσιος, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφήνῃ....ἐλευθέρα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ἡ δὶς Μαίρη Καστριώτου τὸν θέλει νὰ εἶνε πλούσιος, ἀλλὰ νὰ εἶνε καὶ πολὺ - πολὺ ὡμορφος. Ἂν δὲν ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ δυό... δὲν τὸν θέλει καὶ δὲν θὰ τὸν πάρῃ. Ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον εἶνε τῆς δίδος «Τριαντάφυλλον». Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τὸν θέλει νὰ εἶνε λίγο Καρνέρα, λίγο Μὰξ Μπάερ καὶ λίγο Τζὶμ Λόντος. Δὲν μᾶς εἶπε μόνον ἂν τὸν θέλει μὲ ἕνα μάτι, γιὰ νὰ εἶνε καὶ λιγάκι...κύκλωπας ! Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς προτιμήσεις, τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγὼ ὁ δυστυχής, ποὺ δὲν εἶμαι οὔτε γίγας, οὔτε κύκλωπας ; Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς λέγω τὸ ἑξῆς : Ἐκείνη ποὺ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου, δὲν θέλω νὰ εἶνε...οὔτε ὡμορφη, οὔτε πλουσία, οὔτε ἔξυπνη, ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ εἶνε γυναῖκα !

Μὲ ἐκτίμησι.

Γ. Βεργωτῆς, Κ. Σ. Π. Ν.

Ὁ κ. ΝΙΚ. ΤΟΜΑΡΑΣ (Θεσσαλονίκη). ἀπαντᾶ :

«Ποιὰ εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος» ; Ἐκείνη ποὺ παύει νὰ εἶνε γυναῖκα μόλις γίνει σύζυγος.

Νικ. Τομαρᾶς
Φοιτητὴς Νομικῆς

* * *

Ὁ κ. ΜΙΛΤ. ΧΟΝΔΡΑΚΗΣ (Πατρικά), μᾶς γράφει ἐμμέτρως :

Στὸ διαγωνισμὸ π' ὠργάνωσες, ὦ φίλη «Οἰκογένεια»,
καὶ ποιὰ εἶν' ἡ ἰδανικὴ σύζυγος ἡ ἐρωτᾶς,
σπεύδω κι' ἐγὼ ν' ἀποκριθῶ,
(καὶ τοῦτο ἀπὸ εὐγένεια,
καθότι ἀναγνώστης τυγχάνω
(κατ' αὐτάς.
Ὑγεία, πνεῦμα, χαρακτὴρ κι'
(ὀλίγη ὠμορφιά,
αὐτὰ τὰ τέσσερα ζητῶ, τὸ κατ'
(ἐμὲ αὐτὰ φθάνουν
νὰ κάμουνε ἰδανικὴ σύζυγο
(κάθε νειά !...
Πλὴν τῶν τεσσάρων δὲ αὐτῶν
(ἀκόμη προσθετέος
εἶνε ὁ ἔρωτας ὁ εἰλικρινής, ὁ
(ἔρως ὁ ἀμοιβαῖος,
ποὺ καὶ μονάχος του ἀρκεῖ καὶ
(μόνος αὐτὸς φθάνει
τὸν κάθε γάμο ἰδανικὸ καὶ εὐ-
(τυχῆ νὰ κάνῃ....

Μιλτιάδης Χονδράκης

Ὁ κ. ΜΙΜΗΣ ΜΗΤΣΟΥ (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»,

Στὸ σημερινὸ σωτήριο εἰκοστὸ αἰῶνα μας, ποὺ ὅλα γίνονται μὲ ταχύτητα ἑκατὸ χιλιομέτρων, τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ σπεύδουμε .... βραδέως, καρκινοβατῶντας, εἶνε ἡ ἐκλογὴ συζύγου. Καὶ ἐξηγοῦμαι. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ προμάμμη μας Εὔα γεύθηκε τὸν ἀπηγορευμένο καρπό, ...«ἐκ γυναικὸς τὰ φαῦλα». Δηλαδή: Τὸ νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ ὁρίσῃ μερικὰ προτερήματα μιᾶς «ἰδανικῆς» — ἀνυπάρκτου εἰρήσθω ἐν παρόδῳ — γυναίκας, εἶνε ἀδύνατο, ἂν μὴ ἀνόητο. Π.χ. Μερικοὶ ὀνειρεύονται τὴ γυναῖκα τους μὲ καλλιτεχνικὲς (!) τάσεις καὶ γοῦστα. Πρὸς Θεοῦ ! Δὲν ἔχω ἀντίρρησι. Ἂν ὅμως, ἀγαπητοὶ μέλλοντες ἐν...Ὑμεναίῳ ἀδελφοί, ἡ καλλιτεχνικὴ λόξα τοῦ ἑνὸς λόγῳ θήλεος ξεσπάσει στὴ.... φάτσα του, θὰ γίνετε ἢ ὄχι συνοδὸς - φύλαξ ζωγραφικοῦ πίνακος ; Ἂν ὅλο της τὸ γοῦστο ἐξαντλεῖται στὴν περιποίησι καὶ ἐμφάνισι τοῦ λεπτεπιλέπτου σαρκίου της, θὰ παρουσιάζῃ ἢ ὄχι τὸ πορτοφόλι σας τὸ θέαμα τῶν ἑπτὰ ἰσχνῶν ἀγελάδων τοῦ ὀνείρου τοῦ Φαραώ ; Ἄλλοι πάλι τὴ θέλουν νὰ εὐρίσκεται στὸ μεταίχμιον ... ζώου καὶ ἀνθρώπου. Ποιὸς ὅμως μοῦ ἐγγυᾶται ἐμένα ὅτι αὐτὸ τὸ ζωάριον δὲν θὰ συγκεντρώνῃ μέσα του ὅλες τὶς ἀρετὲς (;) μιᾶς ... ὑαίνης ; Μὰ τότε, λοιπόν, θὰ μείνουμε ἄνευ ἑτέρου ἡμίσεος ; Ἐρρέτω, φίλοι μου, τέτοια ἰδέα ! Δὲν ἀντιλέγω. Ζητήσατε τὴν....γυναῖκα, ἀλλ' ὄχι στὰ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια, οὔτε στὰ Τὴ-ρούμ, οὔτε στὰ γήπεδα τοῦ γκόλφ ἢ τοῦ τέννις, οὔτε ὡς πακεταρισμένο σπεσιαλιτὲ κανενὸς ἰνστιτούτου καλλονῆς. Ἂς ψάξουμε πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸν μολυσμένο ἀέρα τῆς «προοδευτικῆς» καὶ «πολιτισμένης» κοσμοπόλεως. Μόνο στὴν ἐπαρχία καὶ στὴν ἑλληνικὴ φύσι, πιστεύω νὰ βροῦμε τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ τρία καλὰ— σχετικὰ βέβαια πάντοτε—ποὺ θὰ κάνουν πιὸ εὐτυχισμένο τὸ βίο. Δηλαδή : στοργή, μητρικὸ φίλτρο καὶ νοικοκυρωσύνη. Καὶ τώρα....καλὴ ἐπιτυχία !

Φιλικά. Μίμης Μήτσου

* * *

Ὁ κ. ΔΗΜ. ΤΣΑΧΤΣΙΡΗΣ (Ξάνθη), μᾶς ἀπαντᾶ :

Κύριε Διευθυντά. Ἐπὶ ἔτη εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς «Οἰκογενείας» καὶ παρακολουθῶ ὅλα τὰ καλὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά σας. Τώρα τελευταίως λοιπὸν εἶδα καὶ τὴν περὶ «ἰδανικῆς συζύγου» ἔρευναν καὶ σᾶς ἀπαντῶ καὶ ἐγώ. Ἡ σύζυγός μου θέλω νὰ ἔχῃ τὰ κάτωθι προσόντα : 1) Νὰ εἶνε τοὐλάχιστον 25 ἐτῶν, νὰ ξέρῃ νὰ μιλῇ καλὰ τὴν καθαρεύουσαν, ἀσχέτως καὶ ἂν δὲν ἔχει τελειώσει τὸ Γυμνάσιον. 2) Νὰ ἔχῃ ὀλίγα χαρίσματα φυσικά, παραδείγματος χάριν νὰ εἶνε ὡραία, νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρα, νὰ ἔχῃ τὴν νεανικὴν εὐθυμίαν παντοῦ καὶ πάντοτε, νὰ εἶνε νοικοκυρά. 3) Νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ ὧρες τῆς διασκεδάσεως διαφέρουν ἀπὸ τὶς ὧρες τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας. Νὰ ξέρῃ τοὐλάχιστον νὰ παίζῃ ἕνα ὄργανον, νὰ μὴν εἶνε ἰδιότροπη καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ περάσῃ τὸν καιρό της κοροϊδεύοντας ἐμέναν καὶ νὰ γλεντάῃ μὲ ἄλλους. 4) Νὰ φροντίζῃ νὰ εἶνε ἡ ζωή μας εὐχάριστη, καὶ ἂν δὲν εἶνε, νὰ τὴν κάνῃ μὲ τὴν διαρκῆ εὐθυμία καὶ τὸ χαμόγελό της. Νὰ εἶνε σοβαρὴ καὶ νὰ ἐκτελῇ κάθε ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν δίδει. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε πτωχὴ ἢ πλουσία, διότι αὐτὰ δὲν παίζουν κανένα ρόλο. Νὰ μὲ ὑπακούῃ καὶ νὰ θέλῃ πάντοτε νὰ ὑπερέχω ἀπὸ αὐτήν, καθὼς εἶπε καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ! 5) Προτοῦ πάρει τὴν ἄδεια μου νὰ μὴν πηγαίνῃ πουθενά. Νὰ μὴ βάφῃ τὰ χείλη της, τὰ μάγουλά της καὶ τὰ φρύδια της, διότι αὐτὰ ἔχουν κακὰ ἀποτελέσματα. 6) Νὰ συγκεντρώνῃ πολλὰ σωματικὰ χαρίσματα. Νὰ εἶνε ὡραία στὰ μοῦτρα καὶ κανονικὴ στὸ σῶμα.Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου «Οἰκογένεια», ἂν ξέρετε καμμιὰ σύζυγο, ἡ ὁποία συγκεντρώνει τὰ ἀνωτέρω χαρίσματα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἐγκαίρως μὴν τὴν χάσω.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης, ὁ ἀναγνώστης σας Δημ. Τσαχτσίρης

* * *

Ὁ κ. ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΚΟΡΔΩΝΗΣ (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»

Ἀπαντῶ εὐχαρίστως στὴν ἐρώτησί σου. Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρω θέλω νὰ εἶνε ὑψηλὴ καὶ εὔσαρκος, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ μὲ φρύδια ὅσον τὸ δυνατὸν καμπυλωτὰ (φυσικὰ ἐννοεῖται), νὰ εἶνε νοικοκυρά, ὥστε νὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι μας, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἀκατάλληλος γιὰ τέτοια πράγματα, νὰ ξέρῃ δὲ καὶ νὰ μαγειρεύῃ καλά. Νὰ εἶνε ζωηροῦ χαρακτῆρος καὶ εὔθυμη καὶ νὰ σέβεται τὴν πεθερά της, καὶ τότε ἐγὼ τῆς ὑπόσχομαι κάθε εὐτυχία. Μετὰ τιμῆς.

Χρηστάκης Κορδώνης

* * *

Οἱ κ.κ. ΒΕΔΑΝΤΑΣ καὶ ΙΝΔΡΑΣ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφουν μαζὺ καὶ οἱ δύο, μ' ἕνα πνεῦμα, ἕναν πόθο καὶ ἕναν... κονδυλοφόρο :

Ἀγαπητή μας «Οἰκογένεια». Ξαδέρφια ἀγαπημένα οἱ δυὸ ὑπογραφόμενοι, μὲ τὰ ἴδια γοῦστα, τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κοινωνία, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ ἐξετάζει ἡ ἔρευνά σου, τὴ γυναῖκα, ἀκόμα δὲ μὲ τὰ ἴδια πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάζουν δυὸ νέοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ μὴν ἀπαντήσουμε χωριστὰ στὸ ἐρώτημά σου, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἀπάντησι νὰ δώσουμε μιὰ εἰκόνα τῆς γυναίκας, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ ἑνώσουμε τὴ ζωή μας. Γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ χτυπάει πρῶτο στὰ μάτια, ἢ ἐκεῖνο ποὺ ὁ κόσμος, κακά, ἐξετάζει κάπως περισσότερο, τὴν ὡμορφιά, ἐχουμε νὰ σᾶς ποῦμε ὡς γιὰ μᾶς μιὰ κομψὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις εἶνε ἀρκετή. Δὲν ἐχουμε ἀξιώσεις ὄλες ἡ γυναῖκες νὰ εἶνε κλασσικὰ ὡμορφες. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει πρωτίστως καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχουμε περισσότερες ἀξιώσεις, εἶνε τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα, γιὰ νὰ μὴν ἐπεκταθοῦμε, ὑπάρχουν κατὰ τὴ γνώμη μας σὲ γυναῖκες μὲ συνείδησι, κρίσι καὶ πραγματικὲς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Μιὰ τέτοια γυναῖκα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀνάλογη πνευματικὴ ἀναπτυξι. Δὲν θὰ δώσουμε ἐπίσης μεγάλη προσοχὴ στὸ ζήτημα τῆς προίκας. Ἀποκλειστικῶς ὅμως παραδεχόμαστε πὼς ὁ ἄνδρας πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔχῃ ὑπ'ὄψιν του τὰ οἰκονομικὰ βάρη τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἀναλαμβάνει καὶ νὰ μὴ στηρίζεται εἰς τὰ εἰσοδήματα, τὰ ὁποῖα τυχὸν θὰ τοῦ ἔφερε ἡ σύζυγός του. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν κοινωνικὴ θέσι, δὲν ξεφεύγουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ δὲν παραδέχεται κοινωνικὲς διακρίσεις. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, ὁ πρὸ τοῦ γάμου ἔρως δὲν εἶνε ἀναγκαῖος γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν συζύγων, χωρὶς βέβαια νὰ ἀποκλείουμε καὶ τὰ ἀπὸ ἔρωτας συνοικέσια. Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε νὰ βρεθοῦν δυὸ γυναῖκες μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἀναφέραμε, γιὰ μᾶς τοὺς δυό.

Μὲ ἀγάπη
Βεδάντας — Ἴνδρας

* * *

Ὁ κ. Χ. Ν. Χ. ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ (Πειραιεύς), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια». Ἰδανικὴ σύζυγος καὶ ἀξία μελλοντικὴ σύντροφος τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνδρός, εἶνε ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ κατορθώσῃ νὰ μείνῃ πάντοτε ἰδανική, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνδρός της. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὸ μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνη κι' ἐπιπλέον συγκαταβατική. Ἀλλά, σταθῆτε !... Μήπως ἡ δεσποινίδες διαφωνοῦν ἐναντίον μου ; Δὲν φαντάζομαι. Γιατί τὸ ἴδιο ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν ἐπίσης ἰδανικὸ σύζυγο. Πρέπει δηλαδὴ κι' αὐτὸς νὰ εἶνε ὅ,τι καὶ ἡ σύζυγός του γι' αὐτόν. Ἐὰν ὅμως ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι εἶνε ἀνίκανοι νὰ τὸ κατορθώσουν, τότε μεταξύ τους δὲν ὑπάρχει ἰδανισμὸς καὶ ἑπομένως εἶνε ὄχι ἰδανικὸς ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ἑνὸς νεαροῦ. Μὲ πολλὴν ἐκτίμησιν.

Χ. Ν. Χ. Περιάνδρος

* * *

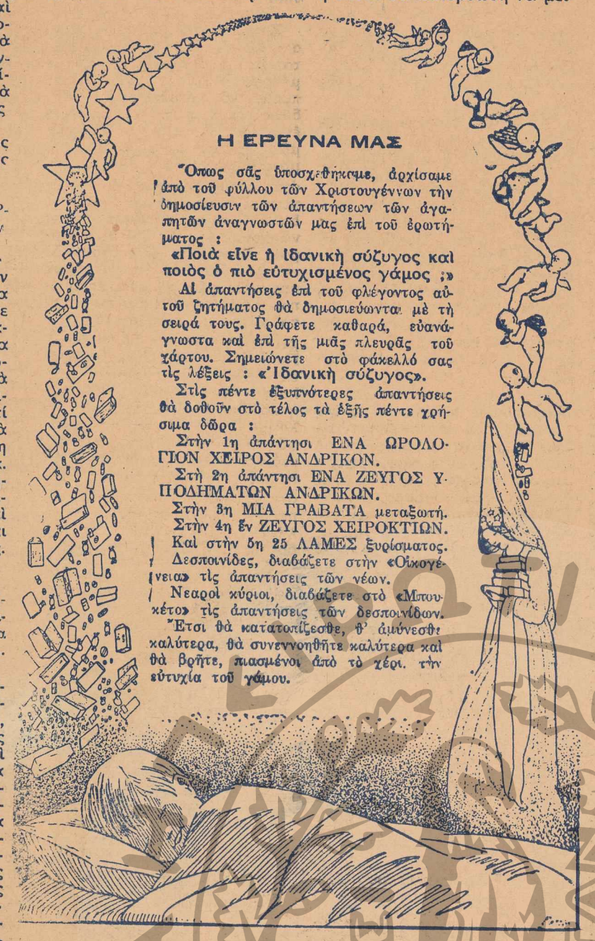
Ὁ κ. ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»,

Πολλὲς φορές, ἐνῶ ἡ βροχοῦλα χτυποῦσε σιγὰ τὰ τζάμια, ἐμεῖς, ξαπλωμένοι ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, κυττούσαμε ἀφηρημένα τὶς φλόγες τοῦ τζακιοῦ, ποὺ χοροπηδοῦσαν σὰν τρελλές, καὶ σχηματίζαμε μὲ τὴ φαντασία μας τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ μᾶς χάριζε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα πρέπει τώρα νὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε. Ἂς ἀνοίξουμε λοιπὸν τὴν αὐλαία καὶ ἂς διαλέξουμε. Ἔχουμε μπρός μας ἕνα σωρὸ γυναίκες, ξανθές, καστανές, ὠμορφες, ἄσχημες, πλούσιες, φτωχές. Ἄλλες ἀπ'αὐτὲς εἶνε εὔθυμες, ἀγαποῦν τὰ σπόρ, τοὺς ἀρέσουν ἡ περιπέτειες, κι' ἄλλες θὰταν εὐτυχισμένες νὰ μποροῦσαν νἄβροῦν ἕναν ἄνδρα, ποὺ μαζὺ μὲ μιὰ ἤσυχη ζωή, θὰ τοὺς χάριζε καὶ λίγη ἀγάπη. Ἂς πάρουμε μιὰ ἀπ' αὐτές, ἔανθὴ ἡ καστανὴ (ἀδιάφορο σὲ ποιὰ ἀπόχρωσι ἀνήκει, ἄλλωστε αὐτὸ εἶνε ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὴ χημεία), καὶ ἂς κυττάξουμε τί προσόντα θἄπρεπε νάχῃ γιὰ νὰ μᾶς ἀρέσῃ καὶ γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξουμε διάπλατα τὴν ἀγκαλιά μας. Καὶ πρῶτα - πρῶτα θἄταν ἀπαραίτητη λίγη ἀγάπη. Μόνον αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἑνώσῃ δυὸ ψυχὲς καὶ νὰ τὶς κάνῃ εὐτυχισμένες. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μιὰ σχετικὴ προῖκα, γιατί, ὅπως λέει κάπου ἡ Γεωργία Σάνδη, «ἡ πλέον ἀγνὴ καὶ θεία ἐνατένισις τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸ ἄγνωστον εἶνε ὁ ἔρως», καὶ σὲ κάποιο ἄλλο ἔργο προσθέτει : «Τὴν ἀγάπη σου καὶ ἕνα καλύβι, λένε οἱ ἐρωτευμένοι. Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη φεύγει καὶ μένει μόνο τὸ καλύβι». Αὐτὰ τὰ λόγια της δείχνουν πόσο ἀπαραίτητο εἶνε ἡ ἀγάπη νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μιὰ σχετικὴ προῖκα. Ἀκόμα θἄπρεπε ἡ γυναῖκα αὐτὴ γιὰ νἄναι ἰδανικὴ νὰ εἶνε εἶνε ἀρκετὰ ὠμορφη καὶ λίγο κομψή, γιὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ διατηρῇ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της. Ἄλλος ὅρος εἶνε καὶ ἡ πνευματική της ἀνάπτυξι, γιατί θὰ εἶνε διπλὴ ἡ εὐχαρίστησις γιὰ ἕνα ἄνδρα ὅταν νοιώθει πὼς σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του ἕνα πλάσμα ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν νοιώσῃ.

Τάκης Γεραγάλας

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

Παρακολουθῆστε στὸ «Μπουκέτο» τὶς ἀπαντήσεις τῶν δεσποινίδων γιὰ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

('Αληθινὴ Ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μητέρα μού, εἶπε ἡ Λίλιας, ἀπόλαυσα ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ μποροῦσα νὰ ἔχω ἐδῶ κάτω: Σᾶς ἄκουσα νὰ μὲ λέτε κόρη σας. Πρέπει, ἡ Ζοακίνα, ἡ πολυαγαπημένη μου ἀδελφή, νὰ ζήση, γιατὶ ἀγαπιέται. Ἐγώ, μητέρα μπορῶ νὰ πεθάνω: Δὲν ἀγαπιέμαι.

—Καὶ ἀγαπᾶς; ρώτησε ἡ ντόνα Μέντσια.

—Χωρὶς ἐλπίδα, μητέρα μου.

—Ποιὸν ἀγαπᾶς λοιπόν;

Ἡ Λίλιας κύτταξε τὴν εἰκόνα τῆς Λευκῆς, καὶ ἀπάντησε:

—Αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀνταλλάχτηκαν, ἐνῶ ἀντηχοῦσαν ἡ λυσσαλέες κραυγὲς τοῦ ὄχλου, ποὺ προσέβαλε τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρης καὶ μπρὸς στὸ ἀδυσώπητο βλέμμα τῆς 'Ατσιγγάνας.

Οὔτε ἡ κραυγὲς τῶν δημίων, οὔτε τὸ σκληρὸ βλέμμα τῆς 'Ατσιγγάνας δὲν τάραξαν τὴν ἐξομολόγησι αὐτὴ τῆς κόρης πρὸς τὴν μητέρα

—Καὶ ἡ Λευκὴ ἔτσι μοῦ τὰ ἔλεγε ὅλα! ξανάπε ἡ μαρκησία φιλῶντάς την.

"Ενας μεγάλος πάταγος ἀκούστηκε: 'Η 'Ατσιγγάνα δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ. Εἶχε πεοάσει καὶ πάλι τὴ σάλλα μὲ τὸ ἐπίσημο καὶ φευγαλέο βῆμα της, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μ' ἀξιοπρέπεια, σὰν βασίλισσα ποὺ ἦταν.

»Μὰ ἡ βασίλισσες τῶν 'Ατσιγγάνων ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε κλέφτρες καὶ κάτω ἀπὸ τὰ τραγικά προσωπεῖα τους. Πρὶν βγῆ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ, ἡ 'Αντιόχα ἄρπαξε τὸ σχέδιο τῶν ὑπογείων. ποὺ ἦταν ἁπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔχωσε μέσα στὸν κόρφο της.

'Ο Γιάννης Γκαοράντα, ὁ Ντομῶγκο, ἡ Σουσάνα ἡ χήρα καὶ εἴκοσι ἄλλοι ἔμπαιναν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσ' στὴ σάλλα, σαλεύοντας ἀπειλητικὰ τὰ μαχαίρια τους.

—Ποῦ εἶνε ἡ Ζουανίτα; φώναξαν. "Εμεῖς εἴμαστε οἱ ἀφεντάδες ἐδῶ! Οἱ "Αγγλοι ἔφυγαν καὶ ὁ Πορτογάλλος πάει στὸ διάβολο!

'Η Ζοακίνα κι' ἡ Λίλιας ξέφυγαν συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τους. Στάθηκαν ὀρθὲς μπρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ προσευχητηρίου. 'Η ἀπάντησίς τους ἀποτέλεσε ἕνα καὶ μόνο ἦχο

—'Εγὼ εἶμαι! εἶπαν κι' οἱ δυὸ συγχρόνως.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ μαχαίρια τραθήχτηκαν ἀπὸ τὴ Ζοακίνα, ποὺ οἱ περισσότεροι τὴν ἐγνώριζαν, ἐκείνη ἀγκάλιασε τὴ Λίλιας καὶ τὴ ἐκάλυψε μὲ τὸ σῶμα της.

—Πρὶν ἀπὸ αὐτὲς ἐμένα! 'Εμένα! Εἶνε κόρες μου κι' ἡ δυό! Ὠλόλυζε ἡ μαρκησία, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ συρθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ προσευχητήριο.

'Ο Γιάννης Γκαρράντας ἦταν ἕτοιμος νὰ χώση τὸ μαχαίρι του στὴ Λίλιας, περνῶντάς το κάτ' ἀπὸ τὴ μασχάλη τῆς Ζοακίνας. Εἶχε σηκώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήση. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Τὰ μυαλὰ του πετάχτηκαν σὲ κείνους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν. Οἱ ἄλλοι στάθηκαν.

'Η κάννες εἴκοσι ὅπλων ἀντήχησαν στὸ πλακόστρωτο τῆς γαλερίας. 'Ο 'Εδουάρδος Γουέλσλεϋ στεκόταν ὄρθιος μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς κρεββατοκάμαρης, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἀποσπάσματος εἴκοσι Σκώτων. Δὲν χρειαζόντουσαν πιὸ πολλοὶ γιὰ νὰ καθαριστῆ ὁ τόπος.

'Η Ζοανίτα, ἡ τελευταία λεία, ξέφυγε ἔτσι ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ 'Ισπανικοῦ ὄχλου. 'Ο καλὸς σταυλίτης 'Ανδρέας συνώδευε τοὺς Γρεναδιέρους, μασῶντας πάντοτε κάτι μ' εὐχαρίστησι.

—'Η ὅμαξα τῶν κυριῶν ντὲ Καμπανίλ εἶνε ζευγμένη στὴν αὐλή, εἶπε ὁ 'Εδουάρδος μὲ σεβασμὸ κι' εὐγένεια, καὶ ἔχω διαταγὴ νὰ τὶς συνοδέψω ὡς τὴν Ταλαβέρα ντὲ λὰ Ρένα!...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΤΑΛΑΒΕΡΑ-ΝΤΕ-ΛΑ ΡΕΝΑ

Ι

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ

Στὴ Ταλαβέρα-ντὲ-λὰ Ρένα, ὁ Τάγος ἀπ' τὸ νότο, ὁ 'Αλβέρχης ἀπ' τὸ βορρηᾶ καὶ τὴν ἀνατολή, σχηματίζουν γύρω ἀπ' τὴ ζοφερὴ ἐκείνη πόλι μιὰ γελαστὴ ζώνη βλαστήσεως.

Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει. 'Ο ἥλιος ἄρχιζε πειὰ νὰ κατεβαίνη πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

'Η ζωὴ ἄρχιζε νὰ ἁπλώνεται πάλι στούς δρόμους, ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεσημεριάτικο ὕπνο. 'Η Ταλαβέρα-ντὲ-λὰ Ρένα ἦταν γεμάτη "Αγγλους. 'Ο σὲρ "Αρθουρ Γουέλσλεϋ εἶχε στὸν Τάγο τὸ δεξιὸ τῆς παρατάξεώς του καί, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες, εἶχε ἐγκαταστήσει στὴν Ταλαβέρα τὸ στρατηγεῖο του.

Τὸ ἐπιτελεῖο του κι' αὐτὸς ἔμεναν στὸ ὡραῖο καὶ μεγάλο μοναστῆρι τῶν 'Ιερωνυμιτῶν. τοῦ ὁποίου τὸ καμπαναριό, ποὺ κατεστράφη στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας, χρησίμευε ὡς παρατηρητήριο. Αὐτὸ τὸ πανύψηλο καμπαναριὸ ἐδέσποζε τῶν δύο ποταμῶν. 'Εκεῖ, ὁ Γουέλσλεϋ κατάστρωνε τὸ σχέδιο τῆς μάχης.

Στὸ ἰσόγειο αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ χρησίμευε ἄλλοτε ὡς αἴθουσα τοῦ κοινοβίου καὶ ἡ ὁποία, χωρισμένη τώρα στὰ δύο μ' ἕνα διάφραγμα, εἶχε τὴν τιμὴν νὰ στεγάζη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸ «Μικρὸ 'Επιτελεῖο», ἢ τὸ μικρὸ ἰδιαίτερο ἐπιτελεῖο τοῦ σὲρ "Αρθουρ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ μαγειρεῖα τῶν κυρίων ἐπιτελῶν.

Τὰ μαγειρεῖα πιάνουν ἕνα ἀπέραντο τόπο σὲ κάθε ἀγγλικὴ ἐγκατάστασι

Τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο, ποὺ ὀνομαζόταν ἔτσι πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐπιτελεῖο, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσαν ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατηγοί, ἀπαρτιζόταν ἀπὸ νεαροὺς ἀξιωματικοὺς διαφόρων ὅπλων, ἀπὸ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ ὡς τοῦ ταγματάρχου.

"Ηταν ὅλοι ἀξιωματικοὶ μὲ μέλλον, καλοὶ καβαλλάρηδες, καλοφαγάδες, διάσημοι πότες.

"Ετρωγαν τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα. "Εμεναν στὸ τραπέζι ὅσο μποροῦσαν περισσότερο. "Επειτα πλησίαζαν στὰ παράθυρα γιὰ νὰ καπνίσουν τὰ ποῦρα τους καὶ νὰ κερανοβολήσουν μὲ τὰ βλέμματά τους τὶς σενιόρες ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω.

Τρεῖς ἡ ὥρα ἐσήμαινε τὸ ρολόϊ τοῦ μοναστηριοῦ. Τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο σηκωνόταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ τραπέζι. Τ' ἀναμένα ποῦρα ἐκάπνιζαν.

"Ηταν ἐκεῖ καμμιὰ δωδεκαριὰ παλληκάρια, ἄλλα ὄρθια κι' ἄλλα καβαλλικεμένα στὶς καρέκλες των. Σ' ὅλων σχεδὸν τὰ πρόσωπα ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀφέλεια κι' ἡ καλωσύνη.

—Προσφέρω δέκα λίρες καὶ εὔφημο μνεῖα στὴν ἡμερησία διαταγή, εἶπε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ, ἕνας καλὸς δραγόνος τῶν ταξιαρχῶν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, μὲ λευκὰ καὶ τριανταφυλλιὰ μάγουλα, σὲ ὅποιον σπάσει τὴν κιθάρα τοῦ Κλίντον.

'Ο Κλίντον, ἰσχνὸς καὶ πολὺ νέος ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη τῶν πουφεκοφόρων τοῦ Κούμπερλαντ, γρατζούνιζε στὴν κιθάρα του ἕνα μπολερό, ποὺ πολέμαγε τρεῖς μῆνες τώρα νὰ τὸ μάθη.

"Αφησε τὴν κιθάρα του χωρὶς νὰ γελάση, μὰ καὶ οὔτε νὰ θυμώση καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν καθρέφτη, ποὺ χρησίμευε γιὰ νὰ χτενίζουν οἱ ἐπιτελεῖς τὶς φαβορίτες τους κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μὲ φωνὴ φάλτσα καὶ βραχνή, ἕνα τραγοῦδι ποὺ ἦταν τότε τῆς μόδας.

—Εἴκοσι λίρες ὅτι ὁ Κλίντον δὲν θὰ μάθη ποτὲ νὰ τραγουδάη καλὰ αὐτὸ τὸ σκοπό! φώναξε ὁ ὑπολοχαγὸς Κράμπτον, τοῦ τρίτου τῶν πεζῶν 'Ιρλανδῶν.

—Κύριοι, εἶπε τότε ὁ ταγματάρχης Κλίντον σοβαρά, εἶμαι πάντοτε τὸ θῦμα τῆς ζήλειας σας. Εἰν' ὁλοφάνερο ὅτι ζηλεύετε τὴ φωνή μου καὶ τὸ ταλέντο μου στὴν κιθάρα.

—Κύριοι, ἐπενέβη ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ, σᾶς ζητῶ τὸ λόγο γιὰ νὰ σᾶς μεταδώσω μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἴδησι. Φαντάζομαι ὅτι δὲν ξεχάσατε τὸν ξάδελφό μου Ριχάρδο Μόμπραιη, ποὺ τὸν περασμένο μῆνα τοῦ κάναμε ἐδῶ τὸ τραπέζι

—Χαιρτωμένο παιδὶ αὐτὸς ὁ Κόκκινος Ντίκ! τὸν διέκοψαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Λαμπρὸς ἄνθρωπος καὶ γενναῖος ἀξιωματικός.

—"Ελαβα λοιπὸν ἕνα γράμμα του, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ, στὸ ὁποῖο μοῦ γράφει περίεργα πράγματα. Τὸ γράμμα αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ χθεσινὴ νύχτα. 'Ο ταχυδρόμος ποὺ ἔστειλε ὁ Μαῦρος Κόμιν στὸν ἀρχιστράτηγο, μοῦ τὸ ἔφερε.

»Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ βγάλω συμπέρασμα ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Καθὼς φαίνεται ὅμως, ὑπάρχουν Γαλλικὰ ἀποσπάσματα, ποὺ περιφέρονται στὰ νῶτα μας, κύριοι. Μὰ θὰ δῆτε! 'Ο ξάδελφός μου Κόκκινος Ντὶκ μοῦ ἔγραψε λοιπὸν ὅτι τὴν περασμένη νύχτα δὲν κοιμήθηκε καθόλου, γιατὶ ὁ ἐχθρὸς τοὺς ἔκανε μιὰ διαβολεμένη ἔκπληξι...

—'Ο ἐχθρός; ξανάπε ὁ Κλίντον. Ποιὸ Γαλλικὸ σῶμα μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ κάτω;

—Τὸ σῶμα τοῦ λοχαγοῦ Φάντασμα, μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ.

—"Ω! ὤ! ἔκαναν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

'Εκεῖνοι ποὺ βρισκόντουσαν στὰ παράθυρα πλησίασαν, ὁ Κλίντον ἅπαψε νὰ χτενίζεται, ἕνας στρατιωτικὸς γιατρός, ὁ Κοκερίλ, ἔκανε ἀνακωχὴ μὲ τὰ δόντια του ποὺ τὰ σκάλιζε, ὁ ὑπασπιστὴς Μπράουν ἄφησε ἡσυχα τὰ νύχια του κι' ὅλοι πλησίασαν τὸ λοχαγὸ Νταλουζέ.

—"Ολ' αὐτά, εἶπε ὁ τελευταῖος, μὲ κάνουν νὰ σκέπτωμαι νὰ στείλουμε μιὰ πρόσκλησι στὸ Γενικὸ Ταχυδρόμο, ὅταν θάρθῆ στὸ 'Επιτελεῖο. Γιατὶ αὐτὸς μόνο ἔχει δῆ τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα κι' εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς μιλήση γι' αὐτόν...

—Εἶνε δυνατόν;... Κοροϊδεύεις, Νταλουζέ

—Ναί, ὁ Γενικὸς Ταχυδρόμος εἶδε τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα, ὅπως σᾶς βλέπω.

—Καὶ τί σχέσι μπορεῖ νἄχη ὁ Λοχαγὸς-Φάντασμα μὲ τὸ Γενικὸ Ταχυδρόμο; ρώτησε ὁ γιατρὸς Κοκερίλ.

—Τζέντλεμαν, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ, ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους. Πρῶτον: Οἱ τρεῖς λόχοι οἱ διοικούμενοι ἀπὸ τὸ Μαῦρο Κόμιν, ἔπιασαν χτὲς σαράντα Γάλλους αἰχμαλώτους, ποὺ χωρὶς ἄλλο ἦσαν πρόσκοποι ἢ προσπαθοῦσαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα... Δεύτερο: 'Ο Μόμπραιη μοῦ γράφει ὅτι ἡ μὶς Νέντ... ὁ ἀνιψιὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου μας...

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε καὶ ρώτησε:

—'Αλήθεια, ἔχετε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Πλούσιο "Ανθρωπο, τὸ μαρκήσιο Μπλὰς ντὲ Καμπανίλ;

Μιὰ γενικὴ διαμαρτυρία ἀκούστηκε.

—Μὰ τί εἶν' αὐτά, Νταλουζέ; "Ετσι θὰ τελειώση ὁ πόλεμος, πρὶν μᾶς πῆς ἐσὺ τί σοῦ γράφει ὁ Κόκκινος Ντίκ. 'Από τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα πετάγεσαι στὴ μὶς Νέντ, ἀπὸ τὴ μὶς Νέντ στὸ γέρο μαρκήσιο ντὲ Καμπανίλ, ἀπὸ τὸ γέρο μαρκήσιο σὲ ποιὸν θὰ πεταχτῆς;

—Στὴν κόρη του, ἀπάντησε ὁ Νταλουζέ. Δὲν εἶμαι κανένας ρήτωρ, μὰ οὔτε καὶ ἄρχισα νὰ λέω φλυαρίες. 'Ο ἀνιψιὸς λοιπὸν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἡ μὶς Νέντ. εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴ μοναδικὴκόρη τοῦ γέρο μαρκησίου Μπλάς, ποὺ ἔχει ἕνα δισεκατομμύριο ρεάλια ἢ κάτι παρόμοιο.. Κλίντον, πόσο τόκο φέρνουν τὸ χρόνο ἕνα δισεκατομμύρια ρεάλια;

—Πενῆντα ἑκατομμύρια ρεάλια, ἀπάντησε ὁ Κλίντον, χωρὶς νὰ διστάση, ποὺ μᾶς κάνουν δωδεκάμισο ἑκατομμύρια ἀσημένιες Γαλλικὲς λίβρες καὶ ἀκριβῶς μισὸ ἑκατομμύριο στερλίνες. Εἶνε ἐξωφρενικοὶ αὐτοὶ οἱ ἀριθμοί.

—Εἶνε ὡραία ἡ κόρη τοῦ Καμπανίλ; ρώτησε ὁ γιατρὸς Κοκερίλ.

—"Ενας ἄγγελος, ἕνας δαίμονας, ἕνα ὄνειρο ὠμορφιᾶς, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ. Εἶχαμε λοιπὸν σταθῆ στοὺς 'Ελαφροὺς Κυνηγούς;

—Δὲν μᾶς εἶπε ὥς τώρα οὔτε μιὰ λέξι γιὰ τοὺς 'Ελαφροὺς Κυνηγούς.

—Εἶνε οἱ σαράντα αἰχμάλωτοι τοῦ Μαύρου Κόμιν... Λοιπόν, μαντέψατε πῶς λεγόταν ὁ ὑπολοχαγὸς ποὺ διοικοῦσε τοὺς 'Ελαφροὺς Κυνηγούς; Μὰ πρὶν ἀπ' αὐτό, ξέρετε τόνομα τοῦ Λοχαγοῦ-Φάντασμα;

—Καὶσαρ ντὲ Σαμπανέϊλ, διάβολε!

—'Ο ὑπολοχαγὸς λοιπὸν λέγεται "Εκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ κι' εἶνε ἀδελφὸς του... Νὰ ἡ ἱστορία μὲ δυὸ λόγια.. Τὴ νύχτα οἱ σαράντα αἰχμάλωτοι ἔκαναν φτερὰ μπρὸς στὰ μάτια τῶν Σκωτσέζων σκοπῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τέσσερες ἐξαφανίστηκαν μαζύ τους. "Ενα ὁλόκληρο σύνταγμα δραγόνων βρισκόταν γύρω ἀπ' τὸ στρατόπεδο τοῦ Κόμιν.. καὶ ὁ λοχαγὸς-Φάντασμα πῆγε καὶ στάθηκε δίπλα στὴ φωτιὰ τοῦ Κόμιν, ὅπου μὲ μιὰ σπαθιὰ ἔρριξε κάτω τὴ σημαία μας.

—'Η ἐπιστολὴ τοῦ ταγματάρχη Μόμπραιη εἶνε τόσο μπερδεμένη, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ μᾶς λές; ρώτησε ὁ Κλίντον.

—Πολὺ περισσότερο. Γίνεται λόγος σ' αὐτὴ γιὰ μιὰ γρηὰ καμπούρα, γιὰ δυὸ δρόμους ποὺ διασταυρώνονται.. ἡ σκηνὴ τοῦ Μαύρου Κόμιν, τοῦ ὁποίου τὸ ἄλογο εἶχε δηλητηριαστῆ ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, βρέθηκε ἄδεια... Τέλος, ἐπικρατεῖ στὴν ἐπιστολὴ μιὰ σύγχυση ἐλεεινή... Φαίνεται ὅτι ὁ Κόκκινος Ντίκ, παρ' ὅλα ποὺ γράφει, θὰ μισοκοιμόταν ὅταν τὴν ἔγραφε... "Ερχομαι τώρα στὸ ταχυδρόμο. Νὰ τί μοῦ γράφει ὁ Κόκκινος Ντὶκ γι' αὐτόν:

'Ο λοχαγὸς Νταλουζὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν περίφημη ἐπιστολὴ τοῦ Κόκκινου Ντὶκ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη ἔν' ἀπόσπασμα:

«Προσκαλέστε τὸν Πέντρο ντὲ Τόμαρ νὰ σᾶς πῆ τὴν ἱστορία τοῦ λοχαγοῦ Φάντασμα...»

"Ενας ἐλαφρὸς καὶ γρήγορος καλπασμὸς ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' ἔξω

—'Ακοῦστε! εἶπε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ, σταματῶντας τὴν ἀνάγνωσί του· κατὰ φωνή...

"Ολοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ μικροῦ ἐπιτελείου βρέθηκαν ἀμέσως στὰ παράθυρα. "Ενας 'Ισπανὸς καβαλλάρης, τοῦ ὁποίου ἡ κορμοστασιὰ ἁπάνω στ' ἄλογο καὶ τὰ ροῦχα εἶχαν κάτι τὸ ἀνατολίτικο, φάνηκε νὰ διασχίζη τὴν κοντινὴ γέφυρα σὰν βέλος καὶ νὰ βγαίνη ἀριστερὰ στὸ μοναστῆρι.

Τὸ πλούσιο κοστοῦμι του, καθὼς καὶ τὸ ὑπέροχο ἄλογό του, ἦταν κυριολεκτικῶς σκεπασμένα ἀπὸ σκόνη.

Μπρὸς στὴν πύλη τοῦ μοναστηριοῦ, ἔδεσε τὸ ἄλογό του.

—Εἶν' αὐτός! 'Ο Γενικὸς Ταχυδρόμος! φώναξε τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο

—Μπράβο, Ταχυδρόμε! Μπράβο, 'Αλαζάν.

—Κύριε Πεντρῖλο, τὸ ἄλογό σας εἶνε στοιχειωμένο!

'Ο Πεντρῖλο ντὲ Τόμαρ σήκωσε τὰ μάτια κι' ἔκανε μιὰ σοβαρὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του, χαιρετῶντας. Πῆδηξε ἀργὰ στὸ λιθόστρωτο καὶ πέρνοντας τὸ ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινάρι, ἐπέρασε ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο μέσ' ἀπ' τοὺς σκοποὺς ποὺ τοῦ ἀπεύθυναν μίαν ἐγκάρδια καλημέρα κι' ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό.

Μά, τί περίεργο πρᾶγμα; 'Ο 'Αλαζὰν στεκόταν πολὺ περήφανος σήμερα κι' ὁ κύριος Πεντρῖλο, αὐτὴ ἡ τόσο ἐυχάριστη συντροφιὰ τῶν καταυλισμῶν, εἶχε τὸ πρόσωπό του πολὺ σοβαρό. 'Απαντοῦσε μονοσύλλαβα στὰ καλοσώρισες ποὺ τοῦ ἔλεγαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ βάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τοὺς σταύλους τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅπου μιὰ θέσι εἰδικὴ περίμενε τὸν 'Αλαζάν.

Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν ποὺ ἦταν ἐκεῖ, ἀξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἕνας δὲν ἦταν ποὺ νὰ μὴν εἴπε:

—'Ο ταχυδρόμος φέρνει ἄσχημα νέα.

ΙΙ

ΑΣΧΗΜΑ ΝΕΑ

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ταχυδρόμος ἔφτανε στοὺς σταύλους, περιστοιχίστηκε ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ μικροῦ ἐπιτελείου ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὴν αἴθουσα πρὸς τιμή του.

—Ἔρχεστε ἀπὸ τὴ Σιέρρα ντὲ Γκρέντος, ντὸν Πέντρο; τὸν ρώτησε ὁ Κλίντον.

—Κάνατε τὸ μεγάλο γῦρο τοῦ Τολέντο, στοιχηματίζω, πρόσθεσε ὁ λοχαγὸς Νταλουζέ.

'Αλλοι εἶχαν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν 'Αλαζὰν καὶ ὁ καθένας τὸν ἐθαύμαζε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. 'Η πυκνὴ σκόνη ποὺ τὸν σκέπαζε, φανέρωνε πῶς εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο δρόμο, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀναπνοή του ἦταν κανονικὴ κι' ἀνάλαφρη.

—Τὴ μποτίλλια μου μὲ τὸ Πόρτο βίν, Τζὼν! εἶπε ὁ ταχυδρόμος, ἀπευθυνόμενος σ' ἕνα σταυλίτη.

"Ηταν ἡ πρώτη κουβέντα ποὺ ἔλεγε.

—Φαντάζομαι, εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μάζγουελ, ὅτι θὰ χουμε τὴν τιμὴ νὰ σᾶς κρατήσουμε νὰ φᾶτε μαζύ μας ἀπόψε.

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ταχυδρόμος.

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ «Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται στὴν «Οἰκογένεια» βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς πλήρη τόμον ἐξ ἑπτακοσίων περίπου σελίδων, μὲ θαυμασίας εἰκόνας, καὶ πωλεῖται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ δραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΠΑΝΩ : Ὁ θηλυκὸς ζέβρος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων ἀπέκτησε τελευταῖα καὶ διάδοχο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκριβῶς τὶς ἴδιες γραμμὲς μὲ τὴν.... μαμά του. — Ἡ περίφημη γιὰ τὴν τσαχπινιά της, γιὰ τὶς γάμπες της καὶ τὰ ἀειθαλῆ γεράματά της Μιστενγκέτ, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν τελευταία ἐπιθεώρησι τοῦ Καζινὸ ντὲ Παρί. — Ἡ γάμησσα Μύρνα Λόϋ καὶ ὁ Βάρνερ Μπάξτερ, σὲ μιὰ παθητικὴ σκηνὴ τοῦ νέου τους φιλμ. — Μιὰ Χαβανέζα χορεύτρια, ἡ ὁποία κατέκτησε τὸν κόσμο μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὁμορφιά της καὶ μὲ τοὺς χορούς της στὰ θέατρα τοῦ Μπροντγουάϋ. — Μιὰ χαριτωμένη θεατρινούλα πάνω σ' ἕναν ἱπποπόταμο, ὁ ὁποῖος κάνει ὅλες της τὶς ἰδιοτροπίες σὰν σκυλλάκι τοῦ καναπέ. — ΚΑΤΩ : Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατήρ, ὅπως τὸν ἐθαύμασαν πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων οἱ Ἀθηναῖοι στὸ ρόλο τοῦ Δὸν Ζουάν — Ὁ περίφημος πυγμάχος Καρνέρα, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ διεκδικήσῃ ἀπὸ τὸν Μὰξ Μπὲρ τὸν τίτλο τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ. — Ἡ βεντέττα Ἔλλεν Μέϊς μὲ τὸ παιδάκι της, στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Φλωρίδος. — Τέσσερες γοητευτικὲς μπαλλαρίνες τοῦ θεάτρου τοῦ Πικαντίλλυ στὸ Λονδῖνο. — ΕΠΑΝΩ : Ἡ Ἀγγλὶς ἠθοποιὸς Μάγκαρετ Γουάσγουωρθ, στὸ ρόλο τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας». — ΚΑΤΩ : Δυὸ ἀγαπημένες φίλες : Ἡ Τζὰν Κράουφορντ καὶ ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ, στὴ βίλλα τῆς τελευταίας.

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

Η ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ "ΚΕΑ,,

Μιὰ συναρπαστικὴ περιπέτεια τοῦ περιφήμου ἐξερευνητοῦ Ντάβιντ Ρίκεϋ. Τὰ «Κέα» τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἡ μοιρολὶ παγίδα. Τὸ «Κέα» μὲ τὸ ἕνα πόδι. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἁρπακτικοῦ ὄρνιου. Μιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσις. Πῶς κινδύνευσε νὰ τυφλωθῇ ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητής. Μιὰ ἄγρια πάλη σῶμα πρὸς σῶμα, κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἐξερευνητὰς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ δόκτωρ Ντάβιντ Ρίκεϋ, ὁ «βασιλεὺς τῆς Νέας Ζηλανδίας» ὅπως τὸν λένε οἱ σοφοὶ συνάδελφοί του, γιὰ τὶς ἀναρίθμητες ἀνακαλύψεις — γεωγραφικές, ἐπιστημονικὲς καὶ ἐθνογραφικὲς — ποὺ ἔχει κάνει στὴν Ὠκεανία, δημοσίευσε ἐσχάτως στὸ «Δελτίο τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας», τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν συναρπαστικὴ περιγραφὴ τῆς πιὸ ἀλλόκοτης καὶ τῆς πιὸ δραματικῆς περιπέτειας τῆς ζωῆς του. Αὐτὴ ἡ περίεργη ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μιὰ μέρα τοῦ 1925, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, εἶχα ἀνεβῇ στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρὺς ἀπὸ μαῦρα σύννεφα κι' ὁ ἀέρας εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ μὲ δύναμι. Φαινόταν λοιπὸν καθαρὰ ὅτι σὲ λίγο θὰ ξεσποῦσε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς τρομακτικὲς μπόρες ποὺ μοιάζουν μὲ ἀπερίγραπτους κατακλυσμούς. Κι' ὅμως, ὅσο ἄγριος κι' ἂν ἦταν ὁ καιρός, τὸ πανόραμα ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὑψηλὴ κορυφή, ὁμολογῶ ὅτι ἦταν ἀξιοθαύμαστο, — ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ φαντασμαγορικὰ πανοράματα κάτοιου ἐπαγείου Παραδείσου, τὰ ὁποῖα σᾶς προσφέρει μονάχα ἡ Νέα Ζηλανδία. Πάνω δὲ ἀπὸ αὐτό, μέσα στὴ βαρειὰ κ' ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα, ἔφερναν γύρους καμμιὰ δεκαριὰ «Κέα».

Τὸ «Κέα» εἶνε ἕνα πουλὶ ποὺ βρίσκεται μονάχα στὴ Νέα Ζηλανδία. Τὸ λένε παπαγάλο, μὰ μοιάζει καταπληκτικὰ μ' ἕνα γεράκι. Μεριὲς φορὲς μάλιστα, ὅταν εἶνε μεγάλο, μοιάζει περισσότερο μὲ ἀετό, τόσο στὴ μορφή, ὅσο καὶ στὴν ἀγριότητα, γιατὶ ὅπου παρουσιαστῇ σκορπίζει τὸν πανικὸ καὶ τὸν τρόμο. Περιττὸ δὲ εἶνε ν' ἀναφέρω ὅτι τὰ μικρὰ ζῶα τὰ παιδάκια καὶ τὰ πρόβατα τῶν ἰθαγενῶν ἀποδεκατίζονται ἀπὸ τὶς ξαφνικές, τὶς κεραυνοβόλες ἐπιθέσεις αὐτῶν τῶν ἁρπαχτικῶν πουλιῶν.

Τί ἔκαναν λοιπὸν ἐκεῖνα τὰ δέκα «Κέα» ποὺ τριγύριζαν πάνω ἀπὸ τὸν κάμπο; Εἶχαν δεῖ μερικὰ πρόβατα ποὺ ἔβοσκαν ἥσυχα κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι. Ἀπότομα λοιπὸν τὰ «Κέα» χύμηξαν πάνω τους, καὶ μὲ τὸ αἰχμηρὸ ράμφος τους καὶ τ' ἀτσάλινα νύχια τους ἔβγαλαν τὰ μάτια τῶν προβάτων καὶ ξέσκισαν ἄγρια τὶς κοιλιά τους. Ἔπειτα, ὅταν χόρτασαν, σηκώθηκαν πάλι στὸν ἀέρα, σφυρίζοντας σὰν γεράκια.

»Διάβολε! Αὐτὴ ἡ σκηνὴ μὲ εἶχε πειράξει στὰ νεῦρα. Πήδηξα ἀμέσως στ' ἄλογό μου καὶ κατέβηκα γρήγορα στοὺς καταπράσινους πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Κατόπιν ξεκρέμασα ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου μου δυὸ - τρεῖς παγίδες ποὺ εἶχα πάρει μαζύ μου καὶ τὶς ἔστησα, δίχως νὰ κάνω θόρυβο κοντὰ στὰ μισοφαγωμένα πρόβατα. Ἤμουν βέβαιος ὅτι τὰ «Κέα», ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς γύρους στὸν οὐρανό, θὰ κατέβαιναν πάλι στὰ θύματά τους, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ μακάβριο ξεφάντωμά τους.

»Ἡ παγίδες μου ἦσαν ἀθέατες. Γύρισα πίσω λοιπόν, γιὰ νὰ κρύψω καλύτερα τ' ἄλογό μου στὸ κοντινὸ δάσος καὶ κατόπιν πῆγα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἰθαγενεῖς γιὰ τὴν νέα καταστροφὴ ποὺ τοὺς εἶχαν κάνει αὐτὰ τὰ ἀπαίσια ὄρνια τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἔπειτα, γύρισα πάλι περίεργος κοντὰ στὶς παγίδες.. Εἶδα τότε κατάπληκτος ὅτι ἕνα πελώριο «Κέα» χτυποῦσε ἀπεγνωσμένα τὶς φτεροῦγες του προσπαθῶντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τ' ἀτσάλινα δόντια μιᾶς παγίδας ποὺ δάγκωναν τὸ ἕνα πόδι του. Τὸ «Κέα» αὐτὸ μὲ ὑποδέχθηκε μὲ τρομακτικὰ σφυρίγματα καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνατρίχιασα στὴ σκέψη, ὅτι μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ. Κύτταξα τότε τριγύρω μου, μήπως βρῶ κανένα χοντρὸ κλαδὶ γιὰ νὰ τὸ σκοτώσω, μὰ σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ πέρα τὸν ξεροστὸ δὲν ὑπῆρχαν οὔτε πέτρες. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνω; Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε στὸ μυαλό. Ἔβγαλα τὸ μαχαίρι μου καὶ ἄρχισα νὰ κόβω μερικὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Ἔπειτα ἔκανα μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ ἔβαλα τὰ κλαδιὰ νὰ καοῦν. Ὅταν ἔγιναν κάρβουνα, τὰ ἔβαλα σὲ μιὰ λαμαρίνα καὶ τὰ ἔφερα κοντὰ στὸ «Κέα». Ἔπειτα ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου μιὰ μικρὴ σακκούλα μὲ ἀλεύρι καὶ ἔριξα ἀπὸ λίγο στὰ κάρβουνα. Ἀμέσως ἔβγαλε πυκνὸ καπνό. Ἔσκυψα τότε κοντὰ στὸ «Κέα» καὶ τοῦ ἔριξα τὸν καπνὸ κατὰ πρόσωπο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπίστευτο. Τὸ «Κέα» ἄφησε τὸ πόδι του καὶ ἔπεσε ἀναίσθητο στὴ γῆ.

»Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μῆνες, ποὺ πέρασαν χωρὶς κανένα περιστατικό, ἔτυχε νὰ κάνω πάλι μιὰ βόλτα στὸν κάμπο, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ εἶχα δεῖ τὰ «Κέα» νὰ ξεσκίζουν μὲ τὰ νύχια τους τὰ πρόβατα. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχα μαζύ μου καὶ τὸν πιστό μου «Ταῖπό», ἕνα ὑψηλόσωμο σκυλὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ἄξαφνα τότε ἄκουσα ἕνα ἄγριο σφύριγμα στὸν ἀέρα καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὰ μάτια, εἶδα ἕνα πελώριο «Κέα» ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Κι' ἀπότομα, πρὶν προφτάσω νὰ προφυλαχθῶ, τὸ ὄρνιο χύθηκε πάνω μου καὶ μοῦ ξέσκισε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ αἰχμηρὸ ράμφος του. Ὁ τρόμος μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ἀπερίγραπτος! Δὲν εἶχα ἀκούσει ποτέ μου, ὅτι τὰ «Κέα» εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὰ βάζουν καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ δὲν περίμενα μιὰ τέτοια ἐπίθεσι... Μὰ ποιὸς ξέρει γιατὶ μοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ ἐκεῖνο τὸ «Κέα». Ἴσως νὰ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ ἡ φωλιά του κ' εἶχα φοβίσει τὰ μικρά του μὲ τὸ σκύλο μου. Τζάλα λοιπὸν στὰ πόδια σαστισμένος, μὰ τὸ πελώριο «Κέα» μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω, σφυρίζοντας ἄγρια καὶ δίχως νὰ τραμάξῃ ἀπὸ τὰ λυσσασμένα γαυγίσματα τοῦ «Ταῖπό». Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα χύμηξε στὸ πρόσωπό μου καὶ φαντάζεστε βέβαια τὴ φρίκη μου καὶ τὴν κατάπληξί μου, ὅταν εἶδα ὅτι τὸ ὄρνιο εἶχε ἕνα μόνο πόδι! Εἶχα ξεχάσει τελείως τὴ σκηνὴ τῆς παγίδας, ἐδῶ κι' ὀχτὼ μῆνες, μὰ ἡ θέα ἐκείνου τοῦ «Κουτσοῦ» πουλιοῦ, μοῦ τὴν θύμισε ἀμέσως. Ἦταν τὸ «Κέα» ποὺ εἶχα πιάσει στὴν παγίδα μου. Τί ζητοῦσε λοιπὸν ἀπὸ μένα; Ἤθελε νὰ μ' ἐκδικηθῇ; Μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει; Ναί! Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία!

»Κι' ἀλλοίμονο, δὲν εἶχα μαζύ μου τὴν καραμπίνα μου. Κρατοῦσα μονάχα ἕνα μεγάλο ραβδί, ποὺ δὲν φόβιζε διόλου τὸ «Κέα», τὸ ὁποῖο, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δεύτερη ἐπίθεσι, ἔκανε δυὸ-τρεῖς γύρους στὸν οὐρανὸ κι' ἀπότομα χύμηξε πάλι ἐπάνω μου, σὰν θέλος. Τὸ ράμφος τοῦ «Κέα» μοῦ ξέσκισε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ πρόσωπο. Ὁ πόνος ὅμως, ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. "Οταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν ταραχή μου, τὸ «Κέα» ἦταν γαντζωμένο στὸν ὦμο μου καὶ μὲ ράμφιζε στὸ σβέρδο. Τρελλὸς λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου τὸ ἅρπαξα γερά, τὸ ξεκόλλησα ἀπὸ τὸν ὦμο μου καὶ τὸ πέταξα μὲ δύναμι καταγῆς γιατὶ τὰ νύχια του ξέσκιζαν τὸ χέρι μου. Τὸ «Κέα» ὡστόσο δὲν ὑπεχώρησε. Τινάχθηκε ἀμέσως στὸν ἀέρα καὶ χύθηκε πάλι γιὰ νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ μάτια. Τὸ ράμφος του τόρα μοῦ ἔκοψε τὸ ἀριστερὸ φρύδι καὶ τὸ αἷμα πλημμύρισε ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό μου. Οὐρλιάζοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸν πόνο ἄρχισα νὰ χτυπάω τὸ ὄρνιο μὲ τὸ ραβδί μου.

»Γιὰ τὴν καφὴ μου τύχη ὅμως ἀπὸ τὶς ἀπότομες κινήσεις μου, ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου καὶ σωριάστηκα ἐπάνω στὸ χῶμα. Τὸ «Κέα» βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ μὲ περισσότερη λύσσα καὶ νὰ μοῦ καταξεσκίσῃ τὸ στῆθος καὶ τὸ μέτωπο. Μὰ ξαφνικά, μ' ἕνα ἐπιδέξιο χτύπημα τοῦ ραβδιοῦ, ἔριξα καταγῆς τὸ ἀπαίσιο ὄρνιο. Ἐκεῖνο, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἔχασε καὶ κάρφωσε πάνω μου τὰ κόκκινα μάτια του. Μιὰ τέτοια εὐκαιρία ζητοῦσα κι' ἐγώ. Χύθηκα λοιπὸν ἀπάνω του καὶ τ' ἅρταξα ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ «Κέα» ἄρχισε νὰ μὲ χτυπᾷ μὲ δύναμι μὲ τὶς φτεροῦγες του, μὰ ἐγὼ τὸ κρατοῦσα γερὰ καὶ τὸ ἔσφιγγα, ὅσο μποροῦσα πιὸ πολὺ γιὰ νὰ τὸ πνίξω. Μὰ τὰ μυτερὰ νύχια του μοῦ ἔβγαραν ὅλο τὸ χέρι καὶ τότε μὲ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ πόνου ἀναγκάστηκα νὰ τὸ παρατήσω. Τὸ «Κέα» ἔπεσε καταγῆς ζαλισμένο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ σκύλος μου, ὁ πιστός μου «Ταῖπό» χύμηξε καὶ τ' ἅρταξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

Εἶχα σωθῇ! "Ημουν ὅμως τόσο ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τοὺς πόνους, ὥστε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου... "Οταν συνῆλθα, εἶδα τριγύρω μου μερικοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ περιποιόντουσαν τὶς πληγές μου. Εἶχαν τρέξει κοντά μου, ἀκούγοντας τὰ γαυγίσματα καὶ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ «Ταῖπό».

»Θεωρῶ τώρα περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, ὅταν εὕρισκα τὴν εὐκαιρία, τ' ἀποδεκάτιζα μὲ τὴν καραμπίνα μου».

ΝΤΑΒΙΝΤ ΡΙΚΕΫ.

Τὸ ὄρνιο χόθηκε ἀπάνω μου καὶ μοῦ ξέσκισε τὸ πρόσωπο!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ ΓΟΥΑΙΡΛΥ

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Ἡ γυναῖκα τοῦ Τζὸϊς Σέλλερ κάθε θράδυ, τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, ἔκανε πάντα στὸν ἄνδρα της μιὰ σκηνή. Ἔπειτα ξέσπαγε τὸ θυμό της χτυπώντας τὶς πόρτες κι' ἀνατοδο γυρίζοντας τὶς καρέκλες καὶ τέλος πήγαινε νὰ κλεισθῇ μὲ δάκρυα στὸ δωμάτιό της. Ἦταν μιὰ τρομερὴ γυναίκα. Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἕνα ἀδύνατο καὶ λεπτοκαμωμένο πλάσμα ποὺ μιλοῦσε σάν... γατάκι καὶ ποὺ χαμογελοῦσε σ' ὅλους μὲ φιλαρέσκεια. Ὁ ἄντρας της ὡστόσο τὴν θεωροῦσε σωστὴ Ἐρινύα, μέγαρα, ὑπερφυσικὴ γυναίκα, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν πνίξῃ καὶ νὰ τοῦ παῇ τὸ αἷμα του. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴ φοβόταν. Σιγὰ-σιγά, τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς παληοὺς φίλους του, τὶς ἀθῶες συγκεντρώσεις στὴ Λέσχη καὶ ν' ἀρνῆται τὶς διάφορες προσκλήσεις τῶν γνωστῶν του μ' ἕνα στερεότυπο:

—Μὴν ἐπιμένετε!... Μὲ περιμένει ἡ γυναῖκα μου!...

Κ' οἱ φίλοι του ποὺ δὲν ἤξεραν τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς του, τὸν μακάριζαν γι' αὐτὴν τὴν εὐτυχία του καὶ τοῦ ἔλεγαν συχνά:

—Καϋμένε Τζόϊς, καὶ στὸ γάμο σου ἀκόμη ἦσουν τυχερός. Μὰ δὲν μᾶς λές, τέλος πάντων πῶς κατάφερες νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου; Αὐτὸ τὸ θαῦμα κανεὶς σύζυγος μέχρι τόρα δὲν τὸ ἔχει κατορθώσει.

Ὁ Σέλλερ ἔπαιρνε τότε ἀδιάφορο ὕφος καὶ σφίγγοντας τὴν καρδιά του ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ τὴν πικρία, τοῦ ἀπαντοῦσε.

— Ὁ ἔρως μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τὸ πιὸ ἄγριο θηρίο ἀκόμη τὸ κάνει ἥμερο σὰν ἀρνάκι... Ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἀπόδειγμα συζύγου. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν κάνω νὰ μὲ περμένῃ...

Κι' ἔφευγε μ' ἕνα ψεύτικο χαμόγελο στὰ χεῖλη, τὸ ὁποῖο δὲν ἀργοῦσε νὰ γίνῃ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα πικρίας, ὅταν βρισκόταν μοναχὸς στὸ δρόμο καὶ περπατοῦσε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι γιὰ τὸ σπίτι του.

Ὁ Τζόϊς Σέλλερ κ' ἡ Πέτζυ Γούτερμαν εἶχαν παντρευθῇ ἀπὸ ἔρωτα. Ναί, μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο. Ἀπὸ ἔρωτα καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιὸ φλογεροὺς καὶ τοὺς πιὸ περιπαθεῖς τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ εἰδύλλιό τους εἶχε ἀρχίσει δῶ καὶ τρία χρόνια, ὅταν ἀκόμη ὁ Σέλλερ ἦταν γραμματεὺς β' στὸ ὑπουργεῖο τοῦ ἐμπορίου κ' ἡ Πέτζυ συνάδελφός του. Κάθε μέρα πήγαινε στὸ γραφεῖο, πετοῦσε τὰ γάντια της καὶ τὸ καπέλλο της πάνω στὸ τραπέζι, γελοῦσε, καλημέριζε τοὺς ὑπαλλήλους καὶ καθόταν ἀπέναντί του. Γι' αὐτὸν ὡστόσο φύλαγε πάντα ἕνα ξεχωριστὸ χαμόγελο. Τὸν εἶχε στὰ «αὐτ' ὄψει», ὅπως ἔλεγαν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν οἱ ἄλλοι συνάδελφοι. "Ὅλ' ἐκεῖ μέσα τὴν ποθομοίαζαν μὲ τὴν Ἄνοιξι ποὺ σκορπᾷζει παντοῦ τὴν ὁμορφιά της καὶ κάνει γοητευτικὰ καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα. Ὁ Σέλλερ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔπαιρνε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴ ζωή του, τὴν ἀναστάτωνε καὶ γινόταν ἀπαραίτητο γι' αὐτόν. Καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἀνακάλυψε ὅτι τὸ ἀγαποῦσε παράφορα. Ἄρχισε τότε νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ, πήγαινε ξυρισμένος πάντα στὸ γραφεῖο καὶ στόλιζε τὴν μπουτονιέρα του μ' ἕνα δροσερὸ λουλούδι. Ἡ ἐμφάνισίς του γινόταν πάντα δεκτὴ μ' εἰρωνικὰ σχόλια:

"Ἔφτασε φορτωμένος βαλίτσες....

—Τζάϊς, σ' ἔχει ξετρελλάνει τὸ κορίτσι σου! Εἶνε ὅμορφο τοῦλο ;

Ἡ μόνη ποὺ δὲν σχολίαζε καθόλου αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἦταν ἡ Πέτζυ. Τὸ ἔνστικτό της τὴν ἔκανε νὰ μαντεύῃ γιὰ ποιὰν γυνάντησαν αὐτὰ καὶ κολακεύονταν ἀπὸ τὴν προτίμησί του. Ἤξερε ὅτι ὁ Τζόϊς ἦταν ἕνας σοβαρὸς καὶ μετρημένος ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔπαιζε μὲ τὶς ἔρωτες.

—Κι' ἐκείνη τί σκέφτεται γιὰ σᾶς; Ξέρει τὸ αἰσθημά σας;

Ὁ Σέλλερ ξεχάστηκε ὅτι βρίσκεται στὴν πιὸ κεντρικὴ λεωφόρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Δὲν ἔβλεπε τὸν κόσμο, δὲν ἄκουγε τ' αὐτοκίνητα, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν κατήφορη Πέτζυ. Καὶ ξαφνικὰ σᾶς εἶπε με τρυφερότητα.

—Μίς Πέτζυ, συγχωρῆστε με μὰ τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κρατήσω τὸ μυστικό μου. Σᾶς ἀγαπῶ, Πέτζυ, σᾶς ἀγαπῶ!

"Ενα κρυστάλλινο γέλιο ἀντίχησε στὸν ἀγοραῖο τῆς καὶ νὰ τὸν φωτήσῃ:

—Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχετε ἀλλάξει παραπολύ, μίστερ Σέλλερ... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μιὰ γυναῖκα σᾶς ἔχει ἀναστατώσει!

Ὁ Τζόϊς κοκκίνισε. Στάθηκε καὶ τὴν κύτταξε μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια.

—Ναί, τῆς ἀπάντησε κατόπιν. Ἔνε σωστὴ ἡ παρατήρησίς σας. Ἤμπλεξα κι' ἐγὼ στὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτος

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΝΤΕ ΛΑΒΕΝΦΟΡ

Ἡ ἐπικίνδυνη τρελλὴ τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου. Ἡ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς κομήσσης. Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Μαριζ ντὲ Λαβενφόρ. Τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸ νεαρὸ ζωγράφο Μωρὶς Μπυσόν. Πῶς ἐκδικήθηκε τὸν Ντυπλέ, τὸν καλύτερο παίχτη τοῦ γκόλφ. Ἡ τελευταῖες θλιβερὲς περιπέτειές της. Ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ στὸ Ψυχιατρεῖο. Τὸ ἄγριο δρᾶμα μιᾶς ἐκκεντρικῆς ἀριστοκράτισσας, κλπ.

ΕΣΑ στὸ Δημόσιο Ψυχιατρεῖο τοῦ Παρισιοῦ βρίσκεται σήμερα κλεισμένη μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ τὶς πιὸ «μοιραῖες» γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας, ἡ κόμησσα Μαριζ ντὲ Λαβενφόρ. Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία της, γιὰ νὰ δῆτε ποῦ καταλήγουν ἡ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ὅταν σπαταλοῦν ἀσυλλόγιστα τὴ νεότητά τους κι' ἔχουν ὡς μόνο σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὶς διασκεδάσεις.

Ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφὸρ γεννήθηκε σ' ἕνα πραγματικὸ ἀνάκτορο τῆς λεωφόρου τῶν Ἠλυσίων, μὲ χρυσοῦς πολυελαίους, βαρεῖς τάπητες, ὑπηρέτες μὲ λιβρέες καὶ οἰκόσημα. Ὁ πατέρας της, ὁ κόμης Ἐδμόνδος ντὲ Λαβενφόρ, εἶχε τοὺς καλύτερους σταύλους στὸν ἱππόδρομο τοῦ Νεϊγὶ καὶ τοῦ Λονσὰν καὶ στόλιζε πάντα τὴν μπουτονιέρα του μὲ μιὰ γκαρντένια. Μέχρι τὰ σαράντα του χρόνια ἔζησε μιὰ ζωὴ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Κάθε καλοκαίρι ἔπαιζε τεράστια ποσὰ στὸ καζίνο τοῦ Μόντε Κάρλο, εἶχε τρεῖς φίλες ποὺ ξόδευαν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχανε ἐκεῖνος στὸ μπακαρὰ κι' ἦταν μανιώδης συλλέκτης μικροσκοπικῶν ἀντικειμένων. Σαφῶς ὅμως προσελήφθη ἀπὸ παραλυσία κι' ἀναγκάσθηκε νὰ κλεισθῆ στὸ μέγαρό του. Ἡ μόνη εὐχαρίστησί του ἦταν πειὰ τὸ διάβασμα. Καὶ τότε μόνο σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήση τὴν τεράστια βιβλιοθήκη τῶν προγόνων του. Προσέλαβε λοιπὸν ἕνα γραμματέα, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ δὲν βγῆκε ἀπ' αὐτό, παρὰ ὅταν τὸν ὠδήγησαν στὸν τάφο. Ἡ κόρη του Μαριζ, ἀπὸ τὴ χρυσῆ κούνια της ἀκόμη, παρεδόθη στὶς φροντίδες μιᾶς παραμάννας καὶ τῆς γκουβερνάντας της. Καὶ ὥς τὰ εἴκοσι χρόνια της δὲν ἤξερε ἀκόμη τίποτε ἀπ' τὸν κόσμο. Τὴ μέρα ὡστόσο τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της βρέθηκε κάταχος μιᾶς τεράστιας περιουσίας κι' ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Ἡ μητέρα της, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε γι' αὐτήν, ἦταν ὅτι τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν κόμητα, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ ν' ἀκολουθήση ἕναν ὕποπτο φίλο της. Ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφόρ, λοιπόν, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε τὴ μητρικὴ στοργή, οὔτε τὴν πατρικὴ ἀγάπη, εἶχε ἕναν παράξενο καὶ δύστροπο χαρακτῆρα κι' ἦταν ὅλο νεῦρα καὶ γεμάτη κακία. Ἡ μεγάλη περιουσία της τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ σκληρὴ καὶ νόμιζε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πλασμένοι γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὶς ἰδιοτροπίες της. Ἔτσι δημιούργησε γύρω της ἕνα πλῆθος ὕποπτων θαυμαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της καὶ μόνο γιὰ τὴν κολοσσιαία περιουσία της ἐνδιαφερόντουσαν. Αὐτό, φυσικά, ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφὸρ δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβη, ὅταν ἀπόκτησε μιὰ σχετικὴ πεῖρα τῆς ζωῆς. Καὶ τότε ριζώθηκε μέσα στὸ μυαλό της μιὰ τρελλὴ ἰδέα : "Ἤθελε νὰ κάνη τὸ κοσμικὸ Παρίσι νὰ μιλάη μόνο γι' αὐτήν. Καὶ πράγματι κάθε τόσο διοργάνωνε μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις στὸ μεγαρό της, ἔβαζε τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ στοιχήματα καὶ πετοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀσυλλόγιστα πολλὲς χιλιάδες φράγκα. Μὰ τὸ πιὸ παράξενο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ἦταν ὅτι ἡ ὄμορφη κόμησσα ἄρχισε νὰ βασανίζη τοὺς τρυφερούς φίλους της. Τὸ πρῶτο θῦμα της ἦταν ἕνας νεαρὸς καλλιτέχνης μὲ μεγάλο ταλέντο,ποὺ ξημιζόταν γιὰ τὴν ὠμορφιά του καὶ τὶς κατακτήσεις του. Μιὰ μέρα, ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶδε νὰ μπαίνη στὸ ἀτελιέ του ἕνας θαλαμηπόλος μ' ἐπίσημο ὕφος καὶ νὰ τοῦ δίνη μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση ἕνα γράμμα τῆς ἐκκεντρικῆς κόμησσας.Ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφὸρ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὸ μεγαρό της, γιὰ νὰ τῆς κάνη τὸ πορτραῖτο. Ὁ Μωρὶς Μπυσόν, ὁ νεαρὸς ζωγράφος, θεώρησε αὐτὴ τὴν πρόσκληση ὡς ἐξαιρετικὴ εὐνοια τῆς τύχης. Τὴν ὁρισμένη μέρα λοιπὸν ντύθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ κομψά, πῆρε τὰ σύνεργά του καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τῆς κόμησσας. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη, τοῦ ἔδωσε θάρρος. τοῦ μίλησε μὲ οἰκειότητα καὶ τέλος τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ζωγραφίση μόνο μ' ἕνα λεπτὸ πέπλο, φοντὰ σὲ μιὰ λίμνη τοῦ κήπου της. Αὐτὸς ὁ πίναξ, ὅπως τοῦ εἶπε, θὰ εἶχε τὸν τίτλο : «Ἡ νεράϊδα μὲ τὴν σκληρὴ καρδιά».

—Ξέρω, ἐπρόσθεσε ἡ κόμησσα, ὅτι πράκειται νὰ λάβετε κι' ἐσεῖς μέρος στὴν ἔκθεσι τῶν νέων καλλιτεχνῶν. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ πάρετε τὸ πρῶτο βραβεῖο, κάνοντας ἕνα ἀριστούργημα...

Ὁ Μωρὶς Μπυσὸν νόμιζε ὅτι βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς μαγευτικοῦ ὀνείρου. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μὲ μεγάλη ὄρεξι. Χρειάστηκε εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ τελειώση αὐτὸν τὸν πίνακα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ζωγράφος κι' ἡ ὄμορφη κόμησσα εἶχαν γίνει δυὸ τρυφεροὶ φίλοι. Ἡ ἐκκεντρικὴ ἀριστοκράτισσα αἰσθανόταν μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ παίζη μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ καλλιτέχνου. Πότε τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο μὲ τὸν ἔρωτά της καὶ πότε τὸν ἀνάγκαζε νὰ χύνη μαῦρα δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ Μπυσὸν κράτησε τρεῖς μῆνες. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε χάσει τὴν ὄρεξί του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ κάθε τόσο πήγαινε στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη, τοῦ ἔδωσε θάρρος. τοῦ μίλησε μὲ οἰκειότητα καὶ τέλος τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ζωγραφίση μόνο μ' ἕνα λεπτὸ πέπλο, φοντὰ σὲ μιὰ λίμνη τοῦ κήπου της. Αὐτὸς ὁ πίναξ, ὅπως τοῦ εἶπε, θὰ εἶχε τὸν τίτλο : «Ἡ νεράϊδα μὲ τὴν σκληρὴ καρδιά».

Ὀδρλιάζει ὅταν τὴν πλησιάζουν...

—Ξέρω, ἐπρόσθεσε ἡ κόμησσα, ὅτι πράκειται νὰ λάβετε κι' ἐσεῖς μέρος στὴν ἔκθεσι τῶν νέων καλλιτεχνῶν. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ πάρετε τὸ πρῶτο βραβεῖο, κάνοντας ἕνα ἀριστούργημα...

Ὁ Μωρὶς Μπυσὸν νόμιζε ὅτι βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς μαγευτικοῦ ὀνείρου. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μὲ μεγάλη ὄρεξι. Χρειάστηκε εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ τελειώση αὐτὸν τὸν πίνακα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ζωγράφος κι' ἡ ὄμορφη κόμησσα εἶχαν γίνει δυὸ τρυφεροὶ φίλοι. Ἡ ἐκκεντρικὴ ἀριστοκράτισσα αἰσθανόταν μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ παίζη μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ καλλιτέχνου. Πότε τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο μὲ τὸν ἔρωτά της καὶ πότε τὸν ἀνάγκαζε νὰ χύνη μαῦρα δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ Μπυσὸν κράτησε τρεῖς μῆνες. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε χάσει τὴν ὄρεξί του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ κάθε τόσο πήγαινε στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη, τοῦ ἔδωσε θάρρος. τοῦ μίλησε μὲ οἰκειότητα καὶ τέλος τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ζωγραφίση μόνο μ' ἕνα λεπτὸ πέπλο, φοντὰ σὲ μιὰ λίμνη τοῦ κήπου της. Αὐτὸς ὁ πίναξ, ὅπως τοῦ εἶπε, θὰ εἶχε τὸν τίτλο : «Ἡ νεράϊδα μὲ τὴν σκληρὴ καρδιά».

—Ξέρω, ἐπρόσθεσε ἡ κόμησσα, ὅτι πράκειται νὰ λάβετε κι' ἐσεῖς μέρος στὴν ἔκθεσι τῶν νέων καλλιτεχνῶν. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ πάρετε τὸ πρῶτο βραβεῖο, κάνοντας ἕνα ἀριστούργημα...

Ὁ Μωρὶς Μπυσὸν νόμιζε ὅτι βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς μαγευτικοῦ ὀνείρου. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μὲ μεγάλη ὄρεξι. Χρειάστηκε εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ τελειώση αὐτὸν τὸν πίνακα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ζωγράφος κι' ἡ ὄμορφη κόμησσα εἶχαν γίνει δυὸ τρυφεροὶ φίλοι. Ἡ ἐκκεντρικὴ ἀριστοκράτισσα αἰσθανόταν μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ παίζη μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ καλλιτέχνου. Πότε τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο μὲ τὸν ἔρωτά της καὶ πότε τὸν ἀνάγκαζε νὰ χύνη μαῦρα δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ Μπυσὸν κράτησε τρεῖς μῆνες. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε χάσει τὴν ὄρεξί του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ κάθε τόσο πήγαινε στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης γιὰ νὰ τῆς παρατηρήση ὅτι θ' αὐτοκτονήση. Μιὰ μέρα τὴν ἄκουσε ὡστόσο κατάπληκτος νὰ τοῦ λέη ὅτι αὐτὸ τὴν ἄφηνε τελείως ἀσυγκίνητη κι' ὅτι καλὰ θὰ ἔκανε νὰ πάψη νὰ τὴν ἐνοχλῆ μὲ τὶς ἐπισκέψεις του. Ὁ Μωρὶς Μπυσὸν στὴν ἀρχὴ τὰ ἔχασε. Ἔπειτα ἔφυγε σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Μαριζ ντὲ Λαβενφόρ. Ὅλη τὴ μέρα κατόπιν γύριζε σὰν χαμένος στοὺς δρόμους τῆς κοσμοπόλεως καὶ τὴ νύχτα ἔπεσε στὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Ἡ κόμησσα δὲν ἔχυσε οὔτ' ἕνα δάκρυ γιὰ τὸ θάνατό του. Ἀρκέσθηκε μόνο νὰ πῆ στοὺς φίλους της μ' ἀπάθεια :

—Αὐτὸς ὁ ζωγράφος ἔκανε πολὺ καλὰ ποὺ βιάστηκε νὰ πεθάνη. Θὰ μὲ λυποῦσε πάρα πολύ, ἄν, ὕστερα ἀπὸ τὴ «Νεράϊδα» του, ζωγράφιζε κι' ἄλλες γυναῖκες !...

* * *

Ἕνας ἄλλος τραγικὸς ἐραστὴς τῆς Μαριζ ντὲ Λαβενφὸρ ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ πασίγνωστου μηχανικοῦ Ζουλιὲν Ντυμπλέ, ὁ καλύτερος παίκτης τοῦ γκόλφ. Τὴ γνωριμία του μὲ τὴν κόμησσα τὴν ὀφείλε σ' ἕνα στοίχημά του. Ἕνα βράδυ στὴ Λέσχη εἶχε πῆ στοὺς φίλους του ὅτι στοιχημάτιζε πενῆντα χιλιάδες φράγκα ὅτι θὰ ἔκανε τὴν παράξενη ντὲ Λαβενφὸρ νὰ τὸν ἀγαπήση. Οἱ φίλοι του δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ στοίχημά του, βέβαιοι ὅτι ὁ Ντυπλὲ θὰ ἔχανε πανηγυρικά. Μὰ τὰ πράγματα ἐξελίχθηκαν πολὺ διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι φανταζόντουσαν. Ἡ κόμησσα, μόλις ἔμαθε τὸ στοίχημα τοῦ Ντιμπλέ, θύμωσε τόσο πολύ, ὥστε ὡρκίστηκε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Ἐπεδίωξε λοιπὸν τὴ γνωριμία του, συνδέθηκε στενὰ μαζύ του, τὸν ἔκανε νὰ κερδίση τὸ στοίχημα, ἀλλὰ τὸν ἔκανε κιόλας νὰ τὴν ἐρωτευθῆ. Κι' ἀπὸ τότε ἀρχίζουν τ' ἀνατριχιαστικὰ μαρτύριά του. Ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφόρ, ὅταν κατάλαβε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν κάνη ὅ,τι θέλει, ἄρχισε νὰ τὸν ἐξευτελίζη.Τὸν ἔστελνε νὰ προσκαλῆ κοντὰ εἰς τοὺς καινούργιους τρυφερούς φίλους της, τὸν ἔβγαζε τὴ νύχτα μὲ τὶς πυζάμες ἀπὸ τὸ μέγαρό της καὶ τοῦ τηλεφωνοῦσε στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωῒ νὰ πάη νὰ τὴν συναντήση. Ὁ Ντιμπλέ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕνα παράφορο ἔρωτα, ἐκτελοῦσε αὐτὲς τὶς διαταγές της, ἀδιαφορῶντας ὅτι ὅλο τὸ Παρίσι γελοῦσε μαζύ του. Ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀποκηρύξη, γιατὶ ρεζίλευε τ'ὄνομά της. Ὁ Ντιμπλὲ ὅμως δὲν νοιαζόταν γιὰ τίποτε. Τοῦ ἀρκοῦσε ὅτι ἡ Μαριζ ντὲ Λαβενφὸρ διασκέδαζε ἀκόμη μαζύ του. Μιὰ νύχτα ἡ κόμησσα, ἡ ὁποία εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ νευρικὴ κρίσι, τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἐνῶ ἔβρεχε ραγδαία, χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ντυθῆ.Ὁ Ντιμπλέ, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ μουσκεμένος ἀπὸ τὴ βροχή, μάταια προσπάθησε νὰ βρῆ ἐν' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρη στὴν κατοικία του. Ἀπὸ τὴ στενοχώρια

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.270)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ἕνα πολύκροτο βιβλίο τοῦ Τζὼν Σβάν. Ἡ περιπέτεια τοῦ μηχανικοῦ Μὰκ Ἴβερ. Ἡ ἀναζητήσεις χρυσοῦ στὴν Ἀδελαΐδα. Πῶς πέθανε ὁ ἐργάτης Τζάκ. Τὸ αἴνιγμα ἑνὸς μυστηριώδους πηγαδιοῦ. Ἀγρία πάλη μ' ἕνα φεῖδι. Πῶς γλύτωσε ὁ Μὰκ Ἴβερ. Ἡ τραγωδία τῆς Μπρισβάνη. Τὰ θύματα μιᾶς τρομαχτικῆς νεροποντῆς, κλπ.

Τ' ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Αὐστραλίας συμβαίνουν κάθε τόσο ἀνατριχιαστικὲς περιπέτειες στοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς μηχανικοὺς ποὺ δουλεύουν ἐκεῖ πέρα. Πότε ἡ τρομαχτικὴ ζέστη ποὺ πιάνει ἀπὸ τὸ Νοέμβριο μέχρι τὸν Ἀπρίλι, πότε ἡ φοβερὲς φυλλες τοῦ Αὐγούστου κάνουν προβληματικὴ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὅλη τὴ μέρα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ καλοκαῖρι ἔχουν τὸ φόβο τῶν ἐκρήξεων τῶν ἀερίων ποὺ ἀναφλέγονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα. Τὸ χειμῶνα πάλι κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῶν νερῶν ποὺ πημμυρίζουν τὰ πηγάδια καὶ τὶς στοὲς τῶν μεταλλείων. Γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πραγματικὴ κόλασι. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς περιπέτειες τους. Εἶνε παμένες ἀπὸ ἕνα τελευταῖο βιβλίο τοῦ Τζὼν Σβάν, ποὺ ἐξεδόθη στὸ Σίντνεϋ καὶ ποὺ εἶνε ἀφιερωμένο στοὺς μεταλλωρύχους :

Ὁ Μὰκ Ἴβερ, γράφει ὁ κ. Σβὰν εἶχε ἔρθει στὴν Ἀδελαΐδα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μαζέψη ἐργάτες καὶ νὰ ἀρχίση πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος της, πενῆντα μίλια ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ σκάβη τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνακάλυψη χρυσοῦ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς μηχανικοὺς καὶ εἶχε φθάσει ἐκεῖ κάτω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνη τὴν τύχη του καὶ νὰ γυρίση πλούσιος στὸ Λονδῖνο. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ πολλὰ κεφάλαια γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Ἔτσι ἔκανε ὅλες τὶς δυνατὲς οἰκονομίες. Ἄνοιγε πηγάδια τόσο στενὰ ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ χωρέση ἕνας ἄνθρωπος, πλήρωνε τοὺς ἐργάτες πολὺ λίγο κι' ἔδινε σ' ὅλους ὑποσχέσεις ὅτι ἅμα θὰ εὕρισκε τὴ φλέβα τοῦ χρυσοῦ θὰ τοὺς ἔκανε ὅλους εὐτυχισμένους. Μὰ τὰ ὄνειρά του δὲν πραγματοποιήθηκαν. Ἕνα ἀπρόοπτο τραγικὸ ἐπεισόδιο ποὺ τοῦ συνέβη, τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἰδέα νὰ γίνη πλούσιος καὶ νὰ μὴ τολμήση πειὰ νὰ κατεβῆ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀκοῦστε πῶς μοῦ διηγήθηκε ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ἱστορία στὸ Σίντνεϋ, ὅταν, ἐντελῶς τυχαῖα, ἔκανα τὴ γνωριμία του:

«Εἴχαμε ἀρχίσει τὴ δουλειὰ στὶς 15 Ἰανουαρίου, τοῦ περασμένου χρόνου. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη καὶ τὰ δέντρα ξεραίνόντουσαν ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Τὸ χῶμα ἔκαιγε σὰν τὴ φωτιά.Γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐργαζόμαστε χωρὶς νὰ ὑπάρχη φόβος νὰ σκάσουμε ἀπὸ τὴ ζέστη δουλεύαμε μόλις ἔβγαινε ὁ ἥλιος καὶ μετὰ τὴ δύσι του. Ἐτρώγαμε ἀνοξεί, μὲ χίλιους κόπους, δέκα πηγάδια ποὺ προχωροῦσαν τριάντα μέτρα μέσα στὴ γῆ. Ἕνα πρωΐ, ὁ ἐργάτης ποὺ εἶχε κατεβῆ δεμένος ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὸ σχοινί, γιὰ νὰ ἐργασθῆ σὲ βάθος δέκα μέτρων, μόλις ἔφθασε στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ ἔμεινε ἀκίνητος. Μάταια ἐμεῖς περιμέναμε ν' ἀκούσουμε τοὺς χτύπους τῆς σκαπάνης του. Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε ἐκεῖ κάτω, ἡ ὁποία φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ μᾶς ἀνησυχήση. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ὁ Ἀπρίλι, πότε ἡ φοβερὲς φυλλες τοῦ Αὐγούστου κάνουν προβληματικὴ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὅλη τὴ μέρα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ καλοκαῖρι ἔχουν τὸ φόβο τῶν ἐκρήξεων τῶν ἀερίων ποὺ ἀναφλέγονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα. Τὸ χειμῶνα πάλι κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῶν νερῶν ποὺ πημμυρίζουν τὰ πηγάδια καὶ τὶς στοὲς τῶν μεταλλείων. Γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πραγματικὴ κόλασι. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς περιπέτειες τους. Εἶνε παμένες ἀπὸ ἕνα τελευταῖο βιβλίο τοῦ Τζὼν Σβάν, ποὺ ἐξεδόθη στὸ Σίντνεϋ καὶ ποὺ εἶνε ἀφιερωμένο στοὺς μεταλλωρύχους :

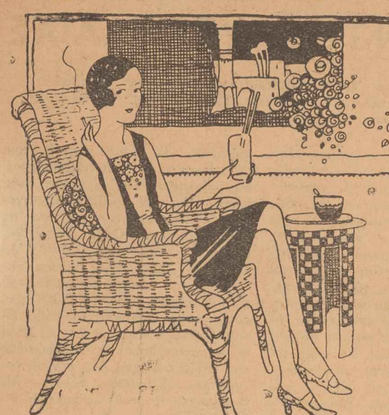
Ὁ Μὰκ Ἴβερ, γράφει ὁ κ. Σβὰν εἶχε ἔρθει στὴν Ἀδελαΐδα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μαζέψη ἐργάτες καὶ νὰ ἀρχίση πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος της, πενῆντα μίλια ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ σκάβη τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνακάλυψη χρυσοῦ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς μηχανικοὺς καὶ εἶχε φθάσει ἐκεῖ κάτω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνη τὴν τύχη του καὶ νὰ γυρίση πλούσιος στὸ Λονδῖνο. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ πολλὰ κεφάλαια γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Ἔτσι ἔκανε ὅλες τὶς δυνατὲς οἰκονομίες. Ἄνοιγε πηγάδια τόσο στενὰ ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ χωρέση ἕνας ἄνθρωπος, πλήρωνε τοὺς ἐργάτες πολὺ λίγο κι' ἔδινε σ' ὅλους ὑποσχέσεις ὅτι ἅμα θὰ εὕρισκε τὴ φλέβα τοῦ χρυσοῦ θὰ τοὺς ἔκανε ὅλους εὐτυχισμένους. Μὰ τὰ ὄνειρά του δὲν πραγματοποιήθηκαν. Ἕνα ἀπρόοπτο τραγικὸ ἐπεισόδιο ποὺ τοῦ συνέβη, τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἰδέα νὰ γίνη πλούσιος καὶ νὰ μὴ τολμήση πειὰ νὰ κατεβῆ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀκοῦστε πῶς μοῦ διηγήθηκε ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ἱστορία στὸ Σίντνεϋ, ὅταν, ἐντελῶς τυχαῖα, ἔκανα τὴ γνωριμία του:

«Εἴχαμε ἀρχίσει τὴ δουλειὰ στὶς 15 Ἰανουαρίου, τοῦ περασμένου χρόνου. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη καὶ τὰ δέντρα ξεραίνόντουσαν ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Τὸ χῶμα ἔκαιγε σὰν τὴ φωτιά.Γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐργαζόμαστε χωρὶς νὰ ὑπάρχη φόβος νὰ σκάσουμε ἀπὸ τὴ ζέστη δουλεύαμε μόλις ἔβγαινε ὁ ἥλιος καὶ μετὰ τὴ δύσι του. Ἐτρώγαμε ἀνοξεί, μὲ χίλιους κόπους, δέκα πηγάδια ποὺ προχωροῦσαν τριάντα μέτρα μέσα στὴ γῆ. Ἕνα πρωΐ, ὁ ἐργάτης ποὺ εἶχε κατεβῆ δεμένος ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὸ σχοινί, γιὰ νὰ ἐργασθῆ σὲ βάθος δέκα μέτρων, μόλις ἔφθασε στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ ἔμεινε ἀκίνητος. Μάταια ἐμεῖς περιμέναμε ν' ἀκούσουμε τοὺς χτύπους τῆς σκαπάνης του. Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε ἐκεῖ κάτω, ἡ ὁποία φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ μᾶς ἀνησυχήση. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ὁ Ἀπρίλι, πότε ἡ φοβερὲς φυλλες τοῦ Αὐγούστου κάνουν προβληματικὴ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὅλη τὴ μέρα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ καλοκαῖρι ἔχουν τὸ φόβο τῶν ἐκρήξεων τῶν ἀερίων ποὺ ἀναφλέγονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα. Τὸ χειμῶνα πάλι κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῶν νερῶν ποὺ πημμυρίζουν τὰ πηγάδια καὶ τὶς στοὲς τῶν μεταλλείων. Γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πραγματικὴ κόλασι. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς περιπέτειες τους. Εἶνε παμένες ἀπὸ ἕνα τελευταῖο βιβλίο τοῦ Τζὼν Σβάν, ποὺ ἐξεδόθη στὸ Σίντνεϋ καὶ ποὺ εἶνε ἀφιερωμένο στοὺς μεταλλωρύχους :

Ὁ Μὰκ Ἴβερ, γράφει ὁ κ. Σβὰν εἶχε ἔρθει στὴν Ἀδελαΐδα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μαζέψη ἐργάτες καὶ νὰ ἀρχίση πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος της, πενῆντα μίλια ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ σκάβη τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνακάλυψη χρυσοῦ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς μηχανικοὺς καὶ εἶχε φθάσει ἐκεῖ κάτω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνη τὴν τύχη του καὶ νὰ γυρίση πλούσιος στὸ Λονδῖνο. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ πολλὰ κεφάλαια γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Ἔτσι ἔκανε ὅλες τὶς δυνατὲς οἰκονομίες. Ἄνοιγε πηγάδια τόσο στενὰ ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ χωρέση ἕνας ἄνθρωπος, πλήρωνε τοὺς ἐργάτες πολὺ λίγο κι' ἔδινε σ' ὅλους ὑποσχέσεις ὅτι ἅμα θὰ εὕρισκε τὴ φλέβα τοῦ χρυσοῦ θὰ τοὺς ἔκανε ὅλους εὐτυχισμένους. Μὰ τὰ ὄνειρά του δὲν πραγματοποιήθηκαν. Ἕνα ἀπρόοπτο τραγικὸ ἐπεισόδιο ποὺ τοῦ συνέβη, τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἰδέα νὰ γίνη πλούσιος καὶ νὰ μὴ τολμήση πειὰ νὰ κατεβῆ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀκοῦστε πῶς μοῦ διηγήθηκε ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ἱστορία στὸ Σίντνεϋ, ὅταν, ἐντελῶς τυχαῖα, ἔκανα τὴ γνωρι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ κυρία Συρζέρ, μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα τῆς ἀνωτάτης Παρισινῆς ἀριστοκρατίας, πλησιάζει πειὰ στὴν κρίσιμη γιὰ τὶς γυναῖκες ἡλικία τῶν σαράντα ἐτῶν, ἀπὸ φθινόπωρό της. Ἐντούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνθηροτάτη καὶ νὰ φαίνεται σὰν μιὰ γυναῖκα εἴκοσιπέντε, τριάντα χρόνων τὸ πολύ. Μὲ τὸν αὐξυγό της, ἕναν πάμπλουτο ἐφοπλιστή, ζῆ σχεδὸν χωριστά, μολονότι κατοικοῦν στὸ ἴδιο μέγαρο. Κι' αὐτό, γιατί ὁ κ. Συρζέρ, στὴν ἀρχὴ μὲν τοῦ γάμου τους τὴν παρεμελοῦσε, ἀναζητῶντας τὸν ἔρωτα σ' ἐφήμερες περιπέτειες, καὶ κατόπιν γιατί ἡ ὑγεία του ἀπὸ τὰ γλέντια κλονίστηκε ἀνεπανόρθωτα καὶ κατάντησε ἕνα ἐρείπιο, παράλυτος σχεδόν. Μιὰ χειμωνιάτικη ἡμέρα ἡ κ. Συρζέρ πηγαίνει συντετριμμένη στὸν ἀδελφὸ Οὐγκέ, τὸν ἐξομολογητὴ τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ τοῦ ἐξομολογεῖται ὅτι ὁ νεαρὸς Μωρὶς 'Αρτουά, γυιὸς ἑνὸς παληοῦ συνεταίρου τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ τώρα μαζύ τους, εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ της κι' ὅτι καὶ ἐκείνη μὲ δυσκολία συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό της καὶ δὲν ὑποκύπτει στὸν ἔρωτά του. Ὁ ἀδελφὸς τὴν συμβουλεύει, τῆς ἀποδεικνύει ὅτι ἕνας θνήσκων ἔρωτας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη καὶ στὸ τέλος τὴν προτρέπει νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντά της τὸν νεαρὸ Μωρίς. Κατόπιν ἡ Τζούλια ξαναγυρίζει στὸ μέγαρό της, ὅπου συναντᾶ, στὸ δεῖπνο, τὸν Μωρίς. Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴ στάσι της, καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς κάτι ἔκτακτο συνέβη καὶ βασανίζεται ἀπὸ ἀνήσυχες σκέψεις. Καὶ πράγματι, ἡ Τζούλια τοῦ ὁμολογεῖ ὅτι πῆγε στὸν ἐξομολογητὴ της καὶ τὸν ἱκετεύει νὰ φύγῃ. Ὁ Μωρίς, συντριμμένος, σηκώνεται πράγματι καὶ τὴν ἀφήνει μόνη, ἀφήνοντάς την κατάπληκτη καὶ περίλυπη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιὰ μέρα τέλος ἐνοῖωσε τὴν ἀκανίκητη ἀνάγκη νὰ τὴν ξαναϊδῆ... Δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐπιθυμία του αὐτὴ καὶ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι.

Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα περίπτερο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν, περιστοιχισμένο ἀπὸ μεγάλο κῆπο, κι' ἄρχισε νὰ ζῇ ἐκεῖ μόνος: Ἡ μοναξιὰ τὸν εἶχε κάνει πειὰ σκλάβο της. Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔβλεπε συχνά, ἦταν ὁ πατέρας του. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οὔτε ὁ Ἐσκιέ, οὔτε ὁ Ἀντουὰν Συρζέρ, οὔτε ἡ γυναῖκα του τὸν ἐνδιέφεραν. Πήγαινε ὡστόσο στὰ γεύματα ποὺ ἔδιναν κάθε Τρίτη οἱ Συρζέρ, καὶ στὰ φάϊτ ὁ κλόκ τους κάθε Σαββάτου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὴν Κλάρα.

Τὴν ἔβλεπε πράγματι τὶς περισσότερες φορές, διασκέδαζε, ψιθυρίζοντάς της στὸ αὐτὶ μερικὰ τρυφερὰ λόγια καὶ ταράζοντάς την μὲ λίγα χάδια... Κι' αὐτὸ τὸ ἀγνὸ εἰδύλλιο — λόγια μουρμουριστὰ ὅ, φιλήματα κλεφτὰ μέσ' στὸ σκοτάδι — ἔφτανε γιὰ νὰ δίνῃ κάποια συγκίνησι στὴ μελαγχολικὴ ζωή του...

. . . . . .

Πρὸ δυὸ ἐτῶν κιόλας, ἡ ἀρρώστεια ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συντρίψῃ τόσο γρήγορα τὸν εὔρωστο ὀργανισμὸ τοῦ 'Αντουὰν Συρζέρ, εἶχε ἀρχίσει νὰ παρουσιάζῃ τὰ πρῶτα της συμπτώματα. Ὁ ἀντίχειρ, κι' ἐπειτα, ἕνα-ἕνα, τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, ἔγιναν ἀναίσθητα. Κατόπιν ξεράθηκε τὸ δεξὶ του μπράτσο, τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ, ἡ δεξιὰ κνήμη...

Καὶ ἡ ἀρρώστεια, σχεδὸν ὁ θάνατος, μπαίνοντας ἔτσι μέσα στὸ σπίτι, ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτό, πλάϊ-πλάϊ σχεδὸν μὲ τὴ ζωή, κι' ἔγινε ἕνας ξένος, στὴν παρουσία τοῦ ὁποίου συνήθισαν, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν διώξουν. Ἐξ ἄλλου, ἐφόσον τὸ μυαλό του ἔμενε ἄθικτο, ὁ 'Αντουὰν Συρζὲρ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὁ σπουδαιότερος συνεργάτης τοῦ πατέρα του, ἐπάκολούθησε ἀπροσδόκητα, τὸν κατέστρεψε. Τὰ χρέη του φαινόντουσαν πῶς ξεπερνοῦσαν τὰ κεφάλαια ποὺ εἶχε στὴ συνεταιρικὴ Τράπεζα Παρισίων καὶ Λουξεμβούργου: Ἦσαν δηλαδὴ περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι ἑκατομμύρια φράγκα. Ἦταν ἕνα χτύπημα πολὺ σκληρὸ γιὰ τὸν τραπεζιτικὸ αὐτὸ ὀργανισμό, ποὺ τόσο εὐημεροῦσε: Τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια ποὺ χανόντουσαν ἔτσι, λιγόστευαν σημαντικὰ τὸ ἀποθεματικὸ κεφάλαιο! Ἐξ ἄλλου, ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἑνὸς τῶν συνεταίρων ἦταν φυσικὸ νὰ προκαλέσῃ τὴ δυσπιστία τῶν καταθετῶν, καὶ τοὺς ἔκανε ν' ἀποσύρουν ἀθρόως τὰ χρήματά τους. Μὰ ὁ Ζὰν Ἐσκιὲ ἔσωσε τὴν κατάστασι, ἐπιτυχχάνοντας τὴ συνδρομὴ ἑνὸς μεγάλου πιστωτικοῦ οἴκου. Ὡστόσο, οἱ δυὸ συνεταῖροι ποὺ ἀπόμειναν, ἀναγκάστηκαν νὰ παλαίψουν πολύ, γιὰ ν' ἀνακτήσουν πάλι τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου καί, μαζὺ μ' αὐτὴ τὴν αὔξησι τῶν καταθέσεων. Ὅταν κανονίστηκαν ὅλα, βρέθηκε ὅτι τὰ χρέη τοῦ Ρόμπερ 'Αρτουᾶ ἦσαν δεκαεφτὰ ἑκατομμύρια, κι' ὅτι τοῦ ἔμεναν στὸ ἐνεργητικό του τρία ἑκατομμύρια. Ὁ 'Αρτουᾶ εἶχε βιαστῆ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Εἶχε βιαστῆ προπάντων γιὰ τὸ γυιό του τὸ Μωρίς.

Ἡ διπλῆ αὐτὴ δοκιμασία — ἀπώλεια τοῦ πατέρα, ἀπώλεια τῆς περιουσίας — συντέτριψαν τὴν εὐαίσθητη καρδιὰ τοῦ νέου. Ἕνας ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς τὸν ἔριξε στὸ κρεββάτι κι' ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μέγαρο Συρζέρ, ὅπου ἡ Τζούλια, συγκινημένη ἀπὸ τὴν τόση του δυστυχία, τὸν περιποιήθηκε σὰν παιδί της.

Καὶ πραγματικὰ σὰν ἕνα παιδὶ ἀσθενικό, μὲ τὸ κορμὶ ἀδυνατισμένο μὲ τὸ μυαλὸ κλονισμένο, τῆς παρουσιάστηκε, ἐνῶ ἀγρυπνοῦσε πλάϊ στὸ κρεββάτι του. Τέλος πάντων, ἡ Τζούλια ἱκανοποιοῦσε τὴ μυστικὴ ἀνάγκη ποὺ τὴν ἀφάνιζε, ν' ἀφοσιωθῇ κάπου, νὰ φανῇ χρήσιμη, νὰ θεραπεύσῃ. Ὁ Μωρίς, δύσκολος, εὐερέθιστος, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν κρίσιμη περίοδο τῆς ἀρρώστειες του, εἶχε βρῇ μιὰ νοσοκόμο ἀσύγκριτη. Ἡ Τζούλια, περήφανη ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ ξαναγίνεται ζωηρὸς καὶ ὡραῖος, ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾶ ἀληθινὰ στὶς ἡμέρες τῆς ἀναρρώσεώς του, σὰν ἕνα πλάσμα ποὺ αὐτὴ τὸ εἶχε ἀναστήσει.

Ὁ Μωρὶς ξαναγύριζε στὴ ζωή. Ἄρχισε νὰ σηκώνεται, νὰ περπατάῃ... Ἡ ἐγκεφαλικὲς ταραχὲς τοῦ περνοῦσαν... Μὰ δὲν ἦταν πειὰ ὁ Μωρὶς 'Αρτουᾶ, ὁ πρὸ τῆς καταστροφῆς, ὁ ψυχρὸς κι' εὐγενὴς τζέντλεμαν, ποὺ δὲν καταδεχόταν σχεδὸν νὰ μιλήσῃ, ὅπως τὸν εἶχε γνωρίσει ἡ Τζούλια τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας του καὶ ποὺ ἤξερε πὼς ἦταν πλούσιος Ἡ καταστροφὴ τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει τὴ μάσκα του τῆς ἀδιαφορίας: Ξάφνιαζε τώρα τὴ Τζούλια μὲ τὴ θλῖψι του καὶ μὲ τὴν ἀπόγνωσί του γιὰ τὴ ζωή. Τέτοιες ἀπελπισίες δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὶς καταπολεμήσῃ μὲ λόγια. Μὰ ἡ Τζούλια ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ ξέρουν τὴ μυστικὴ τέχνη νὰ θεραπεύουν τὶς πληγές. Τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ ἀνεχόταν κοντά του ὁ Μωρὶς στὴν ἀνάρρωσί του, ἦταν ἡ ἀφωσιωμένη αὐτὴ φίλη, τῆς ὁποίας τὸ τρυφερὸ πρόσωπο ἔβλεπε συνεχῶς σκυμμένο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, στὶς στιγμὲς τοῦ πυρετοῦ του. Στὰ παραληρήματά του τὴ ἔλεγε συχνά: «Ἄχ, κρατῆστε τὸ κεφάλι μου, τὸ κεφάλι μου!...» Καὶ ἡ Τζούλια ἔπαιρνε συχνὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά της αὐτὸ τὸ ὡραῖο 'Ασσυριακὸ κεφάλι, τὸ ἀφανισμένο ἀπὸ τὸν πόνο... Τώρα ποὺ ὁ Μωὶς ὑπέφερε μονάχα ἀπὸ τὶς ἀδυνηρὲς σκέψεις του, διατηροῦσε τὴ συνήθεια, στὶς θλιβερὲς ὧρες, νὰ στηρίζῃ ἀκόμα τὸ κεφάλι του σ' αὐτὸ τὸ τουφεοὸ γυναικεῖο στῆθος... Ἀ! Αὐτὰ τὸ ἰντρικὸ ὅσυλο, τὸ ἀῶνίως νοσταλνικό, μέσα στὸ ὁποῖο ὁ συντριμμένος ἄνδρα- ξανανίνεται παιδί!... Ἡ Τζούλια πάλι τὸν ἄφηνε πλημμυρισμένη ἀπὸ μιὰ μεγάλη χαρά, γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἦταν ἐπιτέλους μητέρα, πὼς εἶνε ἐπιτέλους ἕνα παιδὶ νὰ νανουρίζῃ.

Ὁ Μωρίς, κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὴν τόσο ὡραία τὴν τόσο ἐπιθυμητή, ποὺ ἡ εὐτυχία της τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ὡραία κι' ἐπιθυμητή, ἀπόμενε νωὶς ἐπιθυμίες. Ἀσφαλῶς, δὲν ἔβλεπε καθόλου τὴν ὠμοφιά της. Ἡ κ. Συρζὲ ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν κάτι ἀνάλογο ποὸς τὴ μητέρα του κι' οὔτε φανταζότανε καὶ πὼ ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἔξ ἄλλου, ἤξερε τὴ μεγάλη διαφορὰ

τῆς ἡλικίας ποὺ τοὺς χώριζε.

Μὰ σιγὰ-σιγά, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀνθηρὴ πάντοτε νεότης τῆς φίλης του τοῦ ἀπεκαλύφθησαν, χάρις σὲ διάφορα ἀσήμαντα γεγονότα καὶ μικρὰ ἐπεισόδια 'Απὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε καλά, ἔδειχνε μιὰ ἐξαιρετικὴ νωχέλεια καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ σπίτι. Μὰ ἐπειδὴ ὁ δόκτωρ Ντωμιὲ ἐπέμεινε ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ βγαίνῃ ἔξω, ἡ κ. Συρζὲρ δὲν βρῆκε ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό, παρὰ νὰ τὸν παίρνῃ μαζύ της στὶς καθημερινὲς ἐξόδους της ἢ στοὺς περιπάτους της στὸ Δάσος, ὅπου δὲν ἐπήγαινε ποτὲ μόνη. Ὁ Μωρὶς δέχτηκε εὐχαρίστως νὰ τὴν συνοδεύῃ. Γρήγορα, ἄρχισε νὰ βρίσκῃ μεγάλη εὐχαρίστησι σ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, ποὺ τοὺς ἔκαναν πλάϊ-πλάϊ μέσα στὸ βάθος τοῦ ἀργοῦ ἀμαξιοῦ. Πρόσεξε πόσο ὁ κόσμος κύτταζε καὶ θαύμαζε τὴ συντρόφισσά του κι' ἀναγνώριζε μέσα στὰ μάτια τῶν διαβατῶν αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ φλόγα, ποὺ προδίδει τὴν ἐπιθυμία. Κύτταξε τότε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὴν Τζούλια κι' ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ πὼς ἦταν ὡραία, πὼς εἶχε μιὰ ἀσύγκριτη ὡμορφιά, ὡριμασμένη καὶ γι' αὐτὸ πιὸ νόστιμη. Σιγὰ-σιγά, ἡ φευγαλέες ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ποὺ στὴν ἀνοὴ διασκέδαζαν τὴν περιεόνειά του, ἄρχισαν νὰ μὴ τοῦ ἀοέσουν. νὰ τὸν ἐξορνίσουν, σὰν νὰ τοῦ ἔπαιναν κάθε φορὰ κάτι ἀπὸ τὸ ἀναθό του.

Συγχρόνως εὑρισκε μιὰ νοητεία, ὄχι ἀγνὴ ὅπως ἄλλοτε, στὴν οἰκειότητά του μὲ τὴ Τζούλια Ἡ ἐπιθυμία κι' ἡ κακὴ πρόθεσις ἄρχισαν νὰ ριζώνουν μέσα στὴν καρδιά του. Ἡ πεῖρα του ὡς ἐραστοῦ μὲ μεγάλες ἐπιτυχίες, τοῦ ἔλεγε: «Θὰ κάνω δική μου αὐτὴ τὴ γυναῖκα», γιατὶ εἶχε διαβάσει μέσα στὰ μάτια της αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ κρύψουν τὰ γυναικεῖα μάτια: Τὴν ὑποσυνείδητη ἐπιθυμία τῆς Τζούλιας ν' ἀγαπήσῃ μὲ ὅλη τὴν καρδιά, τὴν ἐπιθυμία της ν' ἀγαπηθῇ. Μονάχα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν τρομάξῃ μιὰ ἀπότομη συμπεριφορά του, μποροῦσε νὰ τὰ καταστρέψῃ ὅλα. Ἡ Τζούλια ἦταν γυναῖκα ἀγνή, μιὰ γυναῖκα καμωμένη ὡστόσο γιὰ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπηθῇ. Ὁ Μωρὶς λοιπὸν προσπάθησε νὰ τὴν κατακτήσῃ μὲ τρόπο, ἀπαρατήρητα σχεδόν. Τὴ συνήθισε στὰ χάδια, μὰ φυλαγόταν πάντα νὰ τοὺς δίνῃ τὴ σημασία ἐρωτικῶν χαδιῶν. Τὰ χάδια αὐτὰ ἔγιναν σιγὰ-σιγὰ μιὰ συνήθεια κι' ἔτσι ἡ Τζούλια οὔτε μποροῦσε πειὰ νὰ σκεφτῇ νὰ τοῦ τὰ ἀπαγορεύσῃ. Ὡστόσο, ἄρχισαν νὰ τὴν ἀνησυχοῦν, μὰ διέλυσε τοὺς πρώτους της φόβους, κάνοντας τὴν ἀκόλουθη σκέψι: «Εἶμαι μιὰ μητέρα γιὰ τὸ Μωρὶς κι' ὅ,τι ἐπιτρέπει μιὰ μητέρα στὸ παιδί της, τοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Αὐτὸ εἶν' ὅλο».

Ἂν ὅμως ἤθελε νὰ κυττάξῃ καθαρά, θὰ ἔβλεπε ὅτι πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὀνομάσῃ αὐτὰ τὰ χάδια μητρικὰ ἢ ἀδελφικά. Μόλις βρισκόντουσαν μόνοι τους μέσα στὸ ἀμάξι, τὰ χέρια τους ἑνωνόντουσαν. Ὁ Μωρὶς ἔφερνε τὰ χέρια της στὰ χείλη του καὶ τὰ κρατοῦσε ἐκεῖ πολλὴν ὥρα. Ἐκείνη δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ ν' ἀκουμπάῃ τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος της, ποὺ τῆς τὸ ζητοῦσε μὲ μιὰ τόση ἱκεσία μέσα στὰ μάτια του. Δεχόταν ἀκόμα ν' ἀκούῃ τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε καὶ ποὺ ἀντηχοῦσαν γεμᾶτα δροσιὰ στ' αὐτιά της: «Εἶμ' εὐτυχισμένη... Ἂς μείνουμε...» Ἕνα εἶδος κοκετερίας, γιὰ τὴν ὁποία λίγους μῆνες προτήτερα θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ἀνίκανο μιὰ ἐπιθυμία ν' ἀρέσῃ, νὰ φαίνεται νέα, τὴν κυρίευσαν. Ἔφτανε νὰ ἐκφράσῃ ὁ Μωρὶς μιὰ λέξι γιὰ τὴν τουαλέττα της, γιὰ τὴν κόμωσί της, γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ χωρὶς συζήτησι Εἶχε ἀλλάξει τὸ χτένισμά της, ἐπειδὴ δὲν ἄρεσε στὸ Μωρίς. Ὁ Μωρὶς τὴ συνώδευε στὸ ράφτη της, στὴ μοδίστρα της, ἀκόμα καὶ στὴν ἀγορὰ τῶν πιὸ παραμικρῶν εἰδῶν τῆς τουαλέττας της.

Μὰ τὸ ποῶτο τολμηρὸ χάδι — ἕνα φίλημα στὰ χείλη — ἔφτασε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴ Τζούλια καὶ νὰ τὴ ρίξῃ τοομαγμένη στὰ πόδια τοῦ ἀδᾶ- Οὐγκὲ, ἱκετεύοντας ἐναντίον τοῦ ἀγαπημένου της. ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της τὴ θεία προστασία. Εἶχε πάει στὸν ἐξομολογητή της, ἀποφασισμένη νὰ τὸν ὑπακούσῃ. Κι' εἶχε φύγει μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασι, παρ' ὅλη τὴ φρίκη ποὺ τῆς προκαλοῦσε ἡ λέξις «Φύνετε!» τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ πῇ στὸ Μωρίς... Μά, παρ' ὅλη τὴν ἀπόφασί της αὐτή, διατηροῦσε στὸ βάθος μιὰ ἐλπίδα... Ἔλεγε δηλαδὴ μέσα της: «Ὁ Μωρὶς θ' ἀρνηθῇ νὰ μὲ ὑπακούσῃ, ὁ Μωρὶς θὰ μείνῃ κοντά μου.. Καί, καθὼς δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἐπιβληθῶ διὰ τῆς βίας, δὲν θὰ γίνῃ τίποτε...» Ναί, εἶχε προβλέψει ὅτι ὁ φίλος της θὰ τῆς ἀντιστεκόταν... Μὰ δὲν εἶχε προβλέψει τὴ θλῖψι τοῦ Μωρίς, τὴν ἐχθρικὴ στάσι του, καὶ τὶς ἄγριες ὑποταγή του στὴ θέλησί της..

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ τὴ σύντομη καὶ τραγικὴ σκηνὴ ποὺ διηγηθήκαμε, ὁ Μωρὶς τὴν ἄφησε, λέγοντας: «Ἔστω! Θὰ φύγω!» ὅταν ἡ Τζούλια ξαναγύρισε στὴν κάμαρή της, χτυπῶντας στοὺς τοίχους σὰν μεθυσμένη, σωριάστηκε στὸ κρεββάτι της Φανταζόταν τὸ φίλο της νὰ ὑποφέρῃ κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς ἦταν χίλιες φορὲς πιὸ ἀβάσταχτη ἀπὸ τὸν ἴδιο της τὸν πόνο. Εὐχότανε, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, νὰ πάψῃ νὰ τὴν ἀγαπᾶ, νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴν ἀνάμνησί της ἀκόμα, ν' ἀγαπήσῃ ἔστω καὶ ἄλλην, μὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ, ὤ! ὄχι... νὰ γίνῃ εὐτυχισμένος! Εὐτυχισμένος! Εὐτυχισμένος!...

Ἔκανε χίλια σχέδια, τὰ ὁποῖα ὡστόσο κατέρρεαν ἕνα-ἕνα μόνα τους: «Ἡ Κλάρα— σκεφτόταν— θὰ βγῇ σὲ λίγο ἀπὸ τὸ μοναστῆρι. Αὐτὴ εἶνε ἡ συντρόφισσα ποὺ ταιριάζει στὸ Μωρίς. Ὅταν ἦσαν παιδιά, εὕρισκαν ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ κάνουν συντροφιά... Ἡ Κλάρα εἶν' ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη».

Μιὰ φωνὴ ὅμως μυστικὴ τῆς ἀπαντοῦσε: «Ὄχι, ἡ Κλάρα εἶνε μιὰ μικρὴ κόρη ἄπειρη, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἄγαπήσῃ τὸ Μωρίς. Οὔτε κι' ὁ Μωρὶς τὴν ἀγαπάει. Ἀγαπάει ἐσένα!» Ὀνειρευόταν γιὰ τὸ Μωρὶς ταξείδια, περιπέτειες, ὅ-

Ἡ Μαίρη τὴ βοήθησε νὰ ντυθῇ...

λα ὅσα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ τὴν ξεχάσῃ... Ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὀνειροπολήσεις, τὴν ἔπαιρνε γιὰ λίγο ἕνας βαρὺς ὕπνος, ἀπ' τὸν ὁποῖο τὴν ξυπνοῦσαν τρομεροὶ ἐφιάλτες.

Σὲ μιὰ στιγμή, πήδηξε ἀπ' τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦταν πλαγιασμένη: Εἶχε φανταστῆ τὸ Μωρὶς νὰ ὁλολύζῃ, ὅπως αὐτή, στὸ κρεββάτι του. Ἑτοιμάστηκε νὰ βγῇ ἔξω, νὰ διασχίσῃ τὸν κῆπο μέσα στὴ νύχτα, νὰ τρέξῃ ὡς τὸ διαμέρισμα τοῦ Μωρίς. Ἂν τὸ ἔκανε αὐτό, ἦταν χαμένη, γιατὶ αὐτὸ ἀκριβῶς περίμενε κι' ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος, ἂν κι' ἤνοιωθε τὴν ἴδια ἀγωνία μ' αὐτὴ ὡστόσο ἔλεγε μέσα του: «Μ' ἀγαπάει... Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ἀγάπη της...»

Ἡ ταραχή της, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο, ἔσωσε τὴ Τζούλια. Γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω, λιποθύμησε καὶ σωριάστηκε στὸ χαλὶ τοῦ δωματίου. Ἔμεινε ἐκεῖ ἀναίσθητη, ὡς τὸ πρωΐ. Ὅταν συνῆλθε, ἔνοιωθε πόνους κι' ἀδυναμία σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ τὸ κεφάλι της ἀδειανό. Μὲ μεγάλη δυσκολία, μπόρεσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πλαγιάσῃ στὸ κρεββάτι της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποκοιμήθηκε.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ καμαριέρα της ἡ Μαίρη, μπῆκε στὴν κάμαρή της. Ἀμέσως ἡ Τζούλια ξύπνησε, ἀναπηδῶντας καὶ ρώτησε:

—Ὁ κ. Μωρὶς εἶνε κάτω;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ 'Αγγλίδα, ὁ κ. Μωρὶς εἰδοποίησε πῶς δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του, γιατὶ ὑποφέρει...

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ἠλέκτρισε τὴ Τζούλια. Ἡ Μαίρη τὴν ἔντυσε βιαστικά, κι' ἀμέσως ἔτρεξε στὸ περίπτερο κι' ἄνοιξε μόνη της τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τοῦ νέου. Καὶ τὸν ξαναεῖδε ἔτσι ὅπως τῆς τὸν εἶχε παρουσιάσει τὸ ὀνειρό της, πλαγιασμένο, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, μὲ ἀποτυπωμένα στὰ χαρακτηριστά του τὰ μαρτύρια τῆς νύχτας ποὺ εἶχε περάσει. Γιατὶ κι' αὐτός, παρ' ὅλο τὸν ψεῦτικο σκεπτικισμό του, εἶχε περάσει ἐκείνη τὴ νύχτα στιγμὲς τρομερῆς ἀμφιβολίας. «Θάρθῃ ἀναρωτιόταν κάθε τόσο μὲ ἀγωνία. Κι' ἂν ἡ θησκεία σταθῇ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της γιὰ μένα;»

Γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἐκεῖνος τώρα ἀντιλαμβανόταν μέχρι ποίου σημείου τὴν ἀγαποῦσε... Ἡ Τζούλια δὲν ἦταν μονάχα γι' αὐτόν, ὅπως τοῦ ἄοεσε ὡς τότε νὰ πιστεύῃ, ἡ σύντροφός του, ἡ φίλη του, ἡ γλυκειὰ γυναῖκα ποὺ ρύθμιζε τὴ ζωή του. Τὸ αἴσθημά του γι' αὐτὴν εἶχε ρίζες μέσα στὰ τρίσβαθα τῆς καρδιᾶς του. Γι' αὐτό, κι' ἐκεῖνος εἶνε ὑποφέρει καὶ κλάψει... Καὶ τὰ δάκρυά του κι' οἱ πόνοι του εἶχαν διαλύσει τὶς πλάνες του κι' ὡμολογοῦσε τώρα μὲ ὁρμὴ στὸν ἑαυτό του: «Τὴν ἀγαπῶ!...»

* * *

Ὅταν βρέθηκαν πάλι, ἔπειτ' ἀπ' τὶς δώδεκα αὐτὲς ὧρες τοῦ πόνου καὶ τοῦ χωρισμοῦ παρουσιάστηκαν μὲ τὴν ψυχή τους ὁλόγυμνη, κι' ἀφοῦ κυτ-

τάχτηκαν μιὰ στιγμή, μάντεψαν καὶ κατάλαβαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

'Η Τζούλια ρίχτηκε γονατιστή, κοντὰ στὸ ντιβάνι, ὅπου ὁ Μωρίς, ξαπλωμένος, τὴν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα του μάτια γεμᾶτα μομφές. 'Εκείνη ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της κι' ὁ νέος ἔκρυψε πάλι τὸ κεφάλι του μέσα σ' αὐτὸ τὸ γυναικεῖο στῆθος. 'Η κ. Συρζὲρ ἔνοιωσε τοὺς λυγμούς του, ἀπ' τὰ τινάγματα τοῦ φλογισμένου κορμιοῦ του ποὺ ἀγκάλιαζε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ πρόφερε μὲ δύναμι :

—Δὲν θέλω νὰ κλαῖς, δὲν θέλω, δὲν θέλω...

Τότε ὁ Μωρὶς τῆς ἀπάντησε σοβαρά :

—Πολυαγαπημένη μου, μὴ μὲ κάνεις, σὲ ἱκετεύω, νὰ νοιώθω τέτοιες λύπες... Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φανῶ στὸ μέλλον λογικός, νὰ εἶμαι κοντά σου σὰν ἕνας ἀδελφός, γεμᾶτος σεβασμὸ γιὰ σένα... Μὰ μὴ μὲ διώχνεις!... Τί θὰ κάνω μακρυὰ ἀπὸ σένα ;... "Αν τοὐλάγιστον ἠπροῦσα νὰ πεθάνω ἀμέσως... Μὰ πρέπει νὰ ζήσω καὶ δὲν ἔχω τὸ κουράγιο...

'Η Τζούλια τὸν ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά της. Εἶχαν φτάσει κι' οἱ δυὸ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ αἰσθηματικοῦ ἐρεθισμοῦ, ποὺ δυὸ ψυχὲς ἑνώνονται σὲ μιά. Καθένας τους ἀγαποῦσε τώρα τὸν ἄλλο μέχρις αὐταπαρνήσεως, κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ νὰ κάνη ὅλες τὶς θυσίες γιὰ τὴν ἀγάπη του. "Αν ὁ Μωρὶς τῆς ἔλεγε : «'Ορκιστῆτε μου ὅτι δὲν θὰ πᾶτε πειὰ στὴν ἐκκλησία, ὅτι σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ δὲν θὰ μιλήσετε μὲ ἱερέα», θὰ τοῦ τὸ ὁρκιζόταν, ἂν καὶ θᾶταν ἔτσι βέβαιη πὼς θὰ πήγαινε στὴν κόλασι. "Αν τῆς ἔλεγε ἀκόμα: «Γίνου δική μου, δόσε μου τὸ κορμί σου», θὰ τοῦ παρέδιδε τὸ φτωχό της κορμί. Μὰ ὁ Μωρὶς δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἐπιθυμία, οὔτε τὴ σκέψι νὰ τῆς ζητήση τέτοια πράγματα. Μιὰ μονάχα ἐπιθυμία ὑπῆρχε καὶ μέσα στὴ δική του ψυχή : Νὰ τὴν παοηγορήση, νὰ τὴ γαλνέψη, νὰ τὴ δῆ εὐτυχισμένη. Καὶ κατώρθωσε νὰ βρῆ τὶς λέξεις ποὺ χρειαζόντουσαν γι' αὐτό.

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα : τῆς ἔλεγε. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν θὰ σὲ ταράξω, ὅπως ἔκανα ὡς τώρα. Θέλεις νὰ παραιτηθῶ καὶ αὐτῶν, ποὺ μοῦ παοαχωροῦσες ἄλλοτε ;

'Εκείνη τοῦ ἀπάντησε γλυκά :

—"Οχι... ὄχι... δὲν θὰ ἦταν καλὸ νὰ σ' ἀναπῶ.. Μπορεῖ ν' ἀναπάη κανεὶς μ' ἕνα τρόπο ἐντελῶς ἀγνό, ποὺ δὲν φέρνει τύψεις...

'Ο Μωρὶς φαντάστηκε κι' ἐκεῖνος πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ ρώτησε δειλά·

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέπης ἀκόμα νὰ βγαίνω μαζύ σου ἔξω, νὰ σὲ συνοδεύω ;

—Ναί.. τοῦ ἀπάντησε. "Ολα... Θὰ σοῦ τὰ ἐπιτρέπω ὅλα.. Εἶμαι σίγουρη τώρα γιὰ σένα..

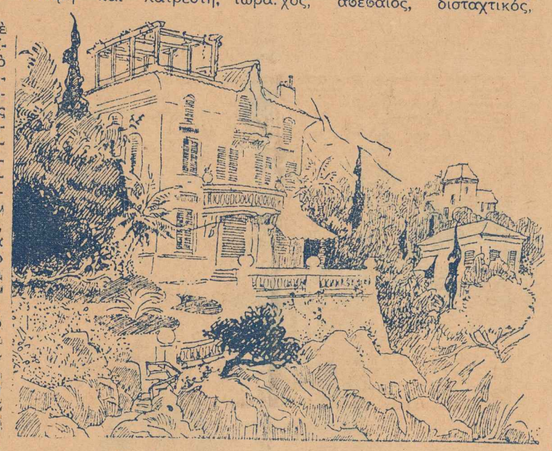
"Οταν σὲ λίγο ἐαναγύρισαν μαζὺ στὸ μέγαρο, ὅταν κάθησαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο στὸ τραπέζι, ὅπου τοὺς περίμεναν, τοὺς φαινόταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ σαρκικὴ ἐπιθυμία μεταξύ τους. "Ησαν βέβαιοι πὼς στὸ ἑξῆς μονάχα ἕνας ἰδανικὸς ἔρως θὰ τοὺς συνέδεε...

IV

"Ετσι ξανάρχισε ἡ γλυκειὰ ζωὴ δυὸ ἐρωτευμένων, ἡ τρυφερὲς συνομιλίες, ἡ ἄφωνες στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦν μόνο τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια, ποὺ σφίγγουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο

Καὶ πάλι ἄρχισαν νὰ βγαίνουν μαζὺ κάθε μέρα.

Καὶ στὰ καθημερινά των αὐτὰ «τὲτ-ἀ-τέτ», ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Μωρὶς γλυστροῦσε διαρκῶς ὑπουλα μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Τζούλιας. 'Ωστόσο, οἱ ρόλοι των ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ ν' ἀλλάζουν χαρακτῆρα : 'Ο Μωρὶς δειχνόταν πιὸ τρυφερός, καὶ πιὸ ὑπάκουος. 'Η γυναῖκα, τῆς ὁποίας εἶχε ἐπιθυμήσει προηγουμένως τὴν ἠθικὴ καταστροφή, ἄρχισε νὰ τοῦ γίνεται πολύτιμη καὶ λατρευτή, τώρα.

Τὸ μέγαρο Συρζὲρ καὶ τὸ περίπτερο τοῦ Μωρὶς

Δὲν τὴν ξαναχάϊδεψε πειὰ μὲ τόλμη καὶ θρασύτητα. 'Η Τζούλια πρόσεξε αὐτὲς τὶς λεπτότητές του, καὶ ἔνοιωσε εὐγνωμοσύνη γι' αὐτόν. 'Ωστόσο, πάντοτε φυλαγόταν, καὶ ποτέ της δὲν καθησύχαζε τελείως, ὅση ὥρα βρισκόταν μόνη μαζύ του. Μήπως ἡ σιωπὴ κι' ἡ ἀναγκαστικὴ ἀκινησία τοῦ Μωρὶς δὲν μιλοῦσαν εὐγλωττότερα γιὰ τοὺς μυστικούς του πόθους, ἀπ' τὰ προηγούμενα λόγια του καὶ τὶς τολμηρὲς χειρονομίες του ;... 'Η ἀκατάπαυστη αὐτὴ κι' ἐκνευριστικὴ ἐπαγρύπνησις τοῦ ἀγνοῦ πνεύματός της, ἐναντίον τῶν βεβήλων πόθων τοῦ ἐραστοῦ, κατέληξε νὰ τὸ κουράση ἐπιτέλους. 'Η σεχνότης της, ἀμυνομένη διαρκῶς, κατέληξε νὰ ἐξασθενήση. Κι' ὁ ἀναλλοίωτος νόμος τῆς ἀγάπης ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται: «'Η κάθε ἄμυνα μιᾶς γυναίκας, ὑπερασπιζομένης τὴν ἀγνότητά της, τὴν πλησιάζει διαρκῶς πρὸς τὴν ἧττα»!

Μισονικημένη σχεδὸν ἡ Τζούλια, ἀπ' τὶς ἀδιάκοπες αὐτὲς προσπάθειές της, μισοκουρασμένη πειά, ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ὑποφέρη τὴν κρυφὴ θλῖψι τοῦ Μωρίς, καὶ ν' ἀντισταθῆ μ' ἐπιτυχία σ' αὐτή ; Γιατί, ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Μωρὶς ὑπέφερε σκληρά. Εἶχε ἀδυνατίσει, κι' εἶχε χλωμιάσει. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ καταστρέψη μόνη της ἡ Τζούλια, τὸ ἔργο τῆς θεραπείας τοῦ Μωρίς, καὶ νὰ ἐπιταχύνη τὴν ὁλεθρία ἀπελπισία του, αὐτὴ ἡ ὁποία ἄλλοτε τὸν εἶχε νοσηλεύσει καὶ θεραπεύσει μὲ τόση ἀφοσίωσι ;.... Σπαραζόταν ἡ ψυχή της, ὅσο σκεπτόταν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Θὰ ἦταν, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε κανένας νὰ τὸν πληγώση ἡ ἴδια μὲ τὰ χέρια της... Θὰ ἦταν, σὰν νὰ τὸν σκότωνε ἡ ἴδια...

Πρώτη λοιπὸν αὐτή, διέλυσε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ σιωπηροῦ συμβολαίου τῆς ἐνάρετης ἐγκρατείας, τὸ ὁποῖο εἶχαν συνάψει μεταξύ τους Πρώτη αὐτὴ ἐγκαταλείφθηκε στὰ ἔνοχα χάδια τοῦ Μωρίς, τὰ ὁποῖα ὡστόσο ἡ συνείδησή της καταδίκαζε... Κι' ὁ Μωρίς, ἀνήσυχος, ἀβέβαιος, δισταχτικός, κι' ὅμως ἡ θαυμάσιες λιακάδες ἐξακολουθοῦσαν. "Ομως, ἡ χλιαρὲς αὐτὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνος, εἶχαν κάτι ἀπ' τὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία μέσα τους. Φαινόντουσαν σὰν νὰ ξεφώνιζαν τὴ θλιβερὴ προειδοποίησι: «"Ισως νὰ εἶμαι ἡ τελευταία.. Κι' ἴσως ἀπ' τὸν σημερινό μου λαμπρὸ ἥλιο, νὰ καταφθάση αὔριο ἡ καταχνιά, ἡ μούχλα, καὶ τὸ θλιβερὸ νερόχιονο»!..

Συχνὰ ἐπίσης, ὁ ἥλιος ἔλαμπε σὲ ξάστερο οὐρανό, ἀλλὰ τὸ ξεροβόρι μαστίγωνε τὰ πρόσωπα τῶν διαβατῶν καὶ πάγωνε τὰ νερὰ καὶ τὶς λάσπες στοὺς δρόμους. Καὶ τότε, ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ ἔδαφος, δὲν χόρταιναν νὰ περπατοῦν χειροπιαστοὶ ὁ Μωρὶς κι' ἡ Τζούλια : Τοὺς ἄρεσε τόσο νὰ συνοδεύουνται ἡ μυστικὲς τρυφερές τους σκέψεις, ἀπ' τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῶν τακουνιῶν τους στὸ παγωμένο χῶμα!...

Συχνά, ἐπιχειροῦσαν καὶ μακρυνώτερες ἐκδρομές. "Αφηναν τὸ ἁμάξι τους στοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Μονμάρτρης, καὶ σκαρφάλωναν ἔπειτα ὡς τὴν κορυφή της. 'Η ἀνηφοριά τοὺς λαχάνιαζε, τοὺς κέντριζε, ἄναβε μὲ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα τὰ μάγουλά τους, καὶ τὸ στῆθος τους φούσκωνε μὲ ἡδονὴ καθὼς ρουφοῦσαν τὴν παγωμένη αὔρα.. Θὰ τοὺς νόμιζε κανένας γιὰ μαθητάκους «σκαστούς», ἀπ' τὸ μάθημά τους, γεμάτους ἀπὸ πόθο πρὸς τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν περιπλάνησι...

'Ανέβαιναν ἐπίσης καὶ στὶς κορυφὲς τῶν λόφων τοῦ Σωμὸν καὶ τοῦ Μοντσουρί. Ποσπάντων ὅμως, τοὺς τραβοῦσε ἡ μαγευτικὴ Μονμάρτρη. Τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν τῆς νέας ἐκκλησίας ἐκεῖ ἐπάνω, τοὺς διασκέδαζε. Γελοῦσαν ἐπίσης, καὶ μὲ τὶς κωμικὲς μορφὲς τῶν διαφόρων ἐπαιτῶν.

"Εμπαιναν ὕστερα στὴν ἐκκλησία 'Η Τζούλια γονάτιζε μὲ κατάνυξι, μπρὸς στὸν γλυκὸ καὶ ξανθὸ Χριστὸ μὲ τὸ μελαγχολικό. χαμόγελό Του καὶ μὲ τὰ λυπημένα μάτια Του.

—Τί νὰ τοῦ ζητᾶη ἀκόμα ; σκεπτόταν μὲ συγκίνησι ὁ Μωρίς, ὅσο ἔβλεπε τὴν ἀγαπημένη του νὰ προσεύχεται γονατιστὴ μπρὸς στὸν Θεάνθρωπο.

"Ω, κάτι τὸ ἁγνὸ πασακαλοῦσε ὁλόψυχα ἡ Τζούλια... Παρακαλοῦσε τὸν Θεό, μὲ ταπεινότητα κι' εἰλικρίνεια. νὰ παραταθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, ἡ ἄσπιλες ἐκεῖνες στιγμὲς τῶν ἀθῴων περιπάτων της μὲ τὸν Μωρίς. Παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ ἐξαγνίση τὴν ψυχὴ τοῦ Μωρίς, καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέση τὴ δίψα τῶν βεβήλων πόθων του. "Αχ, γιατὶ ὁ ἀγαπημένος της νὰ μὴν ἠκανοποιῆται μὲ ἕνα φίλημα τρυφερό, ἢ μὲ ἕνα ἀγκάλιασμα ἀθῷο ;... Γιατὶ ἡ σάρκα του νὰ τὸν σποώχνη σὲ ἔνοχες ἐπιθυμίες ;

Κι' ἡ ἀγάπη της μεταμορφωνόταν σὲ εὐλαβῆ ἔκστασι, μέσα στὸ ἱερὸ αὐτὸ περιβάλλον τῆς ἐκκλησίας, καὶ μέσα στὰ ἀριώματα τῶν λιβανιῶν τῶν δροσερῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ μισόφωτου, τῶν ἀναμμένων λαμπάδων.

('Ακολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΑΜΠΩ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

ΚΕΙΝΟ τὸ καλοκαῖρι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὁ πιὸ πολυς κόσμος στεγάστηκε στὶς λουτρο π ὁ λεις, λόγῳ τῆς ἀπίστευτης συρροῆς, στὰ πιὸ ἀπίστευτα μέρη. Ξέρω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα πολλὲς ἱστορίες, ὅπως τὶς ἄκουσα ἀπὸ διαφόρους φίλους μου. 'Η πιὸ περίεργη ὅμως ἀπ' ὅλες μοῦ φαίνεται ὁ μετασχηματισμὸς σὲ ξενοδοχεῖο τοῦ γνωστοῦ Οἰκοτροφείου Φουκὲ στὸ Σαὶν 'Εβερέν. Μιλῶ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀκόμη καὶ γιατὶ τὸ γνώρισα καλὰ τὸ Οἰκοτροφεῖο Φουκέ, ἀφοῦ πέρασα καὶ γὼ μερικὰ χρόνια οἰκότροφος ἐκεῖ μέσα.

Τὸ εὐρύχωρο κτίριο βρίσκεται στὴν ὡραία λεωφόρο τῶν Πλατάνων. Στὸν καιρό μου θὰ ἤμαστε κάπου ἑκατὸν πενῆντα ὥς διακόσιοι μαθηταὶ στὰ 'Εκπαιδευτήρια Φουκέ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξῆντα οἰκότροφοι. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἀλλαξαν τώρα καὶ πολὺ τὰ πράγματα, γιατὶ τὸ οἴκημα μένει τὸ ἴδιο, χωρὶς καμμιὰ προσθήκη: ἀποτελεῖται καὶ τώρα ἀπὸ δυὸ τμήματα, ποὺ τὰ χωρίζει μιὰ μικρὴ αὐλὴ μὲ λίγα δέντρα, τὰ ἴδια ὅπως καὶ τότε. Τὸ πρῶτο τμῆμα περιλαμβάνει τὰ διαμερίσματα τοῦ κ. Φουκέ, τὸ σαλόνι, τὸ ἐσπιατόριο καὶ τὸν κοιτῶνα! τὸ δεύτερο, τὶς τάξεις τῶν μαθημάτων. Τὰ ξανακεῖδα ὅλα αὐτὰ καθαρώτατα κι' ὁλοζώντανα, ὅταν μοῦ διηγήθηκαν πὼς στὶς διακοπὲς ὁ κ. Φουκὲ δέχθηκε οἰκοτρόφους πολὺ πιὸ ἡλικιωμένους ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχε ὅλο τὸν χρόνο.

Τὸ πρᾶγμα ἔγινε πολὺ ἁπλά. 'Ο κ. Φουκὲ εἶχε προσκαλέσει τὴν γυναικαδέλφη του νὰ περάση μερικὲς ἑβδομάδες στὸ Σαὶντ-'Εβερὲν καὶ φυσικὰ τὴν κράτησε στὸ οἰκοτροφεῖο. Αὐτὴ ἡ κυρία ἀντάμωσε, ἕνα πρωί, στὴν λεωφόρο τοῦ Σταθμοῦ κάποια παλιά της φιλενάδα, μὲ ὕφος ἀπελπισμένο, ἀνάμεσα στὶς δυό της βαλίτσες. 'Αμέσως, περίεργη, τὴν ρώτησε: «Τί κάνεις ἐδῶ ἔτσι, σὰν σαστισμένη;» 'Η ἄλλη τῆς διηγήθηκε στενάζοντας τὰ βάσανά της: οὔτε μιὰ θέσι στὸ ξενοδοχεῖο, οὔτε ἕνα κρεββάτι, ἀπελπισία !

— Καὶ σὺ πῶς βολεύτηκες ; τὴ ρώτησε. Βρῆκες δωμάτιο; "Α ! Στάθηκες τυχερή !

'Η γυναικαδέλφη τοῦ κ. Φουκὲ τὴν λυτήθηκε :

—"Ελα μαζύ μου, τῆς εἶπε. "Αν δὲν σὲ στενοχωρεῖ νὰ κοιμηθῆς στὸν κοιτῶνα τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ἄν, ἐννοεῖται, ὁ γαμπρός μου δὲν ἔχει ἀντίρρησι, θὰ διαλέξης τὸ καλύτερο ἀπ' τὰ ἑξῆντα κρεββάτια μας.

Μόλις ἄκουσε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα πὼς ὑπάρχουν διαθέσιμα ἑξῆντα κρεββάτια, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά της. 'Ο κ. διευθυντὴς δέχθηκε κ' ἡ κυρία ἐγκαταστάθηκε εὐτυχισμένη στὸν ἀπέναντι μαθητικὸ κοιτῶνα. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἄργησε νὰ μαθευτῆ κι' ὁ κ. Φουκέ, μιὰ κι' ἄρχισε αὐτὴ τὴ μηχανή, δὲν φαινότανε διόλου δυσαρεστημένος νὰ κερδίση κι' αὐτὸς μερικὰ χιλιόφραγκα ἀπὸ τὴν βιομηχανία τῶν ξένων. 'Η δουλειὰ φούντωσε τόσο πολύ, ποὺ ὅταν οἱ Μπούῤῥ παρουσιάστηκαν κι' αὐτοὶ στὰ 'Εκπαιδευτήρια Φουκέ, τὸ καινούργιο αὐτὸ ξενοδοχεῖο ἦτανε σχεδὸν γεμᾶτο ἀπὸ πελάτες.

Χρειάστηκε ὅλη ἡ ἀνάγκη ποὺ πίεζε τοὺς Μπούῤῥ νὰ περάσουν μὲ κάθε θυσία τὸν Σεπτέμβριο στὸ Σαὶντ - 'Εβερὲν γιὰ ν' ἀποφασίσουν νὰ ὑποκύψουν σ' αὐτὴν τὴν λύσι. Γιατὶ οἱ Μπούῤῥ εἶνε ἀπὸ τοὺς παληοὺς ἀνθρώπους, ποὺ παρέμειναν ξένοι σὲ κάθε νεωτεριστικὴ ἐξέλιξι, ἡ τολμηρὲς ἰδέες τοὺς ῥομάζουν, κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ ζωὴ στὸ οἰκοτροφεῖο-ξενοδοχεῖο Φουκὲ παρουσίαζε πολλὰ ἀπρόοπτα, πολλὲς πρωτοτυπίες. 'Ο κ. Φουκὲ εἶχε βέβαια ἑξῆντα κρεββάτια, ἀλλὰ σὲ δυὸ μόνο δωμάτια. Παραχώρησε λοιπὸν τὸν ἕνα κοιτῶνα στοὺς ἄντρες καὶ τὸν ἄλλον στὶς γυναῖκες. 'Ο κ. Φουκὲ δὲν θέλησε νὰ μπῆ διόλου σὲ ἔξοδα, δὲν ἔκανε χωρίσματα, οὔτε κὰν φρόντισε νὰ βάλη μερικὰ ψηλὰ παραβάν νὰ σχηματισθοῦν κάπως χωριστὰ διαμερίσματα. "Ετσι ὅλος ὁ κόσμος ἔβγαινε σκόταν ἀνακατεμένος, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις. 'Ορίστε τὸ κρεββάτι σας: μπορεῖτε νὰ πλαγιάσετε, τ' ἄλλο θέλετε ; Καὶ τὰ κρεββάτια ἔκλειναν, ὅπως στὴν ἐποχή μου, τὸ ἕνα σὲ ἀπόστασι ἑβδομήντα ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Χαλάκια γιὰ τὰ πόδια καὶ τέτοιες πολυτέλειες ἦσαν βέβαια ἐντελῶς ἄγνωστα πράγματα.

'Η κ. Μπούῤῥ, ποὺ ἦταν πενηντα πέντε ἐτῶν, δὲν ἔκρυψε τὴν ἀπορία της, ὁ κ. Μπούῤῥ, ὅπως πάντα, δὲν τόλμησε νᾶχη γνώμη, οὔτε καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, δὲν κρύβιζε θλέτετε ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ μιλάη κι' αὐτός. "Οσο γιὰ τὴν κόρη τους, τὴν Παυλίνα, φυσικὰ θὰ προτιμοῦσε ἕνα ξεχωριστὸ δωμάτιο μὲ ὡραῖα ἐπιπλα καὶ κεντητά κουρτινάκια. "Επρεπε ὅμως νὰ ὑποταχθῆ κι' αὐτὴ στὴν ἀνάγκη, καὶ τί ἀνάγκη: ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ συμβούλια καὶ διασκέψεις εἶχε ἀποφασιστῆ νὰ γνωσιοθῆ καλύτερα ἐκεῖ, στὸ Σαὶντ 'Εβερέν, τὸν Σεπτέμβριο, μὲ τὸν Κλὼντ Πελλουρό, τὸν πιθανὸν μνηστῆρα της, τύχη πρώτης τάξεως... "Επρεπε λοιπὸν νὰ τὰ ὑπομείνουν ὅλα, γιὰ νὰ περάση ἡ Παυλίνα ὁλόκληρο τὸν Σεπτέμβριο παρέα μὲ τὸν περιπόθητο γαμπρό, κι' ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χεράκι του γιὰ τὰ παρακάτω.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ κ. Μπούῤῥ ἦταν πολὺ στενοχωρημένη, γιατὶ μὲ τὸ ἔνστικτό της τῆς τίμιας καὶ κουτσομπόλας πενηνταπεντάρας δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψη ἀνάμεσα στὰς συγκατοίκους της καὶ μιὰ νέα ὄχι τόσο πολὺ σοβαρή. 'Ηταν ἐκείνη ἡ ξανθή, ὑπερβολικὰ κομψὴ κοπέλλα, ποὺ σκοροῦσε στὸ πέρασμά της κύματα ὁλόκληρα ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα. Θὰ μοῦ πῆτε βέβαια, πὼς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο βρίσκεται κάθε εἴδους κόσμος. "Αν ὑπάρχουν πρόσωπα ποὺ πρέπει νὰ ν' ἀποφεύγουμε ὑπάρχουν, εὐτυχῶς, καὶ ἄλλα ποὺ πρέπει νὰ ἐπιζητοῦμε τὴν συντροφιά τους. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις :

—Ξέρεις ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ κοντόχοντρος κύριος ; εἶπε στὴ γυναῖκα του ὁ κ. Μπούῤῥ. 'Ο Σαλμπρεζάν, μάλιστα, ὁ ἐργοστασιάρχης Σαλμπρεζάν. Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη. Μιὰ καὶ κοιμόμαστε στὸ ἴδιο δωμάτιο θὰ πιάσουμε γνωριμία, θὰ γίνουμε στενοὶ φίλοι... Τώρα ποὺ λὲ νὰ μὲ πάρη μηχανικὸ στὰ ἐργοστάσιά του ;... Θὰ ἦτανε μεγάλο εὐτύχημα γιὰ τοὺς Μπούῤῥ αὐτό. Ἀλλὰ κι' ἡ ξανθὴ Λιάνα, πορ' ὅλους τοὺς φόβους τῆς κ. Μπούῤῥ ἔδειχνε θαυμασία διαγωγή, δὲν φαινόταν διόλου ξετσίπωτη, ἀπεναντίας...

Τὸ μεγάλο κακὸ ἦταν ἡ πρωϊνὴ τουαλέττα, ἀληθινὴ ὑδροστατικὴ ἐπίδειξις: ὅλες ἡ κυρίες κυτταζόντουσαν μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τους· ἡ κάθε μιὰ ἔψαχνε ν' ἀνακαλύψη τὶς δωματικὲς ἀτέλειες τῆς ἄλλης, ἀλλὰ καὶ νὰ κρύψη, νὰ καταστήση ἀόρατες στὰ τόσα μάτια ὁλόγυρά της τὶς δικές της τὶς κακοσμιρίες. 'Η πιὸ δυστυχισμένη ἀπὸ ὅλες εἶνε ἡ βορώνη: ἡ καϋμένη αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ δὲν εἶνε πειὰ διόλου νέα, ἔχει ψεύτικα μαλλιά, ψεύτικα δόντια κι' ἕνα στῆθος, ἀλλοίμονο ! πελώριο κι' ἀληθινότατο. Σηκώνεται στὶς πέντε τὸ πρωὶ γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάνη ὁλοπρόσωπη στὸ καλλωπιστήριο τὴν τουαλέττα της, μακρυὰ ἀπὸ τὰ περίεργα καὶ σκληρὰ βλέμματα τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Οὔτε κοιμᾶται διόλου, ἡ δύστυχη, ὅλη νύχτα, ἀπὸ τὸν φόβο της μὴ τὴν πάρη ὁ ὕπνος καὶ δὲν ξυπνήση στὶς πέντε, ὁπότε θὰ τὴν περίμενε καταστροφή!... 'Εκείνη ποὺ δὲν στενοχωριέται διόλου εἶνε ἡ κ. Σελμπρεζάν, κυρία τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας: δὲν θὰ σκοτιζότανε διόλου νὰ τὴν δοῦνε ὁλόγυμνη καὶ τὰ πουκάμισά της εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ πιὸ πικάντινα ἀπὸ τὰ πουκαμίσακα τῆς ξανθῆς Λιάνας.

"Οσο περνοῦν ὅμως ἡ μέρες ὅλες ἀρχίζουν νὰ συνηθίζουν. 'Ο κοιτῶνας βλέπετε μυρίζει οἰκοτροφεῖο, καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο μυρίζει νειάτα. "Ολοι φαροῦν πὼς γύρισαν πίσω στὰ χρυσᾶ μαθητικά τους χρόνια. "Ολοι κουβεντιάζουν γιὰ τὴν παιδική τους ἡλικία, διηγοῦνται διάφορες ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ λύκειο, ἀπὸ τὸ κολλέγιο, ἀνέκδοτα, ἱστοριοῦλες τρισχαριτωμένες. Μετὰ τὸ γεῦμα παίρνουν τὸν καφὲ στὴν αὐλή: οἱ κύριοι σκαφαλώνουν στὸ μονόζυγο καὶ στὸ δίζυγο. Μιὰ μέρα, ἡ βαρώνη ἄρχισε νὰ πηδᾶη τὸ σκοινάκι, ἀφελέστατα καὶ σχεδὸν κανεὶς δὲν τὸ θρῆκε αὐτὸ γελοῖο, τόσο τοὺς εἶχε ἐπηρεάσει τὸ περιβάλλον τοῦ σχολείου. 'Η Λιάνα κ' ἡ Παυλίνα ἔγιναν πρῶτες φιλενάδες. Περπατοῦν, κρατημένες ἀπὸ τὰ χέρια μέσα στὴν αὐλὴ καὶ συγωμιθυρίζουν τὰ μυστικά τους, ὅπως ἡ μαθήτριες τῶν παρθεναγωγείων. 'Η Λιάνα εἶνε συγκινημένη, ἀλλαγμένη: συλλογιέται ἴσως τὸν καιρὸ ποὺ ἦτανε κι' αὐτὴ ἕνα ἀγνὸ κοριτσάκι μέσα ο' ἕνα τέτοιο οἰκοτροφεῖο. Στενοχωριέται γιὰ τὰ μπλιετάρια ποὺ τῆς κρυφοβάζουν στὸ χέρι οἱ ἄντρες καὶ τῆς δίνουν ραντεβοῦ μέσα στὶς τάξεις τῶν μαθημάτων.

Στὸν κοιτῶνα τῶν κυρίων παίζουν χαρτιά, καπνίζουν, πίνουν κρασιά, ποὺ τοὺς τὰ κουβαλᾶ ὁ παιδονόμος. "Οπως στὰ μαθητικά τους χρόνια θρίκανε καὶ κάποιον ἀπὸ τὴν παρέα γιὰ νὰ τὸν ψήνουνε κι' αὐτὸς εἶνε ὁ Σαλμπρεζάν ! Κατὰ βάθος ὁ μεγάλος ἐργοστασιάρχης εἶνε ἕνας ἠλίθιος, μὲ τὰ λεφτά του ὅμως κατώφθωσε καὶ δὲν φαίνεται στὸν πολὺ κόσμο. "Εδῶ μέσα, ὅμως, ποὺ τὸν γλυτώση ! Καὶ τὸ πιὸ περίεργο ἀπ' ὅλα: ὁ μεγαλίτερος τυραννὸς τοῦ εἶνε ὁ κ. Μπούῤῥ.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ τὸν κολακέψη, νὰ τὸν καλοπιάση γιὰ τὴν θεσούλα. 'Η μυρωδιὰ ὅμως τῆς μελάνης, τὰ θρανία μέσα στὶς τάξεις κ' οἱ μαυροπαντιές, ὅλ' αὐτὰ τὸν μέθυσαν. Θυμήθηκε πὼς πρὶν νὰ καταντήση ἕνας ἀποτυχημένος στὴ ζωή, ἦτανε ὁ καλύτερος μαθητὴς στὸ σχολεῖο. Τὸ ἴδιο σκέπτεται καὶ τώρα, ξαναβρίσκει τὴν παλιὰ πεφηφάνεια του, ὅπως ὅταν ἔπαιρνε τὰ βραβεῖα στὶς ἐξετάσεις... Εἶνε κάποιος, προσωπικότης μέσα στὸν κοιτῶνα.

'Ο Σεπτέμβρης ὅμως πλησιάζει νὰ περάση. Καὶ μιὰ τρομερὴ καταστροφὴ τὸ τελειώνει ὅλο γιὰ τοὺς δυστυχισμένους τοὺς Μπούῤῥ: ἡ κ. Πελλουρὸ ὁμολογεῖ μιὰ μέρα πὼς πρέπει νὰ ξεχάσουν τὰ σχέδιά τους γιὰ τοὺς γάμους τῶν δύο νέων, γιατὶ ὁ γυιός της, ὁ Κλὼντ, ποὺ

('Η συνέχεια εἰς τὴν σελ.270)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΝΑΛΝΤ ΣΑΡΠ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ο ὑπηρέτης μου, ἄψογος, ἀπαθής, ἰδεώδης, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κ' ὕστερα μὲ ρώτησε:

—Ἐπιθυμεῖτε τίποτε ἄλλο, κύριε;

—Ὄχι, Μπάτις, τοῦ ἀπάντησα. Θὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὸν μίστερ Κούννιγκαμ ὡς τὴν ἔξοδο... Μπορεῖτε νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε...

—Εὐχαριστῶ, κύριε. Καληνύχτα σας, κύριε.

—Ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ πεθάνης, μοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος μου Κούννιγκαμ, καθὼς μὲ κύτταζε μὲ ἀνεκφρ. ζήλεια, μαζὺ μὲ τὶς τελειωταῖες ὁδηγίες ποὺ θὰ δώσης στὸν ὑπηρέτη σου, ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ξεχάσης νὰ προσθέσης καὶ αὐτὰ τὰ λόγια: «Μπάτις, ὅταν πειὰ κλείσω τὰ μάτια μου, νὰ πᾶς στὸν μίστερ Κούννιγκαμ, ὅπου θὰ βρῆς ἕνα σπίτι καθὼς πρέπει, ἕνα πολὺ καλὸ μισθὸ κι' ἕνα ἥσυχο περιβάλλον. Κι' ἐκεῖ πέρα δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες !... Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνης ἐκεῖ πέρα, Μπάτις, ὣς τὴ μέρα ποὺ θὰ συναντηθοῦμε πάλι ὅλοι στὴ μεγάλη λέσχη τοῦ Κόλλου κόσμου...» Δός μου τὸ λόγο σου, φίλε μου, πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχάσης. Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ ἔδινα γιὰ νὰ σοῦ πάρω τὸν Μπάτις !... Ἄ ! ὁ Μπάτις ! Εἶνε ὁ τελειταῖος, ὁ μοναδικὸς ἰδεώδης ὑπηρέτης !... Ἀλήθεια, πῶς τὸν βρῆκες ; Σ' ἔχω ρωτήσει τόσες φορές ! Μὰ πές μου, λοιπόν, ποὺ τὸν ἀνακάλυψες ;

Ἔρριξα μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ Κούννιγκαμ καὶ χαμογέλασα. Ἔπρεπε ἀρά γε νὰ τοῦ φανερώσω τὸ μυστικό μου ;... Γιατὶ ὄχι ; Ἦταν τόσο καλὸς φίλος... Ἤπιαμε λοιπὸν τὸ «τσέρρυ» μας κ' ὕστερα, μὲ μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι, τοῦ εἶπα:

—Θέλεις νὰ μάθης ποῦ βρῆκα τὸν ὑπηρέτη μου ; Ἐ, λοιπόν, εἶνε ἀπίστευτο. Τὸν βρῆκα στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ... Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε λιγάκι παράξενη... Θυμᾶσαι τὸ ναυάγιο τοῦ «Μοντενέγκρια», ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο;... Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ τὰ πιὸ ὥμορφα ὑπερωκεάνεια τοῦ κόσμου: σ' ἐκεῖνο μάλιστα τὸ τελευταῖο ταξεῖδι του εἶχε ὡς ἐπιβάτες ἕνα σωρὸ διάσημες προσωπικότητες. Ἀπὸ αὐτοὺς θυμᾶμαι μονάχα τὸν περίφημο Σοῦττερ Μπράουν, τὸν πασίγνωστο πολυεκατομμυριοῦχο τῆς Βοστώνης ποὺ εἶχε νοικιάσει τὴ μισὴ γέφυρα κα ποὺ δὲν βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του, παρὰ μονάχα τὴν ὥρα ποὺ βουλιάξαμε.

Αὐτὸν τὸν Σοῦττερ Μπράουν δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ἀντικρύσω. Ἔβλεπα ὡστόσο κάποτε-κάποτε τὴν παράξενη γυναίκα του... Ἀπὸ τὸ ναυάγιο λοιπὸν—τὸ «Μοντενέγκρια» εἶχε χτυπήσει πάνω σ' ἕναν ὀγκόπαγο — σώθηκαν μόνο σαράντα πρόσωπα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἤμουν κι' ἐγώ..

Ἀναψα ἕνα τσιγάρο κ' ὕστερα ξεκολούθησα.

—Οἱ ἄλλοι, οἱ σύντροφοί μου ποὺ ἦσαν μέσα στὴ βάρκα, ἦσαν ὅλοι ἄνδρες. Περάσαμε λοιπὸν τὴ νύχτα μὲ μεγάλη ἀγωνία καὶ κατὰ τὰ ἐξημερώματα «ψαρέψαμε» ἀπὸ τὴ θάλασσα ἕνα ναυαγό, ποὺ τὸν παρέσυραν τὰ κύματα. Ἦταν ὁ δύστυχος μισοπνιγμένος, μά, ὕστερ' ἀπὸ χίλιες δυὸ προσπάθειες, καταφέραμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ βγάλη τὸ νερὸ ποὺ εἶχε πιῆ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, πέρασαν τριανταῆξη ὧρες ὄχως νὰ καλυτερέψη διόλου ἡ θέσις μας...

Ἐγὼ εἶχα γείρει στὴν ἄκρη τῆς βάρκας κ' εἶχα βυθιστῆ σ' ἕνα γλυκὸ ρεμβασμό. Συλλογιζόμουν τὸ Λονδῖνο, τὴ λέσχη, τὸ σπίτι μου, τὸ ἰσάϊ μου, ὅταν ἄξαφνα, κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ἄκουσα δίπλα μου ἕνα ξερὸ βῆχα κι' ἔπειτα μιὰ δειλὴ φωνὴ κοντὰ στὸ αὐτί μου:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Μήπως θέλετε κανένα ὑπηρέτη ;

Σ.ὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι εἶχα ἀκούσει αὐτὴ τὴ φωνὴ μέσα στὸ ὄνειρό μου καὶ χαμογέλασα. Μὰ σὲ λίγο, κάποιος μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι, μὲ σεβασμό. Γύρισα τότε τὸ κεφάλι κ' εἶδα τὸ ναναγὸ ποὺ εἴχαμε ψαρέψει ἀπὸ τὴ θάλασσα. Φυσικά, δίχως νὰ μπορῶ νὰ κατηθῶ, ἔσκασα σ.ὰ γέλια...

—Θεέ μου ! ἔκανε δῶ πέρα ὁ Κούννιγκαμ. Ἦταν ὁ Μπάτις ;

—Μὰ βέβαια, ἦταν ὁ Μπάτις ! Στεκόταν μπροστά μου, τυλιγμένος σ' ἕνα ἀδιάβροχο καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ λιγάκι πρὸς τὸ πλάϊ, περιμένοντας μὲ σεβασμὸ τὴν ἀπάντησί μου. Περίμενε νὰ τελειώσω τὸ γέλιο μου κι' ἔπειτα συνέχισε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ λὲς καὶ ζητοῦσε συγγνώμην:

—Καταλαβαίνω πολὺ καλά, κύριε, ὅτι δὲν διάλεξα τὴν κα.ἀλλὴ στιγμὴ γιὰ νὰ σᾶς κάνω μιὰ τέτοια ἐρώτηση. Μὰ, βλέπετε, ἡ κατάστασίς μου εἶνε παραπολὺ δύσκολη. Ἔχασα τὰ πάντα, ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα στὸ ναυάγιο, κύριε... Ἀκόμη καὶ τὴ θέσι μου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸ καλύτερο προτέρημα τῶν Ἄγγλων, τὴ συνήθεια νὰ προσαρμόζεται μὲ ἀπάθεια στὶς πὶὸ παράξενες καταστάσεις. Τὸν ρώτησα λοιπὸν κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια:

—Ποιὸς ἦταν ὁ τελευταῖος κύριός σου ;

—Ὁ μίστερ Σοῦττερ Μπράουν. μοῦ ἀπάντησε. Ἤμουν στὴν ὑπηρεσία του δέκα χρόνια. Μὰ ὁ μίστερ Σοῦττερ Μπράουν... πνίγηκε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, κάποιος ποὺ καθόταν στὸ βάθος τῆς βάρκας καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία μας, σηκώθηκε ἀπὸ ομα κ' ἦρθε κοντά μας. (Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἦταν ἕνας ἀνταποκριτὴς τοῦ «Βήματος τοῦ Σικάγου»).

—Ἂν ἄκουσα καλά, εἴπε γυρίζοντας πρὸς τὸν Μπάτις, βεβαιώσατε δῶ κυὶ λίγη ὥρα, ὅτι εἴδαστε στὴν ὑπηρεσία τοῦ μίστερ Σοῦττερ Μπράουν κ' ὅτι ὁ μίστερ Σοῦττερ Μπράουν πνίγηκε στὸ ναυάγιο...

Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δίχως νὰ περιμένη καμμιὰ ἀπάντησι, ἄρχισε νὰ κάνη ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις στὸν δύστυχο Μπάτις, γιὰ τὸν κύριό του, γιὰ τὶς συνήθειές του, γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες του, γιὰ τὶς ἀρετές του, γιὰ τὶς τρέλλες του καὶ γιὰ τὰ τελευ.αῖα λόγια του. Ὁ Μπάτις, ἀκίνητος, κύτταζε μὲ ἀπάθεια τὴν ἀπέραντη θάλασσα. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ δημοσιογράφος σταματοῦσε γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀναπνοή του, ὁ Μπάτις ξεροβήχε διακριτικὰ καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

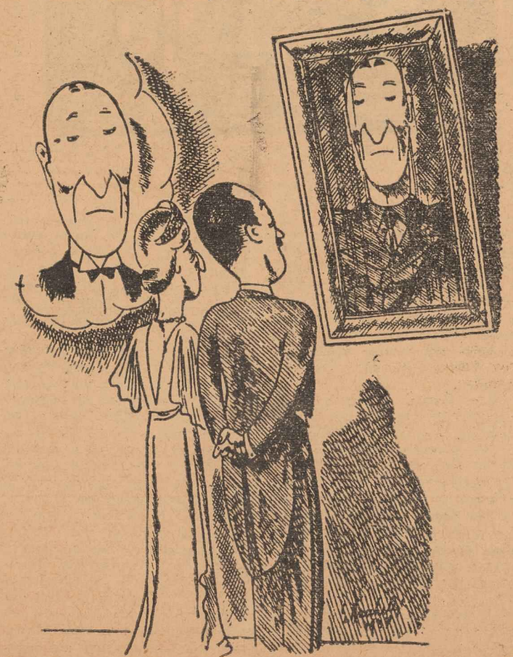
—Δὲν ξέρω τίποτα, κύριε.

—Μὰ, διάβολε ! φώναξε μιὰ στιγμὴ ὁ ἄλλος, ζήσατε δέκα χρόνια στὸ σπίτι τοῦ μίστερ Σοῦ.τερ Μπράουν καὶ δὲν ξέρετε ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φιλοῦσε κάθε πρωῒ τὴ γυναῖκα του, πρὶν τὴν ἀφήσει γιὰ τὸ γραφεῖο ;... Μάλιστα! Τοῦ ὑπηρέτη μου !... Ὁ μίστερ Σοῦτ.ερ Μπράουν, παράτησε μιὰ μέρα τὴ γυναῖκα του κι' ἔγινε ἄφαντος... δηλαδὴ πνίγηκε στὸ ναυάγιο τοῦ «Μοντενέγκρια»... δηλαδὴ δὲν πνίγηκε ἀλλὰ ἄλλαξε ὄνομα...

Καὶ καθὼς ὁ Κούννιγκαμ ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα, ἐπρόσθεσα:

—Τί θέλεις νὰ κάνω ; Ἕνας «τζέντ.λεμαν» δὲν μπορεῖ νὰ προδώση οὔτε τὸν ὑπηρέτη του !... Ἔπειτα, δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ χάσω τὸν Μπάτις. Εἶνε, ὅπως τὸ ξέρεις κι' ἐσύ, ὁ ἰδεώδης ὑπηρέτης !...

ΡΟΝΑΛΝΤ ΣΑΡΠ

Εἶδα κατάπληκτος τὴ φωτογραφία ἑνὸς μεσόκοπου κυρίου...

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ νέος νοσοκόμος ἦταν φανόμενος στὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του. Χάρις σ' αὐτὸ εἶχε γίνει ἀγαπητὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους τῶν ὁποίων ἔστειλε νὰ ἱκανοποιῆ κάθε ἰδιοτροπία.

Ἕνα ἀπόμεσήμερο λοιπὸν ὁ προϊστάμενός του τοῦ ἀνέθεσε νὰ φροντίσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους του διαμερίσματός του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σκουντάη δυνατά.

Τὴν ἴδια δμως στιγμὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν θάλαμο κ' ὁ ἐφημερεύων γιατρός.

—Γιὰ τὸ Θεό ! φώναξε κατάπληκτος στὸν νοσοκόμο. Γιατί τὸν σκουντᾶς ; Δὲν ξέρεις πὼς χρειάζεται ἀπόλυτη ἡσυχία ;

—Ἀκριβῶς, γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε ἀπαθέστατα ὁ νοσοκόμος γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν σκουντῶ. Προσπαθῶ νὰ τὸν ξυπνήσω γιὰ νὰ τοῦ δώσω τό... ὑπνωτικό του, ὅπως ἔχετε διατάξει !

* * *

Στὴν πρεμιέρα μιᾶς παρασιάσεως, ἡ ὁποία σημειώνε ἀποτυχία, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὲς λέει σ ὸν διπλανό του.

—Ἡ πρωταγωνίστρια, ἀγαπητὲ κύριε, εἶνε ἡ χειρότερη ἠθοποιὸς ποὺ ἔχω δεῖ ποτέ μου.

—Ξέρετε ;... τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ ἄλλος. Εἶνε ἡ γυναίκα μου !...

—Ἀλήθεια ; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ πρῶτος. Νὰ σᾶς πῶ: Δὲν μπορῶ νὰ τὴν πάρω στὸ λαμιό μου. Μάλιον ὁ ρόλος της τὴν ἀδικεῖ. Πολλὲς φορὲς τὰ κακὰ ἔργα ζημιώνουν τὰς καλοὺς ἠθοποιούς.

Δὲν σᾶς εἶπα κι' ἕνα ἄλλο ; συνέχισε τότε ὁ ἄγνωστος συνομιλητής του. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ ἔργου εἶμαι ἐγώ !

— !...

Ὅπως μᾶς δείχνει ἡ παρακάτω ἱστορία, ποὺ δημοσιεύθηκε σ' ἕνα ἀγγλικὸ σατυρικὸ φύλλο, οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ἀθηναϊκῶν ξενοδοχείων δὲν φαίνεται νὰ φημίζωνται γιὰ τὴν εὐγένειά τους.

Τὶς τελευταῖες μέρες σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς πρωτευούσης, εἶχε ἀφιχθῆ ἕνας ταξειδιώτης ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Τὴν ἑπομένη τῆς ἀφίξεώς του στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ταξειδιώτης ἔκανε ἕνα περίπατο στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους κ' ἐπέστρεψε τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο σὲ κακὰ χάλια. Ἦταν βουτηγμένος στὴν σκόνη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια.

— Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἔχετε πολὺ σκόνη παρατήρησε στὸν ὑπάλληλο τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Ναί, ταύτισε ὁ ὑπάλληλος. Ὑποφέρω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν σκόνη.

— Σᾶς πείραξε τὴν ὅρασι; ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ ξένος.

—Ὄχι, κύριε...

—Μήπως ἔχουν πειραχθῆ τὰ πνευμόνια σας ; τὸν ρώτησε ξανά.

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος μὲ κόπο.

—Τότε, λοιπόν, πῶς ὑποφέρετε, ὅπως λέτε ἀπὸ τὴν σκόνη ; ρώτησε κάπως ἐκπληκτος ὁ Αἰγύπτιος.

—Πῶς ὑποφέρω ! Πῶς ὑποφέρω ! ἄρχισε νὰ τοῦ λὲη νευριασμένος πειὰ τώρα ὁ ὑπάλληλος. Ἁπλούστατα: Ὑποφέρω ἀκούγοντας κάθε ὥρα, κάθε ἡλίθιο ποὺ ἔρχεται ἐδῶ νὰ μοῦ λέη: Ἐσεῖς ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἔχετε πολὺ σκόνη».

* * *

Στὶς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀπευθύνει μερικὲς τυπικὲς ἐρωτήσεις στοὺς μαθητάς. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦταν καὶ ἕνα κοκκινωμάλλο παιδάκι, τὸ ὁποῖο, ὅταν ὁ ἐπιθεωρη ὴς τὸ ρώτησε πόσες ἡμέρες ἔχει ὁ χρόνος, ἐκεῖνο ἀπάντησε ἀμέσως:

—Ἑφτά !

—Σοῦ εἶπα, μικρέ μου, νὰ μοῦ

τῆς. τοῦ ἐτόνισε ὁ ἐπιθεωρητής. Πόσες ἡμέρες ἔχει ὁ χρόνος κ' ὄχι ἡ ἑβδομάδα. Λοιπόν, ξαναπέφτω: Πόσες μέρες ἔχει ὁ χρόνος ;

Τὸ παιδάκι ὅμως ὄχως νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του τοῦ ἐξήγησε:

—Ἑρτά, κύριε ἐπιθεωρητά: Τὴν Δευτέρα, τὴν Τρίτη, τὴν Τετάρτη, τὴν Πέμπτη, τὴν Παρασκευή, τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή. Ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλες, ἐγὼ δὲν τὶς ξέρω, κύριε ἐπιθεωρητά !

* * *

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΜΙΑΣ ΦΟΡΑ

Ἕνας διάσημος παθολόγος τοῦ Λονδίνου ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη πελατεία, ὑπερηφανεύταν ὅτι μποροῦσε νὰ δῆ τὸν σφυγμὸ τοῦ πελάτου του, νὰ τὸν σταθοσκοπήση, νὰ γράψη τὴν διάγνωσί του καὶ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀμοιβή του σὲ χρονικὸ διάστημα ὄχι μεγαλύτερο τῶν πέντε λεπτῶν.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων τοῦ παθολόγου, μπῆκε ἕνας νέος, τὸν ὁποῖο ὁ καθηγητὴς ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ τὴν συνηθισμένη ταχύτητα.

Στὸ τέλος τό... θῦμα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, λέγοντάς του:

—Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχής, ποὺ σᾶς γνώρισα, γιατρέ. Πολλὲς φορὲς εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τὸν συνταγματάρχη Ντὶκ νὰ μιλάη γιὰ σᾶς τὸν παληὸ του φίλο...

—Τί λέει ; ἔκανε ἐκπληκτος ὁ γιατρός. Εἶσθε ὁ γυιὸς τοῦ Ντίκ; Μά, ψιλε μου, σᾶς ἐμποδίζει τὴν γνωμάτευσι ποὺ σοῦ ἔγραψα, πέταξέ την στὴ φωτιὰ καὶ ἔλα κάθησε καὶ πές μου τί ἔχεις γιὰ νὰ σ' ἐξετάσω !

* * *

Ὁ Μπὸμπ ἦταν συναχωμένος ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα τώρα, καὶ θεώρησε λογικὸ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ὑποδεῖξη κανένα φάρμακο.

—Θεῖε Ἄλλεν, τὸν ρώτησε μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο του χαρούμενος. Μήπως ξέρεις νὰ μοῦ πῆς κανένα φάρμακο γιὰ τὸ καταραμένο συνάχι ποὺ ἔχω ;

Ὁ θεῖος Ἄλλεν ἄνοιξε σοβαρώτατα ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ ψαλιδισμένα ἀποκόμματα ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, δεμένα ὅλα μὲ ἕνα σπάγγο. Πέταξε τὸ περίεργο αὐτὸ δέμα ἐπάνω στὸ γραφεῖο καὶ τοῦ εἶπε:

—Αὐτὰ ἐδῶ ποὺ βλέπεις» ἀνηψιέ μου, εἶνε ἕνα κι' ἕνα γιὰ τὸ συνάχι. Ἀποτελοῦν 627 τρόπους θεραπείας τοῦ συναχιοῦ, καὶ χρειάστηκα 49 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ συγκεντρώσω ὅλες αὐτὲς ἐδῶ τὶς συνταγὲς ποὺ βλέπεις. Πάρε τις, λοιπὸν καὶ δοκίμασέ τις, τὴν μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης κι' ἂν δὲν σοῦ περάση τὸ συνάχι, ἔλα τότε νὰ σοῦ δώσω ἄλλες 116 τὶς ὁποῖες ἔχω φυλαγμένες στὸ μπαοῦλο. Πάντως ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξης εἶναι νὰ ἐνεργήσης ἀκριβῶς σύμφωνα μὲ ὅ,τι γράφει ἡ συνταγή. Ἄμα τὸ κάνης αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ περάση τὸ συνάχι...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΟ «ΚΡΕΜΛΙΝΟΝ»

Ἡ λέξις «Κρεμλῖνον», μὲ τὴν ὁποία ὀνομάζονται τὰ περίφημα ἀνάκτορα τῆς Μόσχας, δὲν εἶνε ρωσική. Εἶνε ἀδεβαίας ἀκόμη γλωσσικῆς προελεύσεως. Τὴν μεταχειρίζονται ὅμως οἱ Ρῶσσοι, ὡς εἰδικὴ ὀνομασία φρουρίου, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶνε κτισμένη πόλις.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ περίφημο «Κρεμλῖνο» τῆς Μόσχας. Ἦταν φρούριο, θεμελιωμένο κατὰ τὸ 1150, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἄρχισε συγχρόνως καὶ τὸ κτίσιμο τῶν πρώτων σπιτιῶν τῆς πόλεως Μόσχας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιὰ κρύα καὶ βροχερὴ νύχτα τοῦ χειμῶνος τοῦ 1836, ἕνας παληὸς τρόφιμος τῶν κατέργων καὶ φημισμένος παλληκαρᾶς, ὁ Μαχαιροβγάλτης, συναντᾶ σ' ἕνα δρόμο κάποιας ὑποπτης συνοικίας τοῦ Παρισιοῦ μιὰ κοπέλλα δεκάξη χρόνων, τὴν Κελαϊδίστρα — ὅπως τὴν λένε — ἀληθινὸ θαῦμα ὁμορφιᾶς καὶ γλυκύτητος, ποὺ ζῆ ὡστόσο κι' αὐτὴ στὴν ἴδια συνοικία, ἀνάμεσα στοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς ἐγκληματίες. Τῆς προτείνει νὰ τὸν κεράση ἕνα ρακί, μὰ ἡ Κελαϊδίστρα, ποὺ δὲν ἔχει πεντάρα στὴν τσέπη της, ἀρνεῖται, κι' αὐτός, θυμωμένος, ὁρμάει νὰ τὴν χτυπήσῃ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη παρουσιάζεται ἕνας ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος προστατεύει τὴ φτωχὴ μικρούλα καὶ ξυλοφορτώνει ἀγρίως τὸν Μαχαιροβγάλτη. Ὁ ὁποῖος, ἐντούτοις, ἐθεωρεῖτο ὡς ἄνθρωπος ἀνάμεσα στοὺς κακοποιούς. Ὁ ἄγνωστος αὐτός, ὁ ὁποῖος — ὅπως λέει ὁ ἴδιος — ὀνομάζεται Ροδόλφος, εἶνε ντυμένος σὰν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἂν καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐγένεια, ποὺ χτυπᾶει ἀμέσως στὰ μάτια. Ὁ Μαχαιροβγάλτης, μετὰ τὴν ἧττα του ἀπὸ τὸν Ροδόλφο, γοητευμένος ἀπὸ τὸν νικητή του, τὸν ἀκολουθεῖ πειθήνιος καὶ μαζὶ μὲ τὴν Κελαϊδίστρα πηγαίνουν νὰ φᾶνε στὸ καταγώγιο τοῦ «Ἀσπρου Κουνελιοῦ», τῆς θείας Πόνσας. Τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνουν μέσα, κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ φορεῖ ροῦχα καρβουνιάρη, πλησιάζει μὲ τρόπο τὸν Ροδόλφο καὶ ἀποκαλύπτας τον ὡς «Ὑψηλότατο, τοῦ συνιστᾶ νὰ προσέχῃ καὶ κατόπιν χάνεται. Μέσα στὸ καταγώγιο ὁ Ροδόλφος ἀκούει μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορία τῆς Κελαϊδίστρας, ἡ ὁποία διηγεῖται τὰ βασανισμένα παιδικά της χρόνια, ποὺ τὰ πέρασε σὲ μιὰ μέγαιρα, τὴν Κουκουδάγια. Ἔξαφνα μπαίνουν στὸ καταγώγειο δυὸ καινούργιοι τύποι, ἀριστοκράται μᾶλλον, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας εἶνε γυναῖκα μὲ ἀνδρικά. Ὁ Ροδόλφος φεύγει, γιατὶ δὲν θέλει νὰ τὸν δοῦν, καὶ τότε ἐκεῖνοι πλησιάζουν τὸν Μαχαιροβγάλτη καὶ πιάνουν κουβέντα μαζύ του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ λοιπὸν ἐξακολούθησε ὁ Μαχαιροβγάλτης, ξαναπῆγα ἐκεῖ σήμερα πρωΐ!... Δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ ξαναβρῶ τὸ πελεκημένο δεντρί... Δέκα βήματα πιὸ πέρα, ἕνα μονάχα σπίτι βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν πάροδο τὴ στενή... Ἕνα σπίτι, μὲ καγκελλόφραχτο περιβόλι μπροστά του... Ἔ, αὐτοῦ μέσα πρέπει νὰ εἶνε ἡ φωλιὰ τοῦ ψηλοῦ καὶ τῆς μικρῆς !...

—Σ' εὐχαριστῶ θερμά, παλληκάρι μου ! ξανάπε ὁ Ροδόλφος σφίγγοντας μὲ ἰσυγκίνηση τὸ χέρι τοῦ Μαχαιροβγάλτη. Οὔτε κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, πόσο μεγάλο καλὸ μοῦ κάνεις !... Ἤθελα νὰ στὸ ἀνταμείψω ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα !... Τί νὰ σοῦ κάνω, ὅμως ; Ἕνας φτωχοτεχνίτης εἶμαι καὶ ἂς δίνουν ἄλλοι δυὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ τὸ τομάρι μου !... Καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω, γιὰ ποιὸ λόγο θέλουν νὰ μοῦ...

—Δὲν σὲ διάζω, κυρ-Ροδόλφε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς !... διαμαρτυρήθηκε ὁ Μαχαιροβγάλτης. Δὲν ἔχω τὴν ὑπόθεσι βέβαια, μὰ καταλαβαίνω πὼς κάποια δουλειὰ ἀσχημη σοῦ σκαρώνουν... Ἐγὼ θὰ πολεμήσω ὅσο μπορῶ, νὰ τοὺς χαλάσω αὐτὰ τὰ σχέδια...

—Ὄχι, θὰ στὸ πῶ !... Νά, τί συμβαίνει: Σέρω ἕνα μυστικό, νὰ κόβω τέλεια τὸ φίλντισι ποὺ βάζουν στὶς βεντάλιες... Βρῆκα μιὰ μηχανή, δηλαδή... Τὸ μυστικὸ τὸ ξέρουμε, ἐγὼ κι' ὁ σύντροφός μου, ποὺ λείπει τώρα στὸ ἐξωτερικό !... Κατάλαβες ;... Τὸν περιμένω μάλιστα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, γιὰ νὰ βάλουμε μπρὸς τὴ δουλειά !... Τώρα, ὁ ψηλὸς μὲ τὴ μικρὴ ἔμαθαν τὸ μυστικό μου, γυρεύουν νὰ τὸ βάλουν στὸ χέρι, καὶ πληρώνουν ὅσα-ὅσα νὰ τὸ ἐπιτύχουν... Γιατί, ξέρεις, θ' ἀφήσῃ πολὺ κέρδος αὐτὴ ἡ μηχανή... Ἤμουν ἄλλοτε τεχνίτης στὸ μαγαζί τους, γιατὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ἔχουν μαγαζὶ ποὺ κάνει βεντάλιες !

Ἡ προφάσεις αὐτὲς ἔπεισαν ἐντελῶς τὸν ἀθῶο Μαχαροβγάλτη, ὁ ὁποῖος ξεφώνισε μὲ ἀγανάκτησι:

—Εἶδες λοιπὸν ἐκεῖ τοὺς ἀτίμους;... Πληρώνουν ὅσα-ὅσα γιὰ νὰ κάνουν κακὸ σ' ἕναν ποὺ δούλεψε ἄλλοτε στὸ μαγαζί τους !... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, σὰν ἔμαθα σήμερα πρωῒ τὴ φωλιὰ τους, εἶπα ὕστερα μέσα μου: «Στὸ διάολο κοὶ τὸ μεροκάματό μου, στὸ διάολο κι' ὅλα... Καλύτερα νὰ πεταχθῶ ἴσαμε κεῖ, στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ τους, ν' ἀκούσω κρυμμένος τί ἔχουν νὰ ποῦν, κι' ἂς μείνω ἀπέναντι καὶ νηστικὸς γιὰ σήμερα !... Καὶ στὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν μπορέσω ν' ἀκούσω τίποτα, τότε ξεμοναχιάζω ποιῶ, γιὰ ὅσα τριβόηξε ἀπὸ τὴ μέγαρα ἐκείνη !

—Θεέ μου, ὄχι ! ξεφώνισε ἔντρομη ἡ Μαριάνθη. Δὲν θέλω αἵματα, καλέ μου Μαχαιροβγάλτη.. Ἄλλωστε, μπορεῖ ὕστερα νὰ σ' ἐκδικηθῇ σκληρὰ ὁ Δάσκαλος

Ὁ Ροδόλφος, σκεπτικός, ἔπιασε τὸ μπράτσο τὸν Μαχαιροβγάλτη, καὶ τὸν τράβηξε παράμερα. Ἔπειτα, μὲ χαμηλὴ φωνὴ — γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν τὰ λόγια ἀπὸ τὴν χλομὴ κοπέλλα—τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

—Φίλε μου, σ' εὐγνωμονῶ γιὰ ὅλα, ὅσα ἔκανες ὡς τώρα πρὸς χάρη μου... Κι' ἐγὼ ὅμως προτιμῶ, νὰ μὴ γίνουν ἄσκοποι φόνοι... Ξέρω ἕνα καλύτερο μέσον νὰ ἐκδικηθοῦμε !... Θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ πολὺ μεγάλη ἐκδούλευσι, ἀξόμη ;

—Καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο δικός σου, κυρ' Ροδόλφε !

—Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι... Λοιπὸν ἄκουσέ με: Σὲ ξέρει ἡ Κουκουδάγια ;

— Δὲν πιστεύω !... Ἐγὼ τοὐλάχιστον γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἶδα χθές.. Ἐκεῖ στὸ μαγαζὶ τῆς θειᾶς Πόνισσας.

-Λοιπὸν νὰ τί θὰ κάνῃς: Πρῶτα θὰ κουφτῇς κοντὰ στὸ μέρος ποὺ πηρόκειται νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν ψηλό. Καὶ μόλις θὰ δῇς νὰ σὲ πλησιάζῃ... τότε...

—...τότε πετιέμαι καὶ τῆς στρίβω τὸ λαρύγγι ! ἔκανε ἐνθουσιασμένος ὁ Μαχαιροβγάλτης

—Ὄχι, σοῦ εἶπα !... Μονάχα, ὅταν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἢ ὅταν κινδυνεύουμε, πρέπει νὰ στρίβουμε λαρύγγια !... Θὰ κάνῃς κάτι ἄλλο: Θὰ σηρωθῇς καὶ θὰ τριγυρίζῃς τάχα ἔτσι στὴν τύχη, κοντά της... Τότε ὁ ψηλὸς βλέποντας κοντά της τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ... Ἢ, κι' ἂν πλησιάσῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τῆς πῇ ὅσα σκοπεύει νὰ τῆς πῇ !

—Ἄ, περίφημο κι' αὐτό ! εἶπε εὐθυμα ὁ Μαχαιροβγάλτης. Κι' ἂν τυχὸν τοὺς φανῶ ἀδιάκριτος, καὶ μὲ μαλώσουν τοὺς δίνω τότε ἕνα βρομοστούλιαρο, ποὺ νὰ ξεφωντίζουν ἀπὸ τὸν πόνο σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος... Ἄ, μὰ τῆς τάξιμο καὶ τὴ δείρω, αὐτὴ τὴν παληόγρια τοὐλάχιστον !

—Οὔτε καὶ γιὰ ξύλο εἶνε κατάλληλη ἡ περίστασι !... Προτιμῶ νάτι ἄλλο... Ὅταν δῆς ὅτι ὁ ψηλὸς ἀπελπίζεται πειὰ καὶ φεύγει, πλησιάζεις τὴν Κουκουδάνια... Ἐκείνη βέβαια θὰ εἶνε χολοσκασμένη ποὺ ἐξ αἰτίας σου τῆς ἔφυγε τὸ πουλί, καὶ θὰ σὲ ἀγριοκυττάῃ... Ἐσὺ μὴν τὰ χάνεις... Καλόπασέ την... Καὶ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃς, τῆς λὲς πὼς ξέρεις μιὰ δουλειὰ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκείνη θὰ κερδίσῃ ἄφθονους παράδες.. Ἀρκεῖ, ἐσύ, ἐκείνη κι' ὁ Δάσκαλος νὰ βοηθήσουν κάποιον δικό σου φίλο, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ σὲ ἀνταμώσῃ σὲ μιὰ ὥρα !...

—Ξεφτέρι μοῦ εἶσαι τέλος πάντων, κύρ' Ροδόλφε ! ξεφώνισε μὲ θαυμασμὸ ὁ Μαχαιροβγάλτης. Τώρα ἀρχίζω νὰ σὲ καταλαβαίνω !...

—Ἀκόμα καλύτερο!... Λοιπόν, κάθεσαι μαζύ της κουβεντιάζοντας, ἴσαμε μιὰ ὥρα... Ὕστερα τῆς λές : «Ἔ, κυρά... βλέπω πὼς ὁ σύντροφός μου δὲν φαίνεται ἀκόμα... Ἂς τ' ἀφήσουμε τὸ ραντεβοῦ γιὰ αὔριο» !... Καὶ συμφωνεῖς τότε μὲ τὴ γρηά, ν' ἀνταμωθῆτε αὔριο πρωῒ, ἐσὺ ἐκείνη, κι' ὁ Δάσκαλος... Καταλαβαίνεις ;

—Καταλαβαίνω !...

—Ἀπόψε ὅμως ἐσύ, καὶ κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα τὴ νύχτα, ἔρχεσαι καὶ μὲ ἀνταμώνεις ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τῶν Ἠλυσίων, στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ τῆ δενδροστοιχίας τῆς Χήρας... Ἐκεῖ, σὲ βρίσκω καὶ λέμε τὰ παρακάτω !

— Πρόθυμος, κύρ' Ροδόλφε.... Πρόσεξε ὅμως, στὸ ἐξῆς: ἂν τυχὸν στήνεις κανένα βρόχι γιὰ τὸ Δάσκαλο, εἶνε τετραπέρατος, ξέρεις... Κι' ἂν μυριστῇ τὸ παραμικρό, καθόλου δὲν ψηφάει αὐτὸς ἀνθρώπινες ζωές... Θὰ σὲ ξεκάνῃ στὸ λεφτό !

—Ἠσύχασε... Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ !...

—Τί «δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ» καὶ καλὸ νὰ μοῦχης, κύρ' Ροδόλφε !... Νά, μυρίζουμαι πὼς κάποια χυδιότητα ἑτοιμάζεις στὸ Δάσκαλο καὶ στὴν Κουκουδάγια... Καὶ ξέρεις κάτι ;

—Τί ;...

—Ὅτι, κύρ' Ροδόλφε μου, καὶ

—Γιατί εἶσαι ἔτσι θλιμμένη, μικρούλα μου ;

νὰ μὲ συμπαθᾶς, ξήτα μου τώρα τὴ ζωή μου, καὶ στὴ δίνω... Ζήτα μου τὸ αἷμα μου, καὶ τὸ χύνω... Μὴ μοῦ ζητᾶς μονάχα νὰ κάνω κλεφτὰ καὶ προδοσιά... Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἕνας παληάνθρωπος γιὰ κρεμάλα, ὅμως αὐτὰ τὰ δυὸ προστυχοπράγματα δὲν πάει ἡ ψυχή μου νὰ τὰ κάνω !

—Οὔτε κι' ἐγώ, παιδί μου ! εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Ροδόλφος. Εὖγε σου... Ἔχεις ἀνεκτίμητη, εὐγενικὴ ψυχή... Δὲν πρόκειται νὰ προδώσουμε κανέναν.. Μονάχα, θὰ πασχίσουμε οἱ δυό μας, νὰ μποῦμε στὸ φοιβοῦλι τοῦ Δάσκαλου καὶ τῆς Κουκουδάγιας... Θὰ τοὺς τιμωρήσουμε μονάχοι μας, γιατὶ κάθονται καὶ συμφωνοῦν μ' ὅποιον τύχει, γιὰ νὰ μοῦ κάνουν κακό!...

—Ἀμ' ἂν εἶν' αὐτό, κύρ' Ροδόλφε, ἔννοια σου ! Θὰ τοὺς συγυρίσουμε μεγαλεῖο, τότε... Μὴ δὲν σοῦχω πεῖ, ὅτι τοὺς ἔχω κι' ἐγὼ ἄχτι ;... Ἔ, θὰ τὸ ξεθυμάνω λοιπὸν πρόθυμα ἀπάνω τους, αὐτὸ τὸ ἄχτι...

Διακόπηκε, καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως. Εἶπε διαστικά:

—Νά !... Ξεχορίζω ἐκεῖ κάτω ἕνα πρᾶγμα ν' ἀσπρίζῃ... Θὰ εἶνε τὸ ἀσπρομάντηλο τοῦ κεφαλιοῦ τῆς Κρυκουδάγιας... Ἔρχεται... Μπρὸς φάγετε ἐσεῖς... Ἐγὼ θὰ κρυφτῶ πάλι καὶ θὰ περιμένω !...

—Κι' ἀπόψε στὶς δέκα...

—Καλά, καλά... Ἔννοια σου, κύρ' Ροδόλφε... Θυμᾶμαι... Ἐκεῖ στὰ Ἠλύσια... Στὴ γωνιά... Στὴν ἀρχὴ τῆς δενδροστοιχίας τῆς Χήρας !

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ μέρη τῆς συνδιαλέξεώς των, δὲν τὰ ἄκουσε ἡ Μαριάνθη.

Ὁ Ροδόλφος τὴν πῆρε μαζύ του πάλι κι' ἔγνεψαν φιλικὰ στὸν Μαχαροβγάλτη. Κατόπιν, ἀφήνοντάς τον μόνον, ἀνέβηκαν διαστικὰ στὸ ἀμάξι καὶ ἔφυγαν.

I

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΝΘΗ

Ἐπηρεασμένος ὁ Ροδόλφος ἀπὸ ὅσα εἶδε, εἶπε, κι' ἄκουσε ἀπὸ τὸν Μαχαιροβγάλτη, ἔμενε σκεπτικὸς καὶ κατσουφιασμένος μέσα στὸ ἀμάξι. Ἡ Μαριάνθη πάλι, μὴν τολμῶντας νὰ διακόψῃ τὴ σιωπή, τὸν λοξοκύτταζε θλιμμένη.

Ἔξαφνα, ἐκεῖνος ἰσήκωσε τὸ κεφάλι του. Τὴν περιεργάστηκε λίγο, καὶ τῆς εἶπε μὲ χαμόγελο καλωσύνης:

—Γιατὶ εἶσαι ἔτσι θλιμμένη, μικρούλα μου ;... Πρὸν ἤσουν τόσο χαρούμενη !... Μήπως σὲ λύπησε ἡ συνάντησί μας μὲ τὸν Μαχαιροβγάλτη ;

— Ἴσα-ἴσα, κύριε Ροδόλφε... Χάρηκα ὅπο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε... Ἡ συνάντησίς του μαζύ μας ἦταν ἀληθινὴ εὐλογία Θεοῦ... Μάθαμε τόσα σπουδαῖα πράγματα !

—Σωστὰ μιλᾶς, παιδί μου !... Τώρα, γιὰ πές μου καὶ κάτι ἄλλο: Ἐκεῖ, μέσα στῆς Πόνισσας πῶς τὸν ἔβλεπαν τὸν Μαχαιροβγάλτη ;.. Δὲν τοὔβριοκε ὁ κόσμος καὶ καλὰ φυσικά, στὸν χαρακτῆρα του καὶ στὶς συνήθειές του ;

—Χμ.. Δὲν ξέρω, κύριε Ροδόλφε...Πρὶν μᾶς συμβοῦν τὰ χθεσινά, τὸν ἔβλεπα βέβαια πολλὲς φορές... Δὲν τοῦ μιλοῦσα, ὅμως.... Τὸν εἶχα γιὰ κακό, ὅπως εἶχα καὶ τοὺς ἄλλους !... Καί...

—Καλά... Καλά, μικρούλα μου Μαριάνθη.. Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά !... Σοῦ θυμίζω, ἄδικα τῶν ἀδίκων, πράγματα λυπητερά... Ἐνῶ ἔπρεπε τὴ σημερινὴ ἡμέρα, νὰ τὴν περάσῃς ξέννοιαστη καὶ εὐχαριστημένη !

—Ὦ, εἶμαι καὶ πολὺ εὐτυχισμένη μάλιστα, κύριε Ροδόλφε... Εἶχα τόσον καιρὸ νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι !...

Ὁ Ροδόλφος γέλασε καὶ συγκινήθηκε, συγχρόνως:

—Ἀπὸ πότε ἔχεις νὰ βγῇς;... τῆς εἶπε. Μήπως ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ περνούσατε σὰν λόρδισσες ἡ Γελασίνα κι' ἐσύ ;

Γέλασε μὲ ἀθῶο, κρυστάλλινο γέλιο, κ' ἡ Μαριάνθη. Κι' ἔπειτα μὲ νοσταλγία καὶ χαρὰ μαζύ, στὴ φωνή της, ἀποκρίθηκε:

—Καὶ βέβαια ἀπὸ τότε !... Ἦταν ἄνοιξι, τότε... Ὅμως, καὶ τώρα ποὺ εἶνε φθινόπωρο, τὸ ἴδιο εἶνε γιὰ μένα !... Νά !... Κυττάχτε τί ὄμορφος ἥλιος !... Ἀμ' ἐκεῖνα τὰ κόκκινα συννεφάκια, κεῖ κάτω;.. Καὶ τ' ὁλοπράσινο βουνό, στὸ βάθος ;... Καί, παράξενο δὲν εἶνε αὐτό, κύριε Ροδόλφε ;... Νὰ εἶνε Ὀχτώβρης, καὶ τὰ φύλλα τῶν δέν-

—Τί ὄμορφο καμπαναριό !... ἐφώνισε χαρωπὰ ἡ Μαριάνθη.

δρων νὰ μένουν ἀκόμη πράσινα;.. Ἐνῶ μέσα στὸ Παρίσι, κιτρινίζουν πολὺ πρώϊμα...

Ὁ Ροδόλφος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ. Τὰ μάτια του ἄρχισαν πάλι νὰ βουρκώνουν ἀόριστα.

—Ἄχ, πόσο ἤθελα νὰ βρισκόμουν πάντα στὴν ὁλοπράσινη ἐξοχή, κύριε Ροδόλφε... Δὲν ἔχει κακοὺς ἀνθρώπους, ἐκεῖ... Ἐκεῖ ὅλα τραγουδοῦν... Καὶ τὰ πουλάκια καὶ οἱ ἄνθρωποι... Ποτὲ μου δὲν θἄπαινα κι' ἐγὼ νὰ τραγουδῶ... Μοῦ ἀρέσουν ὅλα τὰ τραγούδια... Καὶ τὰ εὔθυμα καὶ τὰ λυπητερά !...

Συλλογίστηκε λίγο. Καὶ πετάχθηκε πάλι κ' εἶπε:

—Νά !... Σὰν τὸ τραγοῦδι τῆς «Γενοβέφας τῆς Βραβάντης»... Τὸ ξέρετε, κύριε Ροδόλφε, τὸ λυπητερὸ αὐτὸ τραγοῦδι ;...

—Ὄχι, κόρη μου... Κι' ἂν τὸ τραγουδήσῃς, θὰ μ' εὐχαριστήσῃς πολύ.. Θὰ περάσουμε μὲ τραγούδια ὅλη αὐτὴ τὴ μέρα... Εἶνε δική μας !

Τὰ τελευταῖα λόγια του ἔκαναν τὴ δυστυχισμένη νέα νὰ χλομιάσῃ. Θυμήθηκε ὅτι θὰ ἔφθαναν σὲ λίγο στὴν βρωμερὴ ποντικοφωλιὰ τῆς Δράκαινας, κ' ἡ θλιβερὴ ζωή της θ' ἄρχιζε πάλι σὰν πρῶτα.. Ἐκεῖ, θὰ τελείωνε τὸ γοητευτικό της ὄνειρο ὀκτρά..

—Τί ἔχεις Μαριάνθη ;... Τί σὲ θλίβει, κόρη μου ; τὴ ρώτησε ἔκθαμβος ὁ Ροδόλφος, βλέποντας δακρυσμένα τὰ μάτια τῆς νέας.

Ἐκείνη σκούπισε διαστικὰ τὰ μάτια της, καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Τίποτε, κύριε Ροδόλφε! ταύλισε. Τίποτε... Νὰ μὲ συμπαθᾶτε πού... μπᾶ ! Τίποτε... Μὴ δίνετε σᾶς παρακαλῶ, προσοχή... Ὅμως, τώρα γελάω.. Νά, κυττάξτε, γελάω !...

— Μὰ ἤσουν τόσο χαρούμενη πρὸ ὀλίγου !

—Ναί... Αὐτὴ ἡ χαρὴ ἦταν, ποὺ μ' ἔκανε νά...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της, ἀλλὰ σήκωσε τὰ ὑγρὰ ἀκόμη μάτια της στὰ μάτια τοῦ νέου...

Καὶ γέλασε. Μὲ κρυφὴ προσπάθεια, κατάφερε νὰ διώξῃ τὴ μελαγχολία της.

Ἐντωμεταξύ, τὸ ἁμάξι εἶχε φτάσει στὰ πρόθυρα τοῦ προαστείου Ἁγίου Διονυσίου. Ἀπὸ μακρυὰ φαινότων τὸ ὄμορφο καὶ ψηλὸ κωδωνοστάσιο τῆς ἐκκλησίας.

—Τί ὄμορφο καμπαναριό ! ξεφώνισε χαρωπὰ ἡ Μαριάνθη.

—Ναι... Εἶνε τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου... Θέλεις νὰ τὴν δοῦμε ;... Νὰ ποῦμε στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματήσῃ ;

Ἡ Κελαϊδίστρα χαμήλωσε ἀπὸ ντροπὴ τὰ μάτια. Μουρμούρισε:

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶμαι στὴ Δράκαινα ἔχω νὰ ἀπῶ σὲ ἐκκλησία... Στὴ φυλακὴ ποὺ ἤμουν ἔμως, πήγαινα...Μοῦ ἄρεσε τόσο νὰ τραγουδάω, στὸ παράθυρο τῆς καμαρούλας μου, πλάϊ στὸ ὁποῖο θὰ κάθουμαι καὶ θὰ κεντάω, νὰ βλέπῃ σὲ δένδρα... Νὰ φαντάζομαι ἔτσι, πὼς εἶμαι τὴν ἐξοχή... Καὶ νάζω δυὸ-τρεῖς γλάστρες μὲ λουλουδάκια, στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ μου νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ χαίρωμαι... Νὰ Τίποτα ἄλλο δὲν θέλω ἀπ' τὸν Θεό μας νὰ μοῦ χαρίσῃ !

—Αὐτὰ μονάχα, κόρη μου;...Καὶ τὰ ὄμορφα ἀμάξια ;... Καὶ τὰ διαμαντικά ;... Καὶ τὶς πλούσιες τουαλέττες ;... Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλεις ;

—Νά μοῦ λείπουν αὐτά, κύριε Ροδόλφε !... Τὴν ἐλευθερία μου νὰ

—Εἶνε κρίμα νὰ μπαίνω, κύριε Ροδόλφε... φάνηκα πολὺ ἁμαρτωλή !...

Ἀκολούθησε λιγόστιγμη σιωπή. Ὁ Ροδόλφος λοξοκύτταξε μὲ συγκίνησι τὴν κοπέλλα, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη τὰ μάτια της χαμηλωμένα...

Τέλος, τῆς εἶπε μ' ἐνθαρρυντικὸ τόνο:

—Ἀγάπησες μικρούλα μου κανέναν νέο, ὡς σήμερα ;

—Ποτέ μου, κύριε Ροδόλφε !

—Γιατί ;

—Ἀμ' δὲν εἴδατε τί εἴδους ἄνθρωποι ἔρχονται ἐστῆς Δράκαινας;.. Καὶ τώρα καὶ πρίν, ὅλο τέτοιοι ἄθλιοι βρισκόντουσαν μπροστά μου... Ἔπειτα, γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ κανένας... πρέπει... νά... πρέπει νὰ εἶνε τιμημένος...

—Πῶς ;... Τί θέλεις νὰ πῆς, κόρη μου ;...

—Νὰ δρίζῃ τὸν ἑαυτό του... νὰ μπορῇ... ἄχ, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Ροδόλφε, ἂς ἀλλάξουμε διμλία... ἂν δὲν σᾶς πειράζει αὐτό !

—Ναί, Μαριάνθη... Ἂς ποῦμε καλύτερα ἄλλα πράγματα... Ἂς μιλήσουμε γιὰ ἄλλα... Μά, γιατὶ κόρη μου μὲ κυττάξεις μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;... Νά, πάλι δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια σου !... Μήπως εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ τῆς λύπης σου ;

Ἡ Μαριάνθη τρόμαξε. Ἔνωσε ἰκετευτικὰ τὰ χέρια της καὶ μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη στὴ φωνή της εἶπε:

—Ἴσα - ἴσα, κύριε Ροδόλφε... Ἡ πολλὴ καλωσύνη σας σὲ μένα εἶνε ποὺ μοῦ φέρνει δάκρυα... Βλέπω πόσο χαίρεστε, ὅταν μὲ βλέπετε νὰ χαίρωμαι... Ἄν φτάνει ποὺ χθὲς μὲ ὑπερασπιστήκατε, ἀλλά.. ἀλλὰ θελήσατε καὶ σήμερα νὰ μὲ κάνετε νὰ περάσω, τὴν καλύτερη ἡμέρα ποὺ πέρασα στὴ ζωή μου !

—Φτωχὸ κορίτσι μου ! μουρμούρισε ὁ Ροδόλφος.

Καὶ ὕστερα πιὸ δυνατά :

—Πές μου, Μαριάνθη, κάτι: Ἐγώ, ὅταν ἐπιθυμῶ πολὺ ἕνα πρᾶγμα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὄχω, εἰχαριστοῦμαι νὰ τὸ φαντάζωμαι μέσα στὸ μυαλό μου.. Νὰ ἤμουν, λέω, τοῦτο... Νὰ ἤμουν τὸ ἄλλο.. Νὰ εἶχα τοῦτο κι' ἐκεῖνο... Νὰ ἤμουν πλούσιος, μὰ παραπολὺ πλούσιος... Νὰ εἶχα ὑπηρέτες, ἁμάξια, ἕνα παλάτι.... Νὰ διασκεδάζω μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἀριστοκρατία, στὰ θέατρα καὶ στοὺς χορούς !... Ἐσύ, Μαριάνθη, τί ἤθελες νὰ ἤσουν ;...

—Ὦ, ἐγὼ, κύριε Ροδόλφε, δὲν γυρεύω τόσα πράγματα... Ἤθελα νὰ εἶχα λίγα λεπτά, γιὰ νὰ πλέξω τὰ χρέη μου στὴ Δράκαινα... Νὰ κρατοῦσα ὕστερα λίγα γιὰ νὰ τρώγω ψωμάκι καὶ τυρί, ὅσοτου βοῦ δουλειά... Νὰ κεντάω ἐργόχειρα, σὲ μιὰ καθέρια καμαρούλα, μὲ φτηνὸ ἐνοίκιο... Καὶ τὸ παράθυρο τῆς καμαρούλας μου, πλάϊ στὸ ὁποῖο θὰ κάθουμαι καὶ θὰ κεντάω, νὰ βλέπῃ σὲ δένδρα... Νὰ φαντάζομαι ἔτσι, πὼς εἶμαι στὴν ἐξοχή... Καὶ νάζω δυὸ-τρεῖς γλάστρες μὲ λουλουδάκια, στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ μου νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ χαίρωμαι... Νὰ Τίποτα ἄλλο δὲν θέλω ἀπ' τὸν Θεό μας νὰ μοῦ χαρίσῃ !

—Αὐτὰ μονάχα, κόρη μου;...Καὶ τὰ ὄμορφα ἀμάξια ;... Καὶ τὰ διαμαντικά ;... Καὶ τὶς πλούσιες τουαλέττες ;... Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλεις ;

—Νά μοῦ λείπουν αὐτά, κύριε Ροδόλφε !... Τὴν ἐλευθερία μου νὰ

ζῶ καὶ νὰ πηγαίνω στὴν ἐξοχὴ πότε-πότε, θέλω... Καὶ νὰ εἶμαι σίγουρη, ὅτι δὲν θὰ πεθάνω στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου καταντοῦν ὅσες γυναῖκες σὰν κι' ἐμένα δὲν ἔχουν στὸν ἥλιο μοῖρα... "Ω, κύριε Ροδόλφε !... Νὰ μὴν πεθάνω ἐκεῖ... Τρέμει ὁ λογισμός μου, σὰν τὸ σκέπτομαι !..

—"Ε, κόρη μου !... Τί νὰ κάνουμε ;... Αὐτὴ εἶνε θλέπεις ἡ μοῖρα τῶν φτωχῶν σὰν κι' ἐμᾶς !...

Τὰ λόγια του ὁ Ροδόλφος τὰ ξεστόμισε μὲ βαθειὰ θλῖψη. Ἡ τρομερὲς ἀθλιότητες ποὺ ἀτειλοῦν τὴ ζωὴ τῶν ἀποκλήρων τῆς μοίρας σὲ κάθε τους βῆμα, τὸν εἶχαν ἐπηρεάσει ἔντονα, ὅσο πὶς σκεπτόταν. Τὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του εἶχε σκοτεινιάσει.

Βλέποντας τὴ θλῖψη του ἡ Κελαϊδίστρα, τοῦ ψιθύρισε δειλά:

—Συμπαθᾶστε με, κύριε Ροδόλφε... Δὲν πρέπει νὰ σᾶς μιλάω γιὰ τόσο λυπητερὰ πράγματα.. Ἡ ἀφεντιά σας μὲ πήρατε περίτατο γιὰ νὰ εἶμαι χαρούμενη κι' ἐγὼ σᾶς στενοχωρῶ μὲ τὴν ἀσυλλογισιά μου... Θεέ μου, οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω πῶς μὲ πιάνουν πότε-πότε αὐτὲς ἡ λύπες... Πῶς ἔρχονται δηλαδὴ στὴ θύμισί μου...

—Μὴ στενοχωρεῖς τὸν ἑαυτό σου, Μαριάνθη ! εἶπε ἰσοβαρὰ ὁ Ροδόλφος. Κλάψε, κόρη μου, ἂν θέλεις νὰ κλάψῃς... Καὶ γέλα, ὅταν θέλεις νὰ γελᾶς... Σὲ ὅλους μας συμβαίνει αὐτό... Νά, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ σοῦ μιλῶ, ἔχω σὰν κι' ἐσένα — — καμμιὰ φορὰ — τοὺς ὑλιβεροὺς λογισμούς μου !

—Ἀληθινά, κύριε Ροδόλφε ;... Λιπᾶστε καμμιὰ φορὰ κ' ἡ εὐγένειά σας ;

—Καὶ βέβαια !... Νομίζεις ὅτι ξέρω κι' ἐγώ, τί θ' ἀπογίνω;... Πατέρα-μητέρα δὲν ἔχω... Ἂν αὔριο ἀρρωστήσω, ποιός θὰ μὲ κυττάξῃ;... Ὅτι κεροδίζω, τὸ ξοδεύω... Μεροδούλι μεροφάγι...

—Ὅμως αὐτό, κύριε Ροδόλφε, δὲν τὸ κάνετε καλά ! εἶπε ἡ Μαριάνθη μὲ σοβαρότητα, ἡ ὁποία προκάλεσε ἕνα κρυφὸ χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ Ροδόλφου. Τοῦ λόγου σας ἔπρεπε νὰ βάζετε κάτι στὴν ἄκρη !... Μοῦ εἶπατε, πὼς κερδίζετε ἀπὸ τὴ ζωγραφικὴ πέντε φράγκα τὴν ἡμέρα...Μὰ αὐτὸ τὸ ποσόν, κύριε Ροδόλφε εἶνε ὁλόκληρη περιουσία !... Δὲν μπορεῖτε νὰ ξοδεύετε μονάχα τρία φράγκα τὴν ἡμέρα ;... Θὰ οἰκονομῆτε τὰ ἄλλα δυό, καὶ θὰ ἔγετε... Θεέ μου!... Θάζετε ἑξῆντα ὁλόκληρα φράγκα οἰκονομία τὸν μῆνα !... Μὰ... Νὰ ζῆτε φρόνιμα... Νὰ μὴν πηγαίνετε σὲ μαγαζιά, ὅπως αὐτὸ τῆς Δράκαινας· καὶ τὰ ἄλλα... Νὰ μὴν πίνετε κρασὶ πολύ... Κι' ἀντὶς νὰ περνᾶτε τὸν καιρό σας σὲ ἄσχημα κέντρα τὶς Κυριακές, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε στὴν ἐκκλησία ἢ στὴν ἐξοχή, καὶ... Μά...

Σταμάτησε ἔκθαμβη ἡ κοπέλλα τὰ περὶ οἰκονομίας μαθήματά της. Τὸ ἀμάξι, ἀντὶ νὰ πάῃ τώρα τὸ δρόμο πρὸς τὸ Παρίσι, ἴστριψε δεξιὰ καὶ τραβοῦσε πρὸς τὸ χωριὸ Σαρσέλ.

—Δὲν πᾶμε λοιπὸν στὸ Παρίσι, κύριε Ροδόλφε ;... ρώτησε μὲ κρυφὴ εὐχαρίστηση ἡ νέα. Ὥστε πηγαίνουμε τώρα νὰ δοῦμε κι' ἄλλη ἐξοχή ;

Φωτεινὸ χαμόγελο — μυστηριῶδες ὅμως, τὸ φορὶ αὐτὶ — ξαναφάνηκε στὰ χείλη τοῦ Ροδόλφου. Κύτταξε μὲ ἀνέκφραστη στοργὴ τὴν ἀφελῆ νέα, καὶ τῆς εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ κόρη μου, γιὰ τὶς συμβουλές σου... Στὸ ἑξῆς θὰ γίνω κι' ἐγὼ οἰκονόμος !... Χμ... Βέβαια.. Ἑξῆντα φράγκα τὸ μῆνα εἶνε ὁλόκληρη περιουσία !... Θέλεις ὅμως νὰ κάνουμε κάτι τώρα;.. Νὰ ξαναρχίσουμε δηλαδὴ τὶς πρῶτες ὀνειροπολήσεις μας ;

Ἡ Μαριάνθη ξεκαρδίστηκε ἀπὸ γέλια. Χτύπησε χαρούμενη τὰ χέρια της, καὶ ξεφώνισε:

—Ἐμπρός, κύριε Ροδόλφε !... Τὰ ὄνειρα καὶ τὸ νὰ θέλουμε τοῦτο καὶ νὰ εἴμαστε ἐκεῖνο, εἶνε πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ξοδεύει τίποτε κανένας, ὅταν τὰ λέει καὶ τὰ σκέπτεται !... Ἴσα-ἴσα, μᾶς κάνουν καλὰ γιατὶ ξεχνοῦμε, ἐσεῖς τὴ ζωγραφικὴ καὶ τὴν ὑπόπονη δουλειά σας, κι' ἐγὼ τὰ Δράκαινα καὶ τὰ χρέη μου !...

—Ὡραῖα τὰ λές, κόρη μου ! εἶπε συγκινημένος ὁ Ροδόλφος. Πές μου λοιπὸν ἐσὺ πρῶτα, τί ἤθελες

Ὁ Ροδόλφος τὴν στήριξε στὸ μπράτσο του...

νὰ ἤσουν καὶ τί ἤθελες νὰ εἶχες !

—"Ω, κύριε Ροδόλφε !... Μὰ ἐγὼ σᾶς εἶπα πρίν... Εἶνε ἡ σειρά σας τώρα: Τί θέλατε ἐσεῖς νὰ εἴχατε ;

Ὁ Ροδόλφος ἔσκασε στὰ γέλια, κι' αὐτός. Ἔπειτα, ἀποκρίθηκε:

—Ἄσε με ἐμένα τὸ φτωχοτεχνίτη στὶς ἔννοιες μου καὶ πάρε τὸν ἑαυτό σου, κόρη μου!... Ἂς γελάσουμε πρῶτα μὲ τὰ δικά σου ὄνειρα, καὶ μὲ τοὺς δικούς σου πόθους... Ἄ, στάσου !... Θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί ἄλλο, ἐξὸν ἀπὸ τὰ λουλουδάκια καὶ τὴν καμαρούλα σου, θὰ ἤθελες νὰ εἶχες ;

Ἡ Μαριάνθη διασκέδαζε ὑπερβολικά. Γελοῦσε, χτυποῦσε τὰ χέρια της μὲ χαρά, σκιρτοῦσε, χορεύδουσε ἐπάνω στὸ κάθισμά της. Καὶ ὁ Ροδόλφος, λοξοκυττάζοντός την μὲ κρυφὴ ἀγαλλίασε, πῆρε ὕφος προσοχητὰ σοβαρό, καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ:

—Ἂς ὑποθέσουμε κόρη μου, ὅτι τὸ ἀμάξι μας τραβάει κατ' εὐθεῖαν καὶ σταματάει σ' ἕνα ὥμορφο χωριὸ μὲ δένδρα πολλά, μὲ ἕνα γαλήνιο ποτάμι, καὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς πράσινου μικροῦ βουνοῦ !... Θὰ ἤθελες νὰ ἤσουν διαρκῶς ἐκεῖ ;

—"Αχ, ἂν ἤθελα !... Μὰ εἶνε νὰ τὸ ρωτᾶτε, κύριε Ροδόλφε; μουρμούρισε ἡ Μαριάνθη μ' ἔκστασι ξαρνική.

Εἶχε ξεχάσει κιόλας ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, ὅτι μιλοῦσαν γιὰ ὀνειροπολήσεις καὶ ἄρχισε νὰ γοητεύεται ἀπ' τὴ φανταστικὴ εὐτυχία της.

Κι' ὁ Ροδόλφος, ἐξακολουθῶντας τὸ κρυφὸ σχέδιό του, συνέχισε μὲ τὸ ἴδιο παιχνιδιάρικο ὕφος:

—"Ας ὑποθέσουμε ἀκόμη κόρη μου, ὅτι στὴν ἄκρη τοῦ ὥμορφου αὐτοῦ χωριοῦ — καὶ καταμεσῆς στὴν ἐξοχὴ — βρίσκεται ἕνα χαριτωμένο ἀγρόκτημα... Μὲ δένδρα μὲ κῆπο, μὲ ἀγελάδες, μὲ περιστέρια, μὲ κότες, μὲ πολλὲς ὠραῖες καμαροῦλες, καὶ μὲ μιὰ καλὴ γυναῖκα νὰ τὰ ὁρίξῃ ὅλα αὐτά !... Θέλεις νὰ εἶσαι ἐσύ, βοηθὸς καὶ σύντροφος αὐτῆς τῆς καλῆς γυναίκας ;

—"Αχ, τί εὐτυχία, κύριε Ροδόλφε !... Νὰ τὴν βοηθῶ στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ... νὰ ἀρμέγω τὶς ἀγελάδες... νὰ πάνω ὥραῖο γαλατάκι.. νὰ μαζεύω τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὶς φωλιές !... "Αχ, τί εὐτυχία, κύριε Ροδόλφε !...

—Περίμενε δὰ κόρη μου, νὰ σοῦ ἀποζωγραφίσω αὐτὴ τὴ ζωή, ποὺ θὰ περνοῦσες ἐκεῖ, ἂν ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀληθινά !...

—Ναί, ναί !... Περιμένω, κύριε ζωγράφε, νὰ ἀποζωγραφίσετε τὴ ζωὴ αὐτή ! Ξεφώνισε χαρούμενη ἡ Μαριάνθη. Ἀρκεῖ ποὺ μοῦ τὰ λέτε ἐσεῖς... Μοῦ φαίνονται σὰν ἀληθινὰ τότε, κι' ἂς εἶνε ψέμματα !

Καὶ λέγοντας αὐτά, πλησίασε τὸ ἀκτινοβόλο πρόσωπό της στὸ πρόσωπο τοῦ νέου, κι' ἄνοιξε ὀρθάνοιχτα τὰ μεγάλα ἀγνά της μάτια. "Ηθελε νὰ μὴ χάνῃ οὔτε λέξι, ἀπ' ὅσα ξεστόμιζε ὁ εὐεργέτης της.

Κι' ἐκεῖνος, μὲ τὸ ἴδιο «τσιμπέ», ἐξακολούθησε:

—Λοιπόν, κόρη μου, μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες αὐτὲς καμαροῦλες, θὰ εἶνε ὁλόδική σου... Τὰ παράθυρά της θὰ τὰ στεφανώνῃ ἕνα μεγάλο χλοερὸ ἀγιόκλημα... Καὶ δὲν θὰ ξυπνᾶς πρώτη, ἀλλὰ θἄρχεται στὸ κρεββατάκι σου νὰ σὲ ξυπνάῃ μὲ ἕνα φιλί, ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ὁποία θὰ ὀνομάζῃς θειά σου!... Θὰ εἶσαι ἀδύνατη ἀκόμη, βλέπεις γιὰ ν' ἀρχίσῃς εὐθὺς ἀμέσως τὶς δουλειὲς μαζύ της... Λοιπόν: Θὰ σοῦ φέρνῃ ἕνα ποτῆρι γάλα, γιὰ νὰ δυναμώνῃς... Θὰ τὸ πίνῃς, κ' ὕστερα θὰ σηκώνεσαι... Θὰ ντύνεσαι καὶ θὰ κατεβαίνῃς ἐπάνω.. Θὰ φέρνῃς ἕνα γῦρο στὸ ἀγρόκτημα, νὰ βλέπῃς τὴν ἄσπρη ἀγελάδα, τὴν πιὸ ὥμορφη κ' ἥμερη ἀπ' ὅλες, ποὺ θὰ τὴν λένε «Μαργκερίτ»... Θὰ βλέπῃς ὕστερα τὰ ὀρνίθια, τὰ περιστεράκια, καὶ τὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ ποὺ τόσο τὰ ἀγαπᾶς... Στὶς ἐννιὰ ἡ ὥρα, θὰ ἔρχεται ὁ δάσκαλός σου, καί...

—Ὁ δάσκαλός μου !... διέκοψε μὲ μουρμούρισμα καταπληξεως ἡ Μαριάνθη, ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, εἶχε χάσει κάθε αἴσθημα πραγματικότητος.

—Ναί, ὁ δάσκαλός σου, κόρη μου !... Γιατὶ πρέπει, βέβαια, νὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς, νὰ γράφῃς, νὰ κάνῃς λογαριασμούς !... Πῶς ἀλλοιῶς θὰ βοηθῇς τὴ θεία σου στὰ κατάστιχα ποὺ κρατάει, γιὰ τὰ εἰσοδήματα καὶ γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κτήματός της ;

—Βέβαια !... Σωστά, κύριε Ροδόλφε !... Τί ζῶον εἶμαι, νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ αὐτό ! μουρμούρισε ξανὰ μὲ ὅλη τὴ ἰσοβαρότητά της ἡ νέα, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ πετάῃ σὲ ρόδινα σύννεφα εὐδαιμονίας.

—Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ μάθημα, συνέχισε ὁ Ροδόλφος, θὰ φροντίζῃς πειὰ γιὰ τὰ ραψίματα τοῦ σπιτιοῦ, θὰ κεντᾶς καὶ τέλος θὰ φρώτε κατὰ τὸ μεσημέρι... Στὶς δυὸ ἡ ὥρα, θὰ ξαναρχίζῃς πάλι τὸ διάβασμα ἢ τὸ γράψιμο... Ἔπειτα, ἡ θεία σου θὰ σὲ παίρνῃ, νὰ κάνετε μαζὺ ἕναν καλὸ περίπατο στὴν ἐξοχή... Τὸ βράδυ θὰ γυρίζετε... Θὰ πηγαίνῃς πρῶτα στὴν κουζίνα, ν' ἀλλάξῃς κανέναν καλὸ λόγο μὲ τοὺς καλοὺς ἐργάτες τοῦ κτήματος, οἱ ὁποῖοι θὰ τρῶνε κοντὰ στὴ μεγάλη φωτιὰ τοῦ ζακιοῦ.. Ἔπειτα, θὰ δειπνᾶς μὲ τὴ θεία σου... Στὸ τραπέζι σας, θὰ τρώῃ μαζύ σας καμμιὰ φορά, κι' ὁ γέρος ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, ἢ κανένας καλὸς γείτονάς σας κτηματίας... Ὕστερα θὰ κεντᾶς πάλι ἢ θὰ διαβάζῃς, ἐνῶ ἡ θεία σου θὰ παίζῃ χαρτιά, γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα... Καὶ στὶς δέκα, ἐκείνη θὰ σὲ φιλῇ στὸ μέτωπο, ἐσὺ θὰ τῆς φιλᾶς τὸ χέρι, καὶ θ' ἀνεβαίνῃς ὕστερα στὴν καμαρούλα σου νὰ κοιμηθῇς... Τὴν ἄλλη ἡμέρα, πάλι τὰ ἴδια...

—"Αχ, μὰ τέτοια ζωὴ δὲν τὴν βαριέται κανένας κι' ἐκατὸ ἀκόμη χρόνια νὰ τὴν ζῇ ! ψιθύρισε ἡ Μαριάνθη.

—Ἀμ' τὶς Κυριακές ;... 'Αμ' τὶς γιορτές ;... Πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θὰ τὶς περνᾶς κι' αὐτές, γιατὶ εἶνε ἄγιες ἡμέρες !... Λοιπόν, κάτι τέτοιες ἡμέρες, θὰ στολίζεσαι... Θὰ βάζῃς ἕνα ὡραῖο φόρεμα, θὰ ἀνεβαίνῃς στὸ ἀμαξάκι μαζὺ μὲ τὴ θεία σου, καὶ ὁ Γιάννης — ὁ ὑπηρέτης τάχα τοῦ κτήματος — θὰ

σᾶς πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ... Ὕστερα, στὶς γιορτές, κι' ὅπου γίνεται πάγηγύρι στὸ περίχωρα, θὰ πηγαίνῃς σ' αὐτὰ πάλι μὲ τὸ ἀμαξάκι καὶ μὲ τὴ θεία σου... Θὰ εἶσαι πρόσχαρη, ἁπλή, φρόνιμη, νοικοκυρούλα... Ἡ θεία σου θὰ σὲ λατρεύῃ... Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος θὰ λέῃ γιὰ σένα, ἕνα σωρὸ καλὰ λόγια... Ὅλα τὰ καλύτερα παλληκάρια τῶν γύρω χωριῶν, θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ χορέψῃς μαζύ τους... Μὲ τέτοιον τρόπο, βλέπεις, γίνεται ἡ πρώτη γνωριμία γιὰ τὶς παντρειές... Σιγὰ-σιγὰ ξεχωρίζεις ἕναν καλὸ νέο, βεβαιώνεσαι πὼς θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη στὸ γάμο σου, μὲ τὰ προτερήματα ποὺ θἄχῃ, καί... τότε.. τόν...

Σταμάτησε ἀπότομα ὁ Ροδόλφος. Εἶχε κυττάξῃ προσεχτικώτερα τώρα τὴν Κελαϊδίστρα, κ' εἶδε τὸ πρόσωπό της κατάχλομο καὶ δακρυσπληνμυρισμένο.. Τὰ λόγια του τόση ὥρα, εἶχαν μεθύσει τὴ φαντασία τῆς φτωχῆς κοπέλλας, ὥστε νὰ ξεχάσῃ ἐντελῶς τὴν οἰκτρὴ πραγματικότητα... Καὶ τώρα, ξαφνικά, λειτούργησε κανονικὰ τὸ λογικό της, καὶ τῆς φάνηκε ἀνατριχιαστικὴ ἡ ἀντίθεσις τοῦ χαρωποῦ ὀνειροπλήματός της μὲ τὴν πραγματικὴ θλιβερὴ κατάστασί της.

—Μαριάνθη, τί ἔχεις, κόρη μου; —"Αχ, κύριε Ροδόλφε ! τραύλισε ἡ νέα, ἐξακολουθοῦντας νὰ δακρύζῃ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, μοῦ προξενήσατε μεγάλη θλῖψι... Εἶχα πιστέψει γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς ἦταν ἀληθινὸς ἐκεῖνος ὁ παράδεισος !

Ὁ Ροδόλφος τῆς χάϊδεψε μὲ τρυφερὴ στοργὴ τὰ μαλλιά. Κι' ὕστερα τῆς εἶπε γελαστός :

—Μὰ ὑπάρχει, κόρη μου, αὐτὸς ὁ παράδεισος !... Εἶνε ἀληθινός!... Νά, κύτταξε νὰ ἰδῇς ἂν σὲ γελάω!...

Καὶ στρέφοντας στὸν ἀμαξηλάτη, φώναξε:

—Στάσου !...

Ἡ ἅμαξα στάθηκε. Ἡ Κελαϊδίστρα κύτταξε γύρω: Βρισκόντουσαν τώρα στοὺς πρόποδας ἑνὸς μικροῦ κατάφυτου βουνοῦ. Ἡ ἔκθαμβη ματιά της ἀγκάλιασε — στὸ στριφογύρισμά της παντοῦ — ἕνα χαριτωμένο χωριουδάκι, τὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο κτῆμα, τὸ λειβάδι, τὸ μικρὸ ποτάμι, τὶς καστανιές, τὴ μακρυνὴ γραφικὴ ἐκκλησιά... "Ολα, ὅλα!...

Τίποτα δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸν παραδεισένιο αὐτὸν διάκοσμο, ὅπως τὸν εἶχε ζωγραφίσει πρὶν ὁ Ροδόλφος.. Ὡς καὶ ἡ ὥμορφες ἐκεῖνες ἀγελάδες, κι' ἐκεῖνες ἀκόμη βρισκόντουσαν σκόπιμες δῶ κι' ἐκεῖ στὸ χλοερὸ λειβάδι, βόσκοντας μὲ μακαριότητα... Ἀνάμεσά τους δέ, ξεχώριζε μιὰ κατάλευκη παχουλὴ ἀγελάδα, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἡ «Μαργκερίτ» !

—Λοιπόν ;.. Τί λὲς τώρα, Μαριάνθη ; ρώτησε ὁ Ροδόλφος μὲ χαμόγελο. Εἶμαι καλὸς ζωγράφος;

Ἡ Κελαϊδίστρα, σὰν νὰ ἔβλεπε πράγματα ὑπερφυσικά, τὸν κύτταξε τότε μὲ κατάπληξι καὶ ἀνησυχία μαζύ. Μουρμούρισε:

—Πῶς γίνεται αὐτό, κύριε Ροδόλφε ;... Ὄνειρο εἶνε ;... Ἔνας φόβος μὲ κυριεύει, Θεέ μου... Πῶς !... Ὥστε ἐκεῖνα ποὺ λέγατε....

—Ἔννοια σου, κόρη μου.. Μὴ φοβᾶσαι.. Τίποτα τὸ τρομερὸ δὲν συμβαίνει... Νά, ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ κτῆμα, μοῦ θἤλασε, ὅταν ἤμουν μικρός... Γνωριζόμαστε, λοιπόν... Καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, τῆς ἔγραψα ὅτι θἄρθω νὰ τὴν δῶ... Καὶ τὰ μέρη αὐτά, τὰ ἤξερα — βέβαια —καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τὰ παράστησα, ὅπως ἀκριβῶς εἶνε !...

—Σωστά !... Σωστά !... ψιθύρισε ἡ νέα μὲ στεναγμό. Δὲν εἶνε καθόλου παράξενο, τότε !

Τὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ ἦταν στὰ πρόθυρα τοῦ χωριοῦ Βουκεβάλ. Τὸ ἁμάξι ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὰ κεῖ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Ροδόλφου, καὶ πῆρε ἕνα ὡραῖο κατηφορικὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖο — κατάφυτο στὶς πλευρές του ἀπὸ μηλιὲς καὶ κερασιὲς — ἐμοιαζε σὰν δενδροστοιχία. Ἡ χλόη του, παχειὰ καὶ χαμηλή, ἐμοιαζε σὰν μαλακὸς τάπης ἐπάνω στὸν ὁποῖο οἱ τροχοὶ τοῦ ἁμαξιοῦ κυλοῦσαν μαλακὰ κ' ἀθόρυβα.

Ἡ Μαριάνθη, σιωπηλὴ τώρα καὶ σκυθρωπή, ἦταν παραδομένη στὶς λυπηρές της σκέψεις. Καὶ τὸν Ροδόλφο, θὰ τὸν τυραννοῦσε ἀσφαλῶς ἡ συνείδησί του — γιὰ τὴ θλῖψι τῆς νέας — ἂν ἡ καρδιὰ του δὲν σωφρονοῦσε ἀπὸ χαρά, ὅσο σκεπτόταν τὸ μυστικὸ του σχέδιο.

Τέλος, τὸ ἁμάξι μπῆκε στὸ ἀγρόκτημα, καὶ σταμάτησε κάτω ἀπὸ μιὰ ὁλοπράσινη κληματαριά, καὶ μπρὸς στὴν κομψότατη ἐξοχικὴ ἔπαυλι.

—Φτάσαμε ! εἶπε ὁ Ροδόλφος. Δὲν χαίρεσαι λοιπόν, Μαριάνθη ;

—"Ω, ντρέπομαι τώρα, κύριε Ροδόλφε !... Ντρέπομαι νὰ δῶ τὴν κυρία τοῦ κτήματος αὐτοῦ !

—Γιατί, παιδί μου, ντρέπεσαι ;

Ἡ Μαριάνθη στέναξε καὶ εἶπε:

—Ἀλήθεια, γιατὶ νὰ ντρέπωμαι ;... Σάμπως μὲ ξέρει καλὰ - καλά, ποιὰ εἶμαι ;

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀποκρίθηκε. Κούνησε μόνον τὸ κεφάλι του, κυττῶντας τὴν στοργικά.

Φαίνεται, πὼς τοὺς περίμεναν σ' αὐτὸ τὸ κτῆμα. Γιατί, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος πηδοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ ἁμάξι, μιὰ ἀνοιχτόκορδη γυναῖκα βγῆκε ἀπὸ τὴν μιὰ βεράντα κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ δείγματα βαθυτάτου σεβασμοῦ !

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ντυμένη μὲ χωρικὴ ἀλλὰ πλουσιοτάτην ἐνδυμασία, ἦταν ὡς πενῆντα περίπου χρόνων. Ἡ παχουλὴ καὶ ρόδαχνη φυσιογνωμία της, λαμπροπούδρα ἀπὸ ἀγαλλίασι, καθὼς ὑποκλινόταν μπρὸς στὸ Ροδόλφο καὶ τοῦ εὐχόταν τὸ «καλῶς ἤλθατε».

—Καλῶς σε βρῆκα, καλή μου, κυρὰ-Γεωργία ! τῆς εἶπε ὁ Ροδόλφος σφίγγοντάς της τὸ χέρι.

Ἡ Κελαϊδίστρα, κατσώκωνη, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι διστακτικά. Ὁ ἁμαξηλάτης κοντόχοντρος, μισοκρυμμένος στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ κατεβασμένο καπέλλο του καὶ ἀπὸ τὸν ἀνασηκωμένο γιακὰ τοῦ παλτοῦ του, ἔβαλε στὴν τσέπη του τὸ νόμισμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ νέος, καὶ —ἀμίλητος πάντα —ἔστρεψε τὰ ἄλογά του, τὰ μαστίγωσε, καὶ ἔφυγε διαστικὸς γιὰ τὸ Παρίσι.

Τότε ἡ Κελαϊδίστρα, ἀνήσυχη, ταραγμένη, ξέχασε τὴ ντροπή της. Πλησίασε διαστικὰ τὸν Ροδόλφο, καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Κύριε Ροδόλφε... μὲ συγχωρεῖτε... μὰ τὸ ἁμάξι φεύγει !

—Καὶ σὰν φεύγει, παιδί μου ;

—Τί θ' ἀπογίνω τότε ἐγώ, κύριε Ροδόλφε ;... Πρέπει ἐξάπαντος νὰ εἶμαι στῆς Δράκαινας ἀπόψε !... Πῶς θὰ γυρίσω λοιπόν ;... Θὰ μὲ νομίσῃ κλέφτρα, ἂν δὲν πάω...'Αφοῦ, κι' αὐτὰ τὰ ροῦχα ἀκόμη ποὺ φοράω, τῆς τὰ χρωστῶ ! Εἶνε δικά της !...

—Μὴ σὲ μέλει, κόρη μου ! τῆς ξανάπε τρυφερά, ὁ νέος. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ μάλιστα, ὅτι δὲν τῆς χρωστᾶς τίποτε πειά.. Ἐπίσης, ἂν σοῦ ἀρέσῃ, ἂν τὸ θέλῃς, μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ... Κοντὰ στὴν καλὴ αὐτὴ θειά... Ξέχασέ την γιὰ πάντα ἡ Δράκαινα, καὶ τὰ κουρέλια της..

Ἡ καλὴ κυρα - Γεωργία θὰ σοῦ δώσῃ ἄλλα φορέματα, κανούργια καὶ πιὸ καλά !... Βλέπεις ;... Ἀπὸ τώρα θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνεται γιὰ σένα, μιὰ καλὴ κι' ἀγαπητὴ θείαι!

Ἡ Μαριάνθη ἀδυνατοῦσε νὰ πιστέψῃ, ὅσα ἄκουγε τώρα. Κύτταζε ἔκθαμβη, πότε τὸν Ροδόλφο καὶ πότε τὴν κυρὰ - Γεωργία. Καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἀπὸ ἀνέκφραστη συγκίνησι, ταύλισε:

—Πῶς ;... Δὲν θὰ ξαναγυρίσω στὸ Παρίσι;... Στὴ Δράκαινα ;... Δὲν τῆς χρωστάω τίποτα ; Κ' κυρία ἀπ' ἐδῶ ;... Μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μένω κοντά της πάντα;.. Θεέ μου, εἶνε δυνατόν ;... Κι' ὅσα ἄνειρα λέγαμε πρίν...

—"Εγιναν ἀλήθεια, κόρη μου...

—"Α!... ξεφώνισε ἀπελπισμένη ἡ δύστυχη νέα. "Οχι, κύριε Ροδόλφε !... "Αχ, τόση εὐτυχία... ἔτσι μονομιᾶς.. ἀδύνατο !... ἀδύνατο !... Ὤ, μὴ μὲ γελᾶτε, κύριε Ροδόλφε... Σᾶς παρακαλῶ !... "Αν μὲ γελᾶτε, θὰ πάθω μεγάλο κακὸ ἀργότερα, ὅταν θά.. θά...

Τὰ γόνατά της λύγισαν. Ἔτρεμε τὸ ἀτυχὸ κορμάκι της ἀπὸ ἔντονη συγκίνησι. Ἦταν καταπτοϊνη... Ἴδρωνε... Τορνίλιζε... Τὰ εἶχε χαμένα. Ὁ Ροδόλφος τὴν εἶδε ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Ἔτρεξε διαστικὰ κοντά της, συγκινημένος βαθειὰ κι' αὐτός. Τὴ στήριξε ἀπὸ τὸ μπράτσο του, Καὶ μὲ φωνὴ μαλακή, τρυφερή, ἀλλὰ κι' ἀνέκφραστα ἀξιοπρεπῆ — τὸν τόνο τῆς ὁποίας μὰ πρώτη φορὰ ἄκουγε ὡς τώρα ἡ Μαριάνθη — τῆς εἶπε:

—Ἀγαπητή μου μικρούλα, δὲν σὲ γελάω πειά... Πίστεψε ὅσα βλέπεις καὶ ἀκοῦς γιατὶ εἶνε σωστά, ὁλόσωστα... Ἡ κυρία Γεωργία ἀπ' ἐδῶ, ἂν καὶ δὲν εἶνε θεία σου, θὰ σὲ ἀγαπᾶῃ πολὺ ὅστόσο.. Θὰ γίνῃ ἀπὸ σήμερα θεία σου... Ἐσύ, θὰ περνᾶς στὰ μάτια ὅλων ἐδῶ ὡς ἀνεψιὰ της... Δηλαδή, ἕνα ψεμματάκι μικρὸ θὰ εἶνε αὐτό, μὰ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ σὲ σέβονται ὅλοι... Λοιπὸν σοῦ λέω καὶ πάλι μὲ κορφίλα μου, ὅτι ἂν τὸ θέλεις, πραγματικά, μπορεῖς ἀπὸ σήμερα νὰ ζῇς ὅπως ὠνειρευόμαστε πρίν... Νά, εὐθὺς, τώρα, μόλις ἀλλάξεις, θὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ δοῦμε τὰ περιστέρια, τὶς κοττοῦλες κι' ὅλους τοὺς ἄλλους καινούργιους φτερωτοὺς φίλους σου, καθὼς καὶ τὰ ὥμορφα λουλουδάκια τοῦ κήπου !... Σ' ἀρέσει ;... "Ε;... Ἐπιθυμῶ ἀπὸ σήμερα, νὰ ἐκτελεσθοῦν ὅλα, ὅσα ὠνειρευτήκαμε μαζύ της... Καὶ πρὶν φύγω, θὰ σὲ δῶ... Θὰ τὰ ξαναποῦμε πάλι, θ' σ' ἀποχαιρετήσω, καὶ θὰ φύγω... Θὰ φύγω εὐτυχὴς ποὺ θἄχω σ' ἀφήσω ἐδῶ χαρούμενη... Καὶ συχνὰ θἄρχομαι νὰ σὲ βλέπω !...

Ἡ Μαριάνθη δὲν ἔβγαλε μιλιά. Ξανάπισε ἀπότομα, κι' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ροδόλφου. Καὶ πρὶν προλάβει αὐτὸς νὰ τὸ ἀποσύρῃ, ἐκείνη ἔσκυσε νὰ τὸ καταφιλῇ καὶ νὰ τὸ βρέξῃ μὲ τὰ δάκρυά της.

Ἔπειτα, ἀναστηκώθηκε, ἔσπιασε τοὺς λυγμοὺς τῆς συγκινήσεώς της, κι' ἀκολούθησε τὴν κυρὰ - Γεωργία, ἡ ὁποία τὴν κυττοῦσε μὲ βαθυτάτη συμπάθεια...

ΙΑ'
Ο ΜΟΥΡΦ ΚΙ' Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ἡ Μαριάνθη, ὁ Ροδόλφος κατευθύνθηκε πρὸς τὴν αὐλὴ τοῦ ἀγροκτήματος.

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο "ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΩΝ ΓΑΛΑΖΙΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ„

Μιὰ παράδοξη δίκη στὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα. Ἔνας ἀπατεὼν Δὲν Ζουάν. Ἡ συνταρακτικὴ κλοπὴ τοῦ «Ἐμπεριάλ». Τί ἀπεκάλυψε ὁ ἀστυνομικὸς Ζὼρζ Μανσό. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ κόμητος ντὲ Γκερισάρ. Τὸ κωμικὸ εἰδύλλιο μιᾶς ἡλικιωμένης Ἀμερικανίδος. Τὰ θύματα τοῦ Ἀργεντινοῦ γόητος Δαυῒδ Γκαβάλντα, κλπ.

Ο Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα ἀσχολήθηκε αὐτὲς τὶς μέρες μὲ μιὰ πολὺ περίεργη ὑπόθεσι, ἡ ὁποία κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παρισινοῦ κοινοῦ κι' ἔδωσε ἀφορμὴ στοὺς δημοσιογράφους νὰ γράψουν ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἡ Σύλβια Ρισσέρ, στὸ τελευταῖο φύλλο τῶν «Ἀστυνομικῶν Νέων», μᾶς δίνει τὴν ἀκόλουθη ἔρευνα, σχετικῶς μὲ τὴν ἱστορία ποὺ συγκίνησε τὶς αἰσθηματικὲς Παρισινές, πονοκεφάλιασε τοὺς ἐνόρκους καὶ τέλος ἔκλεισε στὰ κάτεργα τὸν πιὸ ὄμορφο. τὸν πιὸ θελκτικὸ καὶ τὸν πιὸ κατεργάρη Δὸν Ζουὰν τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τὴν Γαλλίδα δημοσιογράφο νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν παράδοξη ὑπόθεσι.

«Ἕνα μεσημέρι τοῦ περασμένου μηνὸς — γράφει ἡ Σύλβια Ρισσὲρ — ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου «Ἐμπεριάλ» ζήτησε ἀπὸ τὸν τηλεφωνητὴ τῆς ὑπηρεσίας νὰ τὸν συνδέσῃ μὲ τὸν διοικητὴ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ὁ ἀστυνομικὸς στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν μποροῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, γιατί κανόνιζε τὶς νυχτερινὲς ἐφόδους στὶς συνοικίες τῆς κοσμοπόλεως. Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἐμπεριάλ» τὸν ἀνάγκασε τέλος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διοικητή του. Καὶ τότε διεξήχθη στὸ τηλέφωνο ἡ ἀκόλουθη συνομιλία :

—Ἐμπρός ! Ποιὸς ἐκεῖ, παρακαλῶ ; Ὁ κ. Διοικητής ; Ἐδῶ Μπενουά.

—Τί θέλετε ; τὸν ρώτησε, παρεξηγεμένος ἀπὸ τὴ νευρικότητά του ὁ ἀστυνομικός.

—Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ λεπτὴ ὑπόθεσι κι' ἤθελα νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή σας. Ποῦ μᾶς ὥρας κατέλυσε στὸ ξενοδοχεῖο μας ὁ κ. Λούῒς Μόλινερ μὲ τὴν σύζυγό του. Ἔγραψε στὸ βιβλίο τῆς γραμματείας τ' ὄνομά του καὶ δήλωσε ὅτι εἶνε Ἄγγλος χρηματιστής. Ἐπειδὴ ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ μνημονικό μου, γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔχω κάπου συναντήσει. Καὶ μάλιστα ὄχι ὅπως παρουσιάζεται σήμερα ὡς ἑκατομμυριοῦχος. Πέρσι, ὅταν βρισκόμουν στὸ Λονδῖνο, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν Μόλινερ, εἶχε καταλύσει στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μ' ἐμένα κι' εἶχε ἐνιλώσει ὅτι τὸν ἔλεγαν Τζαΐλς Σέξιον. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα λοιπὸν νὰ μοῦ στείλετε ἕναν ἀστυνομικὸ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης σας, ὁ ὁποῖος νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ Λούῒς Μόλινερ κι' ὁ Τζαΐλς Σέξιον εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ξέρετε, δὲν θὰ ἤθελα κανένας πελάτης μου νὰ χάσῃ τὸ πορτοφόλι του ἢ καμμιὰ κυρία τὰ χρυσαφικά της. Βλέπετε, σήμερα κι' οἱ λωποδύτες κι' οἱ κύριοι τοῦ κόσμου ντύνονται πάντα στοὺς ἴδιους ῥάφτες καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ...

Ὁ διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καθησύχασε τὸν διευθυντὴ τοῦ «Ἐμπεριάλ», καὶ κατόπιν κάλεσε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα λαγωνικά. τὸν ἀστυνόμο Ζὼρζ Μανσό, καὶ τοῦ εἶπε νὰ φροντίσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν πραγματικὴ ταὐτότητα τοῦ μυστηριώδους ἐνοίκου τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ Μανσὸ πράγματι πῆγε καὶ βρῆκε τὸν κ. Μπενουᾶ, συζήτησε μαζύ του κι' ἔπειτα ἐγκαταστάθηκε στὸ «Ἐμπεριάλ». Ἡ πρώτη μέρα, ὡστόσο, πέρασε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε δυσάρεστο. Ὁ Λούῒς Μόλινερ δὲν ἔδειξε κανένα ὕποπτο σημεῖο Ἡ συμπεριφορά του ἦταν πολὺ εὐγενική, δὲν κυττοῦσε κανένα μὲ περιφρόνια κι' ἦταν τελείως ἀφωσιωμένος στὴν ὄμορφη γυναῖκα του. Πέρασε ἀκόμη μιὰ μέρα ἀπόλυτης ἡσυχίας. Τὴν τρίτη μέρα ὅμως τὸ πρωῒ, ὁ Μόλινερ ἔφυγε βιαστικὰ μὲ τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κρόϋτον, δηλώνοντας στὴ γυναῖκα του ὅτι θὰ ξαναγύριζε σὲ λίγο. Μιὰ ἐπίγουσα δουλειὰ τὸν καλοῦσε στὸ Λονδῖνο. Λίγες ὧρες, ὡστόσο, μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ἡ κ. Μόλινερ εἶδε μὲ τρόμο ὅτι τῆς ἔλειπαν ὅλα τὰ κοσμήματά της, καθὼς καὶ μιὰ μικρὴ βαλίτσα μὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες φράγκα. Ἀναστάτωσε φυσικὰ τὸ ξενοδοχεῖο. ζήτησε τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας καὶ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ κλέπτης φαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ ἐπιτήδειος, γιατί μόνον ἐκείνη κι' ὁ σύζυγός της ἤξεραν τὸ μέρος στὸ ὁποῖο φυλαγόταν ἡ περιουσία της καὶ τὰ κοσμήματά της. Ὁ Ζὼρζ Μανσό, πρὶν ἀκόμη κάνει τὴ σχετικὴ ἔρευνα, ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα πρὸς τὴν ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ κυττάζῃ προσεχτικὰ τὸ διαμέρισμα τῶν Μόλινερ. Πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνα ἴχνος, ποὺ νὰ φανέρωνε ὅτι κάποιος ἄγνωστος εἶχε μπῆ ἐκεῖ μέσα. Παρακάλεσε τότε τὴν μίσσες Μόλινερ νὰ τῆς διηγηθῆ πῶς εἶχε παντρευθῆ τὸν σύζυγό της.

—Τὸν εἶχα γνωρίσει, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, πρὸ ἕξη μηνῶν, μέσα στὸ ἑξπρὲς Βερολίνου — Βιέννης. Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸς καὶ τόσο μ' εὐχαρίστησε ὁ συντροφιά του, ὥστε δὲν ἄργησα νὰ τὸν συμπαθήσω. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε Ἄγγλος χρηματιστὴς καὶ κατόρθωσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ τὸν παντρευθῶ. Πράγματι οἱ γάμοι μας ἔγιναν στὴ Βιέννη. Ζήσαμε λίγους μῆνες ἐκεῖ πέρα καὶ κατόπιν μοῦ πρότεινε νὰ ἐρθουμε στὸ Παρίσι.

Ὁ Δαυῒδ Γκαβάλντα

—Καὶ πῶς εἴχατε μαζύ σας αὐτὸ τὸ τεράστιο χρηματικὸ ποσόν ; ἀπόρησε ὁ ἀστυνομικός.

—Ὁ σύζυγός μου, ἀπάντησε ἡ μίσσες Μόλινερ. μ' ἔπεισε νὰ σηκώσω αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ σὲ μιὰ ἐπικερδῆ ἐπαχείρησι. Γι' αὐτὴν μάλιστα πῆγε στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ συνεννοηθῆ. Τὸν συνώδευσα μάλιστα ὥς τ' ἀεροδρόμιο καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐκείνη τὴν ὥρα βρῆκε ὁ λωποδύτης τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ μπῆ στὸ διαμέρισμά μας. Ἀλλὰ γιατί μοῦ κάνετε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ; Τί σχέσι ἔχει ὁ σύζυγός μου μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ;

—Αὐτὸ θὰ τ' ἀποδείξῃ ἡ ἀνάκρισις, τὸ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, κ.' ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διοικητὴ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε τέλος ἕνα τηλεγράφημα τῆς Σκότλαντ Γιάρδ. τὸ ὁποῖο τοὺς πληροφοροῦσε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τους, συνελήφθη ὁ Μόλινερ μόλις κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀεροπλάνο κι' ὅτι εὑρέθηκαν ἐπάνω του ἡ ὀκτακόσιες χιλιάδες φράγκα κι' ἕνα πλῆθος κοσμημάτων μεγάλης ἀξίας.

Ἔτσι ὁ Μόλινερ, μὲ τὴ συνοδεία δυὸ ἀστυνομικῶν, ὡδηγήθηκε πίσω στὴ Γαλλία καὶ κλείστηκε στὶς φυλακές, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του ἔβεν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς ἐπικίνδυνου ἀπατεῶνος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως, βέβαιοι ὅτι κρατοῦν στὰ χέρια τους ἕναν διάσημο κακοποιό, τὸν ὑπέβαλαν σὲ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πραγματικὴ ταὐτότητά του κι' ὅλες τὶς συνταραχτικὲς ἀπάτες ποὺ εἶχε διαπράξει ὥς τότε. Ὁ Λούῒς Μόλινερ εἶχε πάνω ἀπὸ ἑκατὸν ψεύτικα ὀνόματα κι' ἐπαγγέλματα ! Τὸ πραγματικό, ὡστόσο, ὄνομά του ἦταν Δαυῒδ Γκαβάλντα.

Ὁ παράδοξος αὐτὸς κακοποιός. ὁ ὁποῖος ἦταν Ἀργεντινός, εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸ 1930 καὶ στὴν ἀρχὴ ἐργαζόταν ὡς ἔμμισθος χορευτὴς στὰ διάφορα ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὴν ὁμορφιά του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του μποροῦσε νὰ τὴν χρησιμοποιήσει πολὺ καλύτερα. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀκόλουθο σχέδιο : Ντύθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ κομψὰ κι' ἔπειτα πῆρε ἕνα εἰσιτήριο κι' ἐπιβιβάστηκε στὸ «Γαλάζιο - ἑξπρές», στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο ταξειδεύουν οἱ ἐκατομμυριοῦχοι. Κανεὶς φυσικὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ στὸν ἄψογο ἐκεῖνον τζέντλεμαν τὸν χορευτὴ τῶν ξενοδοχείων. Ὁ Γκαβάλντα, ἀπὸ τὸν πρῶτο κιόλας σταθμό, διάλεξε τὸ θῦμα του. Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη Γερμανίδα, ποὺ ταξείδευε μόνη της καὶ ποὺ πήγαινε στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξι της. Ὁ Ἀργεντινὸς κατώρθωσε νὰ συνδεθῆ μαζύ της, νὰ τὴν γοητεύσῃ μὲ τὴ χάρι του, νὰ τὴν ζαλίσῃ μὲ τὶς ὑποσχέσεις του καὶ τέλος νὰ τὴν κάνῃ σφῖλη του. Ὅταν ἔφτασαν στὴ Νίκαια ἦσαν πειὰ δυὸ τρυφεροὶ φίλοι. Ἔμειναν ἐκεῖ πέρα ἰδυὸ μῆνες, παντρεύτηκαν καὶ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ γυρίσουν στὸ Βερολῖνο, ὅταν ὁ Γκαβάλντα, ποὺ ὀνομαζόταν τότε κόμης ντὲ Γκερισάρ, ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς, καὶ παρὰ τὶς ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας, δὲν ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἴχνη του. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεώς του ἐκλάπησαν ἀπὸ τὴν πλουσία Γερμανίδα ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ λεπτά της.

Ὁ Γκαβάλντα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες στὸ Λονδῖνο ὡς Τζαΐλς Σέξον καὶ ἰδιοκτήτης μεγάλων δασῶν στὶς Ἀποικίες. Συνώδευε μιὰ ἡλικιωμένη Ἀμερικανίδα, τὴν μίσσες Μάργκαρετ Ἄλλαν, στὴν ὁποία εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν παντρευόταν. Τὸν γάμου του ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, παίρνοντας ὅλα τὰ λεφτὰ καὶ τὰ κοσμήματα τῆς μίσσες Ἄλλαν καὶ κανεὶς πειὰ δὲν ἄκουσε τίποτε γι' αὐτόν. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀμερικανίδα, δὲν θέλησε νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας, γιατί ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῶν κοσμικῶν κύκλων.

Ἡ ἀνάκρισις ὅμως τοῦ Ἀργεντινοῦ, καθὼς ἀναφέραμε, ἀποκάλυψε ὅλες τὶς συνταρακτικὲς ἀπάτες του, ἡ ὁποῖες ἄρχιζαν πάντα μὲ μιὰ γνωριμία στὰ πολυτελῆ ἑξπρὲς καὶ τελείωναν πάντα σὲ μιὰ μυστηρώδη ἐξαφάνισι τοῦ μεγάλου γόητος. Μὰ ὁ Δαυῒδ Γκαβάλντα φαίνεται ὅτι σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περιπέτειά του δὲν εἶχε καθόλου τύχη. Ἡ νακὴ μοῖρα του τὸν ἔσπρωξε νὰ καταλύσῃ στὸ «Ἐμπεριάλ», τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντὴς ἔτυχε νὰ τὸν ξέρῃ. Ἔτσι ἔπεσε στὰ δίχτυα τῆς ἀστυνομίας καὶ σύρθηκε στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, γιὰ νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν τόσο παράδοξη ἐκμετάλλευσι τῆς ὁμορφιᾶς του. Ὁ «Ἀπόλλων τῶν Γαλάζιων Τραίνων», ὅπως τὸν χαρακτήρισαν οἱ ἔνορκοι τοῦ δικαστηρίου, ἐξακριβώθηκε ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαπατήσῃ δέκα πλούσιες γυναῖκες καὶ νὰ τὶς κατακλέψῃ, χωρὶς νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν. Μά, ὅπως λέει ἡ παροιμία : «ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὸν κλέπτη, ἀλλ' ἀγαπάει καὶ τὸ νοικοκυρη». Κι' ὁ «νοικοκύρης» αὐτὴ τὴ φορά, δηλαδὴ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἐμπεριάλ», τὸν ἔκανε νὰ πληρώσῃ μὲ δέκα χρόνια φυλακῆς τὶς ἑξυντνες ἀπάτες του. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὄμορφες Παρισινὲς τόσο συγκινήθηκαν ἀπ' αὐτὸ τὸ....ἀτύχημά του, ὥστε ἔσπευσαν νὰ τοῦ στείλουν στὴ φυλακὴ ἕνα πλῆθος ἀνθοδέσμες καὶ τρυφερὰ γράμματα καὶ νὰ τοῦ ἐκδηλώσουν τὴ συμπάθειά τους. Ἡ γυναῖκες, καμμιὰ φορά, εἶνε τόσο περίεργες !...

ΣΥΛΒΙΑ ΡΙΣΣΕΡ

ΠΑΛΙΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ, ΠΡΟ 25 ΕΤΩΝ

Ἰδοὺ μιὰ αὐθεντικὴ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξις στὴν Ἀθήνα, πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ὅπως τὴν ἀναγράφει ἡ ἐφημερὶς «Καιροὶ» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης :

— Ἀλλό!... Παρακαλῶ, δῶσ' μου τὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρεταννία»!

— Λάβετε! ἀπαντάει ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς τηλεφωνητρίας.

— «Μεγάλη Βρεττανία», αὐτοῦ;

— Μάλιστα!... Τί θέλετε; ρωτάει μιὰ φωνὴ δεσποινίδος.

— Ὁ κύριος Τάδε εἶν' αὐτοῦ;

— Μάλιστα!... Ποιὸς τὸν ζητεῖ;

— Κάποιος κύριος, ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν!.. Πέστε του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν δῶ!

— Μὰ ποιὸν; ρωτάει μιὰ ἄλλη φωνή, ἀνδρική.

— Τὸν κύριο Τάδε!

— Δὲν εἶνε ἐδῶ κανένας κύριος Τάδε, κύριε!

— Μὰ πῶς δὲν εἶνε, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε!

— Κι' ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶνε κύριε!... Τί διάβολο!... Δὲν ξέρω ἐγώ, ποιὸς μένει καὶ ποιὸς δὲν μένει στὸ νοσοκομεῖο μου;

— Στὸ νοσοκομεῖο σας; Νοσοκομεῖο εἶν' αὐτοῦ;

— Μάλιστα, κύριε!!....

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ ΣΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

(Ἀπὸ τὸ νέο «Savoir vivre» τοῦ Γάλλου συγγραφέως Πὼλ Ρεμπεῦ)

Η βάσεις τῆς συμπεριφορᾶς μας σ' ἕνα ἐπίσημο ἢ ἡμιεπίσημο γεῦμα, ἢ καὶ σ' ἕνα ἁπλὸ τραπέζι ἀκόμη, στηρίζονται πρῶτα - πρῶτα στὴν καλὴ ἀνατροφή μας καὶ στὴν κοινωνική μας μόρφωσι.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἀπαράβατοι — γιὰ ὅλους — κανόνες, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ μάθουμε καὶ νὰ τηροῦμε.

Ἰδοὺ οἱ κανόνες αὐτοί, οἱ ὁποῖοι σήμερα ἰσχύουν καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ σ' ἐμᾶς:

Οἱ καλεσμένοι πρέπει νὰ φτάνουν δέκα λεπτὰ ὥς ἕνα τέταρτο, πρὸν ἀπὸ τὴν ὡρισμένη γιὰ τὸ γεῦμα ὥρα. Τοὺς ὑποδέχονται ἡ ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἡ οἰκοδέσποινα.

Ὅταν μποῦν στὴν τραπεζαρία. φροντίζουν νὰ ρίξουν ἕνα βλέμμα στὶς κάρτες μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ καθενὸς, ἡ ὁποῖες δείχνουν καὶ τὴν ὡρισμένη γιὰ τὸν καθένα θέσι, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν κοινωνικὴ θέσι πρῶτα κι' ἔπειτα τὴν ἡλικία τῶν καλεσμένων. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ἡ μεταξὺ τῶν προσκαλεσμένων σχέσεις πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν, γιὰ νὰ μὴν καθήσῃ ἕνα ἄτομο πλάγι σ' ἕναν μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει κάπως ψυχραθῆ ἄλλοτε.

Τὸ κέντρο τῆς τραπέζης προορίζεται γιὰ τοὺς ἐπισημοτέρους ἢ τοὺς πιὸ ἡλικιωμένους — ὅταν εἶνε ὁμοίας κοινωνικῆς θέσεως — καλεσμένους. Ἀριστερὰ τοῦ ἐπισημοτέρου κάθεται ἡ οἰκοδέσποινα. Ἀντικρύ της ἀκριβῶς στὸ τραπέζι κάθεται ὁ οἰκοδεσπότης ἔχοντας δεξιά του τὴν ἐπισημοτέρα κυρία.

Ἂν ὅλοι εἶνε ἰσόβαθμοι, τότε ἡ οἰκοδέσποινα κάθεται στὸ ἀριστερὸ τοῦ πιὸ ἡλικιωμένου κι' ὁ οἰκοδεσπότης στ' ἀριστερὰ τῆς πιὸ ἡλικιωμένης.

Οἱ καλεσμένοι, ὅταν φθάνουν, δὲν χαιρετοῦνται πρῶτα στὸ σαλόνι. Ὅταν μαζευτοῦν πειὰ ὅλοι, ἕνας ὑπηρέτης ἢ ὑπηρέτρια παρουσιάζεται κι' εἰδοποιεῖ τὴν οἰκοδέσποινα ἢ τὸν οἰκοδεσπότη, ὅτι τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο.

Τότε, πρῶτος ὁ οἰκοδεσπότης προσφέρει τὸ μπράτσο του στὴν ἐπισημοτέρα ἢ πιὸ ἡλικιωμένη κυρία, καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὴν τραπεζαρία. Οἱ ἄλλοι τότε τὸν μιμοῦνται. προσφέροντας ὁ καθένας τὸ χέρι του στὴν πλησιεστέρα κυρία. Τὴν ὁδηγοῦν στὴ θέσι της, τὴ βοηθοῦν νὰ καθήσῃ, κι' ἔπειτα κάθονται κι' ἐκεῖνοι στὶς ὡρισμένη θέσι τους.

Ἡ θέσεις τακτοποιοῦνται ἔτσι, ὥστε κάθε κύριος νὰχῃ στὰ δεξιά του ἀπὸ μιὰ κυρία.

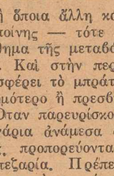
Ἂν οἱ καλεσμένοι εἶνε ὅλοι ἄρρενες κι' ἀπὸ τοὺς οἰκοδεσπότες βρίσκεται στὸ σπίτι μόνη ἡ κυρία, ἢ ἄλλη κάνει χρέη οἰκοδεσποίνης — τότε ἐκείνη δίνει τὸ σύνθημα τῆς μεταβάσεως στὸ τραπέζι. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, προσφέρει τὸ μπράτσο της στὸν ἐπισημότερο ἢ πρεσβύτερο.

Ὅταν παρευρίσκονται καὶ νεαρὰ ζευγάρια ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, προπορεύονται αὐτὰ στὴν τραπεζαρία. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουν στενὴ συγγένεια μὲ τὴν οἰκοδέσποινα.

Πρώτη σερβίρεται ἡ σούπα. Τὴν φέρνουν οἱ ὑπηρέτες ἕτοιμη, μέσα στὰ πιάτα, χωρὶς νὰ φανερωθῇ ποτὲ ἡ σουπιέρα. Σερβίρεται πρώτη ἡ ἐπισημότερη κλπ. κυρία, ἔπειτα ἀκολουθοῦν ἡ ἄλλες σύμφωνα μὲ τὴν θέσι τους πάντοτε καὶ μὲ τὴν ἡλικία τους, καὶ τέλος ἡ οἰκοδέσποινα.

Κατόπιν σερβίρεται ὁ ἐπισημότερος κλπ. ἀπὸ τοὺς ἄρρενας, κι' ἀκολουθοῦν — μὲ τὴν ἴδια τῶν κυριῶν τάξι — κ' οἱ ὑπόλοιποι, μέχρι τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἂν μεταξὺ τῶν καλεσμένων ὑπάρχουν νεώτερες ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποινα κυρίες — συγγενεῖς της ὅμως — τότε προτιμᾶται στὸ σερβίρισμα ἡ οἰκοδέσποινα. Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ μὲ τὸν οἰκοδεσπότη.

Ὅταν τελειώσῃ τὸ τραπέζι, τότε σηκώνεται πρώτη ἡ οἰκοδέσποινα, κι' ἀμέσως ὕστερα τὴν ἀκολουθοῦν ὅλοι. Πηγαίνουν στὸ σαλόνι μὲ τὴν ἴδια — ὅπως πρίν — τάξι. Ἐκεῖ σερβίρεται καφές, λικέρ καὶ τσιγάρα.

Ὅταν μετὰ τὸ τραπέζι ἐπακολουθήσῃ χορός ἢ δεξίωσις, τότε προσφέρονται — ἐπειτα ἀπὸ μιάμισυ ὥρα — τσάϊ, ἀναψυκτικά, ἢ μπύρα, ἢ σαμπάνια, μὲ διαφόρους μεζέδες καὶ σαντουίτς.

Πῶς μαθαίνει ὅμως κανένας, ποιὰ εἶνε ἀκριβῶς ἡ θέσις του στὸ τραπέζι ;

Εὔκολο πιὸ πάνω, ὅτι εἶνε φρονιμώτατο νὰ ρίχνῃ μιὰ γρήγορη ματιὰ κανένας στὶς κάρτες, τὴν ὥρα ποὺ μπαίνει μὲ τοὺς ἄλλους στὸ τραπέζι. Μπορεῖ ὅμως, κ' εἶνε πρακτικώτερο αὐτό, νὰ ὑποδέξῃ ἡ οἰκοδέσποινα ἢ ὁ οἰκοδεσπότης μὲ καθαρὴ φωνὴ τὴ θέσι του στὸν καθένα. Ἔτσι, θὰ λείψῃ κ' ἡ μικρούλα ἐκείνη σύγχυσις, ἡ ὁποία πάντοτε παρουσιάζεται κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς καταλήψεως τῶν θέσεων ἀπ' τοὺς καλεσμένους.

Τὰ φαγητὰ μπορεῖ νὰ βέβαια νὰ τὰ σερβίρῃ στὸν καθένα ἡ ὑπηρεσία.

Εἶνε ὅμως ἐπίσης ἀρχοντικὸ κ' ἄξιοπρεπὲς νὰ ὑπάρχουν στὸ τραπέζι καὶ μέσα στὶς πιατέλλες των, ν' ἀναλαμβάνῃ δὲ τὸ σερβίρισμά των στὰ πιάτα τοῦ καθενὸς ἡ οἰκοδέσποινα ἢ ὁ οἰκοδεσπότης, ἢ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, μποροῦν κάλλιστα οἱ συνδαιτημόνες νὰ παραμείνουν καθισμένοι στὸ τραπέζι. Τότε ὁ καφὲς καὶ τὰ λικὲρ σερβίρονται ἐκεῖ. Καὶ μποροῦν ἐπίσης οἱ κύριοι νὰ καπνίσουν, ζητῶντας ἐννοεῖται τὴν ἄδεια τῶν κυριῶν.

Τὰ κρασιὰ μπορεῖ νὰ εἶνε πολλῶν εἰδῶν. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶνε καὶ ἑνὸς μονάχα εἴδους. Καὶ τότε σροτιμᾶται τὸ εἶδος τοῦ κρασιοῦ, τὸ ὁποῖο συνηθίζεται περισσότερο στὸν τόπο.

Ἰδοὺ καὶ μιὰ τελευταία λεπτομέρεια, ἡ ὁποία εἶνε ἀπαραίτητη, καὶ ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα τραπέζι. Ἐπάνω σ' αὐτό, ἡ πλάγι στὴν κάρτα τοῦ καθενός, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κι' ἕνας μικρὸς κατάλογος τῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ σερβιριστοῦν.

Ὁ κατάλογος αὐτὸς εἶνε γνωστότερος μὲ τὴν ὀνομασία «μενοῦ». Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἐκλεκτοῦ χαρτονιοῦ ἢ χαρτιοῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο γράφονται τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν, σύμφωνα μὲ τὴ σειρὰ ποὺ πρόκειται νὰ σερβιρισθῇ τὸ καθένα τους.

Εἶνε ἀπαραίτητη ἡ λεπτομέρεια αὐτή. Ὁ καθένας καλεσμένος, θὰ ξέρῃ ἐκ τῶν προτέρων τί πρόκειται νὰ φάγῃ ἀκόμη, κ' ἔτσι θὰ κανονίσῃ ἀνάλογα τὴν δρεξί του... κ' ἔτσι θὰ μείνουν ὅλοι εὐχαριστημένοι !

Ἡ σειρὰ τῶν φαγητῶν συνήθως εἶνε ἡ ἑξῆς:

Πρώτη σερβίρεται ἡ σούπα. Ἀκολουθοῦν τὰ ὀρεκτικά. Κατόπιν τὸ ψάρι, ἢ ἀστακὸς ἢ ψαρόες. Ἔπειτα τὰ μαγειρευμένα κρέατα. Ἔπειτα ἕνα κρὺο φαγητό. Ἔπειτα τὸ ψητὸ (κρέας, ἢ πουλερικὰ, ἢ κυνήγι). Μαζὺ καὶ ἡ σαλάτα. Σχεδὸν μαζὺ καὶ τὰ χορταρικὰ (σέλινα, ἢ σπαράγγια, ἢ ἀγγινάρες, ἢ ἀρακᾶς ἢ ξηρὰ φασόλια κλπ. κλπ.) Ἔπειτα τὸ γλύκισμα. Ἔπειτα τὸ τυρί (ἢ κι' ἀνάποδα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθνικότητα τοῦ οἰκοδεσπότου). Τέλος τὰ φροῦτα.

Καὶ τέλος-τέλος, ὁ καφές, τὰ λικὲρ κλπ., γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε πιὸ πάνω.

Καλὴ ὄρεξι, λοιπόν...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθῆναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ**

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ διασημότερος ἰδιοκτήτης μεγαλοβιομηχανος κ. Ἐδουάρδος Ραθιέρ, γενικὸς διευθυντὴς τῆς «Φράνς - Τράστ - Ὄϊλ Κόμπανυ», λαβαίνει κάθε τόσο ἀπειλητικὲς καὶ μυστηριώδεις ἐπιστολές, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν μὲ θάνατο. Στὴν τελευταία ἀπ' αὐτές, ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος τοῦ ἀναγγέλλει ὡς προσεχέστατο τὸ θάνατό του. Γι' αὐτὸ ὁ Ραθιὲρ ζητάει τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία τοῦ στέλνει γιὰ τὴν ἀσφάλειά του τὸν ἐπιθεωρητὴ Σάρλ. Στὶς 3 Μαρτίου ὁ Ραθιὲρ γευματίζει στὸ σπίτι του μ' ἕνα ὑπουργό, ἕναν τραπεζίτη κι' ἕνα διάσημο δικηγόρο. Μὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἐνῶ περνοῦνε στὸ σαλόνι γιὰ νὰ καπνίσουν, ὁ Ραθιὲρ πέφτει ἔξαφνα νεκρός, δηλητηριασμένος μυστηριωδῶς. Ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ἕνας νέος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ὁ Πιὲρ Ριβά, διηγεῖται στὴ μεγάλη βεντέττα Νατάσα, ἡ ὁποία εἶνε ἐρωτευμένη μαζί του, τὰ βασανισμένα παιδικά του χρόνια καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι εἶνε γυιὸς τοῦ Ραθιέρ, τὸν ὁποῖο ὅλοι θεωροῦν νεκρό. Συγχρόνως ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς Λουσίντο πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ Οὐγκονὲ καὶ μπροστὰ στὸν Σὰρλ ἐκθέτει πῶς δηλητηριάστηκε ὁ Ραθιέρ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Χοζὲ τὸν διέκοψε :

—"Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, Ὀλόφ. Μὲ αὐτὰ καὶ κάτι τέτοια, ἔχω πάθει ἀρκετὲς συμφορὲς ὡς τώρα... Κι' ἂν ἡ ἀρχηγίνα εἶνε αἰσιόδοξη, ἐμένα λίγο μ' ἐνδιαφέρει... Μιὰ ὀργάνωση, σκοπὸ ἔχει τὴν ὠφέλεια τῶν μελῶν της... "Αν πρόκειται νὰ μὴ βγαίνη τίποτε τὸ «ψητό», ἐγὼ σᾶς λέω καληνύχτα καὶ φεύγω!... Τοῦ «δίνω δρόμο», ἐγώ!

—Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια! μούγκρισε ὁ Μάρκος, χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

Ὁ Μάριος κουνοῦσε τὸ κεφάλι του σκεπτικά. Ὁ Ἰβάν, κι' αὐτὸς ἀκόμα, ξυπνῶντας ἀπ' τὴν ἀρρωστημένη νάρκη του, δήλωσε ζωηρά :

—Ὁ Χοζὲ ἔχει δίκηο... "Εχω ξεπενταριστῆ... Νὰ, τρεῖς βραδυὲς τώρα, ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ πίνω μὲ πίστωσι!

Διαταχτικὸς ὁ Ὀλόφ, τοὺς κύτταζε. "Ολοι τους εἶχαν βλοσυρὰ μάτια. Φαινόντουσαν ἑτοιμοι νὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικὰ αὐτὸν τὸν συνεταιρισμό, ὁ ὁποῖος τόσα λίγα κέρδη τοὺς εἶχε φέρει ὥς τότε.

Τέλος, ὁ Ὀλόφ πῆρε ὕφος ἀποφασιστικό. Σηκώθηκε, βημάτισε ζωηρά, καὶ τοὺς εἶπε :

—"Ε, καλὰ ποὺ ἦρθε ἔτσι τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα... Εἴσαστε, βλέπω, ὅλοι σύμφωνοι... Κι' ἐγὼ λοιπὸν συμφωνῶ μαζύ σας... Δὲν τὸ βρίσκω σωστό, νὰ ὑπακούω στὶς διαταγὲς μιᾶς γυναίκας... Μπορεῖ νἄχη κάποια ἀξία ἐπάνω της, μὰ πάλι ταπεινωτικὸ εἶνε... Σᾶς προτείνω λοιπὸν τὸ ἑξῆς : Νὰ μείνουμε ὅπως εἴμαστε τώρα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ νίνω ἐγὼ ἀρχηγός σας... Θὰ δῆτε πόσο γλυκὰ θὰ κελαϊδήσουν τότε, ἡ ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις μας!...

Πρῶτος ὁ Χοζὲ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ Σουηδοῦ. Ἀκολούθησε ὕστερα κι' ἡ σειρὰ τοῦ Μάρκου, τοῦ Μαρίου, καὶ τοῦ Ἰβάν.

—Λίγα λόγια καὶ καλά! ξαναπε ὁ Ὀλόφ. "Ολοι σας θἄχετε ἴσο μερίδιο ἀπ' τὰ κέρδη.. Ἐγὼ ὅμως, θὰ ἔχω ἑνάμισυ μερίδιο, σὰν ἀρχηγὸς ποὺ θἄ εἶμαι!... Βλέπετε πόσο ὀλιγαρκὴς εἶμαι, ἀντίθετα μὲ τὴν ἀρχηγίνα, ἡ ὁποία ἀπαιτοῦσε—μόνη της αὐτὴ — τὰ σαράντα τοῖς ἑκατό!

Ὁ Χοζὲ στραβομουτσούνιασε :

—Δὲν εἶσαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μᾶς! εἶπε. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπόν, ζητᾶς ἀνώτερο μερίδιο ἀπ' τὸ δικό μας ;

Ὁ Ὀλόφ ἀγανάκτησε :

—Γιὰ νὰ μὲ πάρη ἡ ἀρχηγίνα γιὰ πρωτοπαλλήκαρό της, κάτι θὰ ἤξερε, διάβολε!

"Ενα γέλιο σαρκαστικὸ ἀντήχησε ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνίτοῦ ὑπογείου. "Ενα θρόισμα γυναικείου φουστανιοῦ ἀκούστηκε. "Ολοι τινάχτηκαν ὄρθιοί. Μὰ δὲν ἐπρόλαβαν νὰ κάνουν οὔτε βῆμα...

Μιὰ γυναικεία σιλουέττα στεκόταν ὀρθὴ μπροστά τους. "Ενα γκρίζο ἐπανωφόρι τύλιγε τὸ κορμί της. Ἐπίσης γκρίζο γουναρικὸ ἀλεποῦς στὸ λαιμό, τῆς ἔκρυβε τὸ πηγοῦνι. Ἕνα ἀραιὸ μαῦρο βέλο τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

"Ετσι, φαινόντουσαν μόνον ἀπὸ τὸ πρόσωπό της ἕνα ὑπέροχο καλοσχηματίστο στόμα, κι' ἡ φλόγες τῶν πράσινων σὰν θηρίου ματιῶν της!

Οἱ πέντε ἄνδρες εἶδαν τότε ὅτι σχημάτιζαν ὀρθιοι ἕνα ἡμικύκλιο γύρω ἀπ' τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶχε καθήσει σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κανένας ὡστόσο δὲν συλλογίστηκε νὰ καθήση.

—Λοιπόν, μικροί μου, δὲν εἴσαστε εὐχαριστημένοι : τοὺς εἶπε εἰρωνικά. Θέλετε ἄλλο ἀρχηγό ; "Οπως θέλετε.. Μονάχα, μιὰ ποὺ τὸ ἀποφασίσατε αὐτό, ἂς κάνουμε τὸν ἄπολογισμὸ τῆς συνεργασίας μας.

»Πρὸ ἕξη μηνῶν σᾶς συγκέντρωσα, ἐγώ. Χωρὶς ἐμένα, θὰ εἴσαστε ἱκανοὶ νὰ ὀργανώσετε καὶ νὰ διαπράξετε τὴ ληστεία τοῦ ταχυδρομικοῦ τραίνου Βερολίνου—Βρέμης ; Τὴ ληστεία τῆς Βασιλικῆς Τραπέζης τῆς Βαρκελόνης, τὴν πυρκαϊὰ τοῦ «Σάχοϋ — "Οτελ» τοῦ Λονδίνου ; Πρέπει νὰ θυμᾶστε τὰ ποσὰ ποὺ μοίρασα, ἔπειτ' ἀπὸ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς δουλειές ;.. Δὲν λέτε τίποτε ;.. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ θυμήσω ;... 200.000 χιλιάδες μάρκα μᾶς ἔφερε ἡ πρώτη δουλειά, 400.000 πετσέτες ἡ δεύτερη, 20.000 λίρες στερλίνες ἡ τρίτη. Καὶ δὲν εἴσαστε εὐχαριστημένοι, κύριοί μου. "Ε, λοιπόν! φευγᾶτε, ἀδειᾶστε μου τὴ γωνιά!.. Θὰ μρῶ ἄλλους βοηθούς, ποὺ θὰ εἶνε πιὸ πειθήνιοι...

Ὁ Ἰβὰν ἔσκυψε πρῶτος τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε :

—Δας ζητάω συγγνώμην, ἀρχηγίνα. Φταίει αὐτὸ τὸ καταραμένο ἀλκοόλ, ποὺ μοῦ γύρισε τὸ κεφάλι... Εἴμαστε τρελλοί! Μοῦ φαίνεται πὼς γίνομαι διερμηνεὺς καὶ τῶν ἄλλων, παρακαλῶντας σας νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ξαναπάρουμε τὶς θέσεις μας κοντά σας..

Ὁ Ὀλόφ, ὁ Μάρκος, ὁ Ζοζέ, ὁ Μάριος ἔσκυψαν κι' αὐτοὶ τὰ κεφάλια τους, ἀμίλητοι, ὑποταχτικοί.

—"Εστω! εἶπε ἡ ἀρχηγίνα. Μὰ νὰ ξέρετε ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι στὸ μέλλον, θὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση. Δὲν εἶμαι διατεθειμένη νὰ σᾶς συχωρέσω κι' ἄλλη φορά...

»Καθῆστε κι' ἀρχίστε τὴν ἀναφορά. Λέγε πρῶτος ἐσύ, Μάριε Τί νέα ;...

—Τίποτε τὸ νεώτερο, ἀρχηγίνα. Ὁ Λουσίντο δὲν ὑποψιάζεται τίποτε. Δὲν βγαίνει καθόλου τὸ βράδυ καὶ μ' ἀφήνει ἐλεύθερο μετὰ τὶς δέκα.

—Καλά. Μὴν ἐχνᾶς νὰ παίξης τὸ ρόλο σου εὐσυνείδητα. Ὁ Λουσίντο εἶν' ἕνα τετραπέρατο λαγωνικό. Πρέπει ἐμεῖς νὰ παρακολουθοῦμε τὰ ἴχνη του καὶ ὄχι αὐτὸς τὰ δικά μας. Λέγε καὶ σύ, Ὀλόφ.

—Πῆγα καὶ ἐπεσκέφθηκα τὸν ἀστυνόμο καὶ τὸν προσκάλεσα σὲ σουπέ. Καμμιὰ ἀνησυχία ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά. Τὰ γκαρσόνια ἔχουν διαταγὴ νὰ κερνᾶνε τοὺς ἀστυφύλακες, ποὺ περιπολοῦν στὴ λεωφόρο Ρασπάϊ. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὑποβάλουν μήνυσι.

—Θαυμάσια· Ἐσύ, Ἰβάν, τί ἀνακάλυψες στὶς ἐφημερίδες ;

Ὁ Ρῶσσος ἔβγαλε μερικὰ ἀποκόμματα ἀπ' τὸ πορτοφόλι του.

—Ἐν πρώτοις, φτάνει τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, προερχόνο ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη τὸ ὑπερωκεάνειο «Παρίσι» μὲ φορτίο χρυσοῦ.

—Ὄχι. Αὐτὸ εἶνε πολὺ μεγάλη δουλειὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Θὰ δοῦμε σὲ μερικοὺς μῆνες, ἂν παρουσιαστῆ πάλι μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

—Ἔπειτα, ἐξακολούθησε ὁ Ἰβάν, ἔχουμε τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς θησαυροῦ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀξία του φτάνει τὰ πέντε ἑκατομμύρια λίρες. Εἶνε ὅλο χρυσάφι καὶ πολύτιμες πέτρες. Ἡ ἀογὲς τὸν κατέσχεσαν καὶ τὸν φυλᾶνε

—Βάλ' το κατὰ μέρος.

—Τέλος ἡ κινηματογραφικὲς ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν, σὲ μιὰ σκηνὴ ποὺ θὰ γυριστῆ προσεχῶς, ἡ πρωταγωνίστρια θὰ φορᾶ ἕνα περιδέραιο μὲ διαμάντια ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ποὺ τῆς τὰ δάνεισε μιὰ ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανίδα.

—Δόσε μου τὰ ἄρθρα, ποὺ ἀφοροῦν αὐτὴ τὴν εἴδησι. Θὰ διαλέξω μεταξὺ τοῦ θησαυροῦ καὶ τῶν διαμαντιῶν. Θὰ σᾶς χρειαστῶ χωρὶς ἄλλο σὲ λίγο. Θὰ λάβετε διαταγές μου ὅπως συνήθως! Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Οἱ λησταὶ σηκώθηκαν. "Ολοι ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὴ γυναῖκα. Μὰ ἐκείνη τοὺς συγκράτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

—Περιμένετε! τοὺς εἶπε. Ξέρω ὅτι δὲν ἔχετε πειὰ πεντάρα. Μοιρᾶστε αὐτὰ ἐδῶ...—κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μάτσο χιλιάρικα καὶ τἀρριξε ἀπάνω στὸ τραπέζι.—Θὰ σᾶς τὰ κρατήσω στὴν προσεχῆ μοιρασιά.

Ὁ Ὀλόφ μέτρησε τὰ χρήματα. Ἦσαν εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Ὁ καθένας ἔπῆρε τέσσερα χιλιάρικα κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ ὑπόγειο.

—Ὀλόφ, μεῖνε! πρόσταξε ἡ ἀρχηγίνα.

Ὁ Σουηδὸς ξανακάθησε καὶ μὲ φωνὴ βαθειὰ ρώτησε :

—Πῶς μπήκατε ἐδῶ, χωρὶς νὰ σᾶς ἀντιληφθοῦμε ; Ὡστόσο, ὁ μηχανισμὸς λειτουργεῖ κανονικά.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα ὕψωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους της.

—Φτωχέ μου Ὀλόφ, τοῦ ἀπάντησε, δὲν εἶσαι ἀκόμα ἱκανὸς γιὰ νὰ μὲ διαδεχθῆς στὴν ἀρχηγία. Τί μποροῦν νὰ κάνουν σὲ μένα οἱ μηχανισμοί σου ; "Επρεπε νὰ εἶμ' ἐδῶ καὶ ἤρθα.. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο, ποὺ μπορεῖ νὰ μάθης... Ἐξ ἄλλου, στὸ μέλλον θ' ἀγνοῆς κι' ἐσὺ ὅπως κι' οἱ ἄλλοι ὅ,τι θὰ κάνω... Θέλησες νὰ κάνης ἕνα πραξικόπημα καὶ γι' αὐτὸ σὲ καθαιρῶ ἀπὸ ὑπαρχηγό μου. Εἶνε δίκαιο νὰ τιμωρηθῆς.

Ἀκούγοντας τὰ περιφρονητικὰ αὐτὰ λόγια, ὁ Ὀλόφ ἀνωρθώθηκε. "Ενα μοχθηρὸ χαμόγελο πλανιότανε στὰ χείλη του. Πλησίασε τὴ γυναῖκα. Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς καρποὺς καί, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, τῆς εἶπε περήφανα :

—Δὲν κάνεις καλά, ἀρχηγίνα, νὰ δυσπιστῆς σὲ μένα. Οἱ ἄλλοι ἔφυγαν πειά. Εἴμαστε τώρα μόνοι καὶ εἶμαι ὁ πιὸ δυνατός. Νά, τόσος καιρὸς ποὺ περίμενα μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ἡ μάσκα σου δὲν μ' ἐμπόδισε ποτὲ νὰ μαντέψω πῶς εἶσαι ὡραία καὶ ὅτι μ' ἀρέσεις...

»Νομίζεις πὼς εἶσαι ἡ πιὸ πονηρή. Ὡραία μου ἀρχηγίνα. Μὰ γελιέσαι.. "Εφτανε πρὸ ὀλίγου νὰ πῶ μιὰ λέξι γιὰ νὰ σὲ πετσοκόψουν οἱ ἄλλοι. Ξέρω νὰ διαβάζω καὶ νὰ μαντεύω πολλὰ πράγματα, ἐγώ! Παρακολούθησα λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἔρευνες, ποὺ ἔκανε ἡ ἀστυνομία στὴν ὑπόθεσι Ραθιέρ Καὶ ξέρω γιατὶ δὲν μᾶς ἔδωσες τόσο καιοὶ σημεῖα ζωῆς, γιατὶ τοποθέτησες τὸ Μάριο ὡς σωφὲρ τοῦ καθηγητοῦ Λουσίντο. Ἀρχηγίνα, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα, ποὺ ἄλλαξε τὴν παγωτιέρα, ἡ γυναῖκα ποὺ δηλητηρίασε τὸ Ραθιέρ, εἶσ' ἐσύ. Ἡ δουλειὰ ἤτανε πολὺ ὥμορφη γιὰ νὰ τὴν ἀναλάβης μόνη σου... Μὰ τὰ κέρδη, ἔνοια σου, θὰ τὰ μοιραστοῦμε!...

Λαχανιασμένος, ἅρπαξε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τοὺς ὤμους.

—Κάτω τὴ μάσκα, ἀρχηγίνα! Καὶ στὸ ἑξῆς θὰ τὰ μοιραζόμαστε οἱ δυό μας ὅλα, γιατὶ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, θά..

Μὰ ἔξαφνα τὰ λόγια του πνίγηκαν μέσα στὸ στόμα του, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε καταγῆς. Ἡ γυναῖκα τὸν εἶχε ἀκούσει μὲ μιὰ τέτοια ἀπάθεια, ὥστε ὁ Σουηδὸς δὲν μπόρεσε νὰ προβλέψη τὸ τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸ γόνατο, ποὺ τοῦ κατάφερε στὸ στομάχι καὶ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τὴν παρατήση καὶ νὰ σωριαστῆ κάτω.

Μ' ἕνα πήδημα, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γκρίζα ρίχτηκε ἐπάνω του, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ σφίγγη.

Ἀσφυκτιῶντας, ὁ Ὀλόφ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Πρὶν ὁ Σουηδὸς μπορέσει ν' ἀνορθωθῆ, ἡ γυναῖκα σηκώθηκε, ἔβγαλε ἕνα περίτρυφο ἀπὸ τὴ τσάντα της καὶ στρίζιονταρίσε στὸ στῆθος του, ἀδειασε σ' αὐτὸ τὶς ἕξη σφαῖρες του.

Τὰ μάτια τοῦ Ὀλόφ ἄνοιξαν διάπλατα. Θέλησε νὰ φωνάξη, μὰ ἕνα κῦμα αἵματος τὸν ἔπνιξε.

"Εγειρε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κορμί του τεντώθηκε, ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα τελευταῖο σπασμό.

Ἡ γυναῖκα ξανάβαλε τὸ ρεβόλβερ στὴν τσάντα της καὶ τινάχτηκε. Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ δύναμι, ἄρπαξε μιὰ πολυθρόνα καὶ τὴν πέταξε μὲ ὁρμὴ στὴν πλαφονιέρα, ποὺ φώτιζε τὸ ὑπόγειο.

Τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε σὰν σάβανο. "Ενα σφύριγμα ἀλλόκοτο ἀκούστηκε καὶ μιὰ σιωπὴ τάφου ἁπλώθηκε.

Μονάχα τὸ πτῶμα τοῦ Ὀλόφ βρισκόταν τώρα σωριασμένο κάτω μέσα στὸ ὑπόγειο.

II

ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ ΑΠΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Τὴν Τρίτη, 8 Μαρτίου, στὶς 10 ἡ ὥρα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Σὰρλ ἐπῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου κ. Φουρισσὰ ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξη τὴ διαθήκη τοῦ μακαρίτου πελάτου του τοῦ Ἐδουάρδου Ραθιέρ.

Ὁ κ. Φουρισσὰ εἶχε ταραχτῆ στὴν ἀρχή, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἕνας ἀντιπρόσωπος τῆς ἀστυνομίας θὰ παρίστατο στὴν ἐπίσημη αὐτὴ πρᾶξι. Μὰ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας κατώρθωσε νὰ τὸν πείση ὅτι αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ πρόοδος τῶν ἀνακρίσεων κι' ἔτσι δὲν ἔφερε πειὰ καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ὁ κ. Φουρισσὰ δέχτηκε τὸν Σὰρλ στὸ γραφεῖο του συχρόνως μὲ τὴ μαγείρισσα Ἰσαβέλλα καὶ μ' ἕναν ἀντιπρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Δημοσίας Περιθάλψεως. Μισοσκώθηκε ἀπὸ τὴν ἕδρα του καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ καθήσουν.

"Ἔπειτα, μέσα σὲ μιὰ θρησκευτικὴ σιωπή, ἀποσφράγισε ἕνα πλατὺ πεντασφράγιστο φάκελλο. "Επειτα στερέωσε τὰ γυαλιά του, ξερόβηξε καὶ διάβασε :

«Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐγώ, ὁ Ἐδουὰρτ Ραθιέρ, ὑγιὴς στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα, συνέταξα τὴν κατωτέρω διαθήκη καὶ ἀπεφάσισα τὰ ἑξῆς :

1ον) "Ενα εἰσόδημα 2000 (δυὸ χιλιάδων) φράγκων ἐτησίως θὰ δίδεται ἐφ' ὅρου ζωῆς στὴ μαγείρισσά μου δεσποινίδα Ἰσαβέλλα Φελίτσια, τῇ φροντίδι τῆς Δημοσίας Περιθάλψεως στὴν ὁποία ἀφήνω ὁλόκληρη, χωρὶς κανένα περιορισμό, τὴν προσωπική μου περιουσία (ἀκίνητα, ἀξίες, κλπ.)

2ον) Ἡ περιουσία τῆς ἀποθιωσάσης συζύγου μου, τὸ γένος Μερσεντὲς ντὲ Σανγκραντὸ ὁ ὁ, δηλαδὴ ἡ προῖκα της, ἀνερχομένη εἰς ἕνα ἑκατομμύριον πιάστρων, τὰ ὁποῖα ἐπολλαπλασίασα, οὕτως ὥστε νὰ ἀνέρχωνται σήμερα εἰς πέντε ἑκατομμύρια πιάστρων, δύναται κατατεθειμένη εἰς τὸν συμβολαιογράφον, Παρισίων κ. Φουρισσά, μέχρις ὅτου αὐτὸς λάβει εἴδησις τῆς οἰκογενείας Σανγκραντό, ἡ ὁποία ἔμενε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου μου, στὸ Μεξικό, Ὁ κ. Φουρισσὰ ἔχει τὴν ἀπόλυτο ἐξουσιοδότησί μου ν' ἀναζητήση τὸ στενώτερο συγγενὲς τῆς Μερσεντὲς ντὲ Σανγκραντὸ καὶ νὰ τοῦ παραδώση αὐτὴν τὴν περιουσία, τῆς ὁποίας εἶνε κληρονόμος. Εἰς περίπτωσιν τοῦ ὁ κ. Φουρισσὰ ἠσθάνετο ἀμφιβολίαν, ὅτι ἀληθινὰ Σανγκραντὸ ἐξέλιπεν ἐντελῶς, τὰ πέντε ἑκατομμύρια πιάστρα νὰ μοιραστοῦν εἰς τοὺς φτωχοὺς τῶν Παρισίων.

3ον) Ὑποδεικνύω τὸν κ. Φουρισσὰ συμβολαιογράφον Παρισίων, ὡς ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης μου.

Ὁ κ. Φουρισσὰ ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ πρόσθεσε :

—Ὁ μακαρίτης Ἐδουὰρ Ραθιὲρ ἔλαβε τὴν πρόνοια καὶ κατεχώρησε αὐτὴ τὴν πρᾶξι, ἡ ὁποία κάνει γνωστὲς τὶς τελευταῖες του θελήσεις. Θὰ μποροῦσα λοιπόν, κύριε καὶ γύροι σε πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Δημοσίας Περιθάλψεως — νὰ σᾶς ἐκθέσω, μόλις οἱ ὑπάλληλοι μου τελειώσουν τὴν λεπτομερῆ σχετικῶς ἀπαρίθμησι, τί ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν περιουσία που κληρονομεῖ ἡ Δημοσία Περιθαλψις. Δὲν μένει, παρὰ ἡ πληρωμὴ τῶν φόρων, γιὰ νὰ παραλάσετε τὴν περιουσία, ἐφόσον, ἐνοεῖται συμφωνεῖτε μὲ ἴας παραγράφους, ποὺ ἀφοροῦν τὴ δεσποινίδα Ἰσαβέλλα Φελίτσια.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀσφαλείας χαμογέλασε μ' εὐγένεια καὶ ἀπαντησε :

—Συμφωνοῦμε ἀπολύτως.

Ὁ κ. Φουρισσὰ σηκώθηκε καὶ εἶπε :

—Δεσποινίς.. ¡Κύριοι... Δὲν ἔχω πειὰ νὰ σας ἀνακοινώσω τίποτε ..

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Περιθάλψεως χαιρέτησαν τὸ συμβολαιογράφ κι' ἔφυγαν.

Μονάχα ὁ ἐπιθεωρητὴς Σὰρλ ἔμεινε.

—Κύριε, εἶπε στὸ συμβολαιογράφο, ὁ ὁποῖος τὸν κύτταζε με κατάπληξι, ξέρετε γιὰ ποιὸ λεπτὸ σκοπὸ παρακολούθησα τὴν ἀνάγνωσι αὐτῆς τῆς διαθήκης.

—Πράγματι, κύριε. Μὰ καθὼς ἀνακοίνωσα καὶ στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, δὲν βλέπω τίποτε στὴ διαθήκη τοῦ Ἐδουὰρ Ραθιέρ, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση στὶς ἀναζητήσεις σας.

—Φαινομενικῶς, ναί. Ὡστόσο, ὑπάρχει μιὰ παράγραφος τῆς διαθήκης, ποὺ μοῦ φαίνεται παράδοξη. Αὐτὴ ποὺ ἀφορᾶ τὴν προσωπικὴ περιουσία τῆς κ. Ραθιέρ, τὸ γένος Σανγκραντόρ. Γιὰ νὰ τὴ διαθέση ὁ Ραθιὲρ ἦταν ὁ νόμιμος κληρονόμος, θἔταζε νὰ τὴν ἐπιστρέψη σὲ μιὰ οἰκογένεια, τὴν ὁποία δὲν εἶχε κανένα ἰδιαίτερο λόγο νὰ εὐνοῆ ;

"Εκανε ἁπλῶς μιὰ γενναιόδωρη χειρονομία πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἦταν ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Σταθῆτε, κύριε Φουρισσά! τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ ἦταν γενναιόδωρο βέβαια νὰ τοὺς ἐπιστρέψη τὸ ἀρχικό ποσὸν τῆς προίκας, δηλαδὴ ἕνα ἑκατομμύριο πιάστρα. Αὐτὸ ποὺ μὲ ξαφνιάζει, αὐτὸ ποὺ προκαλεῖ τὴ δικαία περιέργειά μου, εἶνε ὅτι ὁ Ραθιὲρ τοὺς ἄφηνει πέντε ἑκατομμύρια πιάστρα. Ἐξηγεῖ βέβαια ὅτι αὐτὰ τὰ πέντε ἑκατομμύρια, εἶνε τὰ κέρδη τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου, τὸ ὁποῖο διαχειρίστηκε ἐπιτυχῶς. Μὰ ἡ διαφορά, τὰ τέσσερα ἄλλα ἑκατομμύρια, ἦταν δικά του ἐπίπλεον ἑκατομμύρια, ἦσαν ἀπόλυτος ἰδιοκτησία του,

ὄχι μόνο νομικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς.

Ἔπειτα ἀπό μιὰ λιγόστιγμη σιωπή, ὁ συμβολαιογράφος εἶπε :

—Γνώρισα καλὰ τὸ Ραβιέρ... Καὶ ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ θὰ θεωροῦσε ὄχι μόνο τὰ τέσσερα, ἀλλὰ καὶ τὰ πέντε ἑκατομμύρια ὡς δικά του. Μὰ τότε...

—Τότε, ἔκανε ζωηρὰ ὁ Σάρλ, βρισκόμαστε μπρὸς σ' ἕνα οἰκογενειακὸ μυστικό! Ἕνα μυστικὸ πολὺ παληό ἴσως, μὰ ἐξαιρετικὰ ζωηρὸ στὴ μνήμη αὐτῶν ποὺ τὸ ἤξεραν. Ὁ Ραβιὲρ βασανιζόταν τόσο ἀπ' αὐτό, ὥστε δὲν θέλησε νὰ κρατήσῃ τίποτε ἀπ' τὴν περιουσία τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ ἢ τὸ θῦμα ἑνὸς δράματος. Νὰ ἡ ἐξήγησις τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτῶν πέντε ἑκατομμυρίων πιάστρων. Ὁ Ραβιὲρ ἔνοιωθε φρίκη γιὰ ὅ,τι σχετικὸ μὲ τὴν προῖκα τῆς συζύγου του... Τὰ ξεφορτώνεται ὅλα, τὰ ἐπιστρέφει σὰν μιὰ προσβολὴ στοὺς συγγενεῖς τῆς Μερσεντὲς ντὲ Σανγκραντόρ.

Ὁ κ. Φουρισσὰ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ μελαγχολία.

—Μοῦ φαίνεται πῶς κάνετε σωστὲς σκέψεις, κύριε. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς συζύγου του, εἶδα τὸν Ἐβαρὶστ Ραβιὲρ σὲ μιὰ τέτοια κατάπτωσι, ὥστε ἀνησύχησα. Ἐπειδὴ συνδεόμουν στενὰ μαζύ του, τοῦ ἔκανα τὴν παρατήρησι ὅτι ἡ ἀπώλεια ἑνὸς ἀγαπημένου πλάσματος δὲν δικαιολογοῦσε τὴ στάσι του. Μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ φράσι, τῆς ὁποίας τώρα μόνο μοῦ ἀποκαλύψατε τὴ σημασία καὶ τὴν ὁποία θεώρησα τότε σὰν λόγια, ποὺ τὰ λέει κανεὶς ἐπάνω στὸν πόνο του : «...ἂν ἦταν μόνο ὁ θάνατος!» Χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶχε ἀνακαλύψει σὲ τίποτε χαρτιὰ συγχρόνως μὲ τὸ θάνατο τῆς συζύγου του, κάποιο μυστικὸ ποὺ δηλητηρίασε τὴν ὕπαρξί του. Τὰ πρόωρα γηρατειά του, ἡ ὑπερβολικὴ του ἐργασία, ἡ νοσηρὴ του ἀπομόνωσις, ὑπῆρξαν, φαίνεται, συνέπειες τῆς ἀποκαλύψεώς του.

Ὁ Σάρλ ρουφοῦσε τὰ λόγια τοῦ συμβολαιογράφου. Ἐπιτέλους εἶχε μιὰ ἔνδειξι.

Καὶ φώναξε σχεδὸν ἱκετευτικά :

—Μὰ ποιὸ μυστικό, κύριε ;

—Ἀλλοίμονο! Δὲν ξέρω τίποτε... τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅσα μαντεύσατε..

Ὁ Σάρλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό.. Εἶχε νομίσει πῶς ἔφτασε στὸ σκοπό του καὶ νὰ ποὺ ἔχανε τώρα τὰ πάντα.

Σὰν τὸν ἀπελπισμένο χαρτοπαίχτη, ποὺ ἁπλώνει δειλὰ ἐπάνω στὸ πράσινο τραπέζι τὸ τελευταῖο τάλληρό του, σήκωσε τὰ μάτια του, βύθισε τὸ βλέμμα του στὸ βλέμμα τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τὸν ἐξώρκισε :

—Σκεφθῆτε καλά, μαίτρ!... Πρὸς χάριν τῶν ὑποχρεώσεών σας στὴν κοινωνία, πρὸς χάριν τῆς φιλίας, ἡ ὁποία σᾶς συνέδεε ἄλλοτε μὲ τὸν Ραβιέρ, σκεφθῆτε... Σκαλίστε ὅλες τὶς ἀναμνήσεις σας, θυμηθῆτε, κι' ἀπαντῆστε μου, σᾶς παρακαλῶ, σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησί μου : «Ξέρετε κανέναν στὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ» ;

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἀπόφυγε, τὴν ἐρευνητικὴ ἐκείνη ματιὰ τοῦ Σάρλ.

Τὴ δέχτηκε μὲ σταθερότητα, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὶς ἀναμνήσεις του μὲ ὅση μποροῦσε περισσότερη εὐσυνειδησία. Ἡ στιγμὲς περνοῦσαν ἔντομετραξύ, καὶ φαινόντουσαν σὰν αἰῶνες στὸν ἐπιθεωρητή.

Τέλος, ἔκανε ἀρνητικὸ κίνημα μὲ τὸ κεφάλι του ξανά. Καὶ μιὰ μονάχη λέξι, βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη του :

—Ὄχι!...

Ὁ Σάρλ, ἅρπαξε τὸ καπέλλο του. Ἔνοιωθε μιὰ κυριαρχικὴ ἀνάγκη νὰ βγῆ ἔξω, νὰ ἀνασάνῃ ἐλεύθερα, νὰ ἀνακουφίσῃ τὸ σφιγμένο φριχτὰ ἀπ' τὴν ἀπογοήτευσι στῆθος του.

Φεύγοντας, μουρμούρισε :

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, μαίτρ!... Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ φιλοφροσύνη σας!

Ὁ μαίτρ-Φουρισσὰ τὸν συνόδεψε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς του τὸ χέρι :

—Ὤ, λυποῦμαι πολύ... πολύ...

Καὶ δὲν ξεστόμισε ἄλλα...

Τὸ χέρι του ὅμως κόντευε νὰ συντρίψῃ τὸ χέρι τοῦ Σάρλ, ἀπ' τὸ βίαιο σφίξιμο..

Μὲ πυρετὸ στὰ μάτια του καὶ στὶς κινήσεις του ἄξαφνα, παράτησε τὸ χέρι τοῦ Σάρλ, ἔτρεξε πίσω στὸ γραφεῖο του, καὶ φώναξε :

—Περιμένετε!... Περιμένετε μιὰ στιγμή!...

Ὁ Σάρλ κιτρίνισε ἀπὸ φρικώδη ἀγωνία.

Ζοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ ζῆ ἕνας μελλοθάνατος κατάδικος, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει ἀκόμη ἂν ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ διαβάσουν εἶνε ἡ σωτηρία χάρις ἢ ἡ ὁριστικὴ καταδίκη του...

Ὁ συμβολαιογράφος ἀναστάτωνε τώρα τοὺς φακέλλους του. Ἔξαφνα, ἔμπηξε μιὰ κραυνὴ θριάμβου, ἡ ὁποία ξανάστειλε πάλι τὸ αἷμα στὰ κατάχλωμα μάγουλα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

Ἔπειτα ξεφώνισε :

—Πῶς μπόρεσα νὰ τὸν ξεχάσω!... Ἦταν ὁ πιὸ παλαιὸς φίλος τοῦ Ἐβαρίστ... Συμμαθητής του!... Τὸν περνοῦνε ὅλοι γιὰ τρελλό... Ζῆ ἐπὶ πολλὰ χρόνια τώρα, ἐπάνω στὸ ἰδιόκτητο γιὼτ ποὺχει!... Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς του : Πατρίκιος Μποννάρ, ἱστιοφόρον «Μερσεδὲς», ὅρμος τῆς Βιλλεφράνς! Αὐτός, φαντάζομαι, θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ...

Συγκλονισμένος ξαφνικὰ ὁ ἐπιθεωρητής, τραύλισε :

—Ἱστιοφόρον «ΜΕΡ — ΣΕ — ΔΕΣ»!... Μερσεδές!... Μὰ αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς πεθαμένης κυρίας Ραβιέρ!...

* * *

Ἦταν δυὸ ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ Σάρλ μπῆκε στὸν σκοτεινὸ ἀντιθάλαμο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν μπρὸς ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Γενικῆς Ἀσφαλείας».

—Γρήγορα, Ἐμίλ! εἶπε στὸν κλητῆρα. Ρώτησε τὸν ἀρχηγό μας, ἂν μπορῇ νὰ μὲ δεχτῇ ἀμέσως!... Ἔχω νέα νὰ τοῦ φέρω!...

Ὁ κ. Σερβιὲ μόλις εἶχε φθάσει. Δέχτηκε ἀμέσως τὸν ἐπιθεωρητή. Καθόταν μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ὁλοσκέπαστο μὲ δικογραφίες. Ἀριστερὰ του εἶχε ἕνα τηλεφωνικὸ «ταμπλό». Εἰδικὲς γραμμὲς συνέδεαν τὴν τηλεφωνικὴ αὐτὴ συσκευὴ μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Γαλλίας. Ἕνα ἔγκλημα νὰ γινόταν κάπου, σ' ἕνα ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ Κράτους, ἢ μιὰ σοβαρὰ κλοπή, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἀμέσως τὸ κουδουνὶ χτυποῦσε... ἀμέσως ἔπερνε τὴ σχετικὴ ἀναφορὰ ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τῶν διωκτῶν τοῦ ἐγκλήματος...

Καθὼς ὁ Σάρλ ὑποκλινόταν, ὁ κ. Σερβιὲ μουρμούριζε :

—Ἔχετε νέα, εἴπατε ;... Παραξενεύομαι, μὰ τὸ Θεό!... Νόμιζα πῶς εἴχατε ἀποκοιμηθῆ, καθ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό!

Ὁ Σάρλ δὲν δυσαρεστήθηκε μέσα του. Ἀντίθετα, εἶπε μὲ σταθερότητα :

—Μάλιστα!... Ἔχω νέα, κύριε διευθυντά!... Ἔχω τὴ βεβαιότητα τώρα, καθὼς ἄκουγα τὴν ἀνάγνωσι τῆς διαθήκης, ὅτι μεσολάβησε κάποιο δρᾶμα οἰκογενειακὸ μεταξὺ τοῦ Ραβιέρ, τῆς συζύγου του κι' ἑνός... ἑνὸς ἀγνώστου!... Ὁ συμβολαιογράφος μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι ἑνὸς παιδικοῦ φίλου τοῦ Ραβιέρ, ὁ ὁποῖος φίλος θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίες, σχετικὲς μὲ αὐτὸ τὸ δρᾶμα!.. Τέλος, ἰδοὺ ἕνα ἴχνος, κύριε διευθυντά... Καὶ νοιώθω, πὼς εἶνε καλὸ καὶ σίγουρο!

Ὁ κ. Σερβιὲ δὲν ἀποκρίθηκε. Χτυποῦσε νευρικὰ τὸ δάχτυλό του ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Ὁ Σάρλ ἐξακολούθησε :

—Αὐτὸς ὁ παιδικὸς φίλος τοῦ Ραβιέρ, ζῆ διαρκῶς ἐπάνω στὸ ἰδιόχτητό του γιώτ... Ἐκεῖ στὸ λιμάνι τῆς Βιλλεφράνς... Μπορῶ νὰ πάρω τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο στὶς τέσσερες ἡ ὥρα, καὶ νὰ γυρίσω ἐδῶ μεθαύριο!... Ἔρχομαι ἀκριβῶς, γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω τὴ σχετικὴ ἄδεια!

—Ὄχι! εἶπε ἀπότομα ὁ κ. Σερβιέ. Ὄχι!... Δὲν θὰ φύγετε!... Σᾶς χρειάζομαι πολύ, αὐτὲς τὶς ἡμέρες.. Κι' ὁ παιδικὸς φίλος τοῦ Ραβιὲρ μπορεῖ νὰ περιμένῃ!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄδειασε ἐπάνω του τὶς ἕξι σφαῖρες τοῦ περιστρόφου της..

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Τὸ καπέλλο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ μείνουμε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἀκόμη πιστές, εἶνε ἡ μικρὴ καλόττα, τὴν πολὺ πατημένη, ποὺ θυμίζει πολὺ τὰ καλοττάκια ποὺ φοροῦν οἱ γκρούμ.

Αὐτὰ τὰ καπέλλα ἔχουν τὸ καλὸ ὅτι μποροῦν νὰ φορεθοῦν διαφορετρόπως, γιατὶ καμωμένα ἀπὸ βελοῦδο, εἶνε καπελλάκια λούσου, καμωμένα ἀπὸ ἀντιλόπ, εἶνε κατάλληλα γιὰ τὸν δρόμο καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς. Ἡ στρογγυλὲς αὐτὲς φορμίτσες μποροῦν ἐπίσης νὰ γίνουν ἀπὸ σατέν, ταφτὰ καὶ ἂν συμπληρωθοῦν μὲ μισὸ βελάκι κολακεύουν πολὺ αὐτὴ ποὺ τὰ φορῇ.

Δηλαδὴ ἡ Ρωσσία ἐπέδρασε πολὺ στὰ φετεινά μας καπέλλα, γιατὶ καὶ τὰ καπέλλα ποὺ περιγράψαμε εἶνε φωσσικὰ καθὼς καὶ τὰ καλπάκια ποὺ ἐπίσης συνηθίζονται.

Τὰ πρῶτα μοιάζουν μὲ τὶς τόκες τῶν Κοζάκων καὶ τὰ δεύτερα μὲ τὰ καλπάκια τῶν μουζίκων. Γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ βελοῦδο, ἀλλὰ καὶ τὸ καστόρι δὲν ἀποκλείεται.

Τὰ προϊὼντα φοριοῦνται πολλὰ κλὸς τοποθετημένα πολὺ χαμηλὰ στὸ μέτωπο, σχεδὸν κρύβοντας τὰ μάτια, ἀλλὰ θὰ συνιστούσαμε ὄχι ὑπερβολές, ὧς πρὸς αὐτό, τὸ ζήτημα, γιατὶ τὸ πολὺ κατεβαστὸ καπέλλο, δὲν πηγαίνει σὲ ὅλες τὶς φυσιογνωμίες, μερικὲς μάλιστα τὶς γελοιοποιεῖ.

Τὰ μπερὲ ἐπίσης εἶνε πολὺ τῆς μόδας, εὐχαρίστως δὲ βλέπουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς κομψότερες Ἀθηναῖες μας νὰ μὴ φοροῦν ἄλλο καπέλλο στὸν κινηματογράφο, στὶς κοῦρσες, στὸν περίπατο, παρὰ ἕνα μπερὲ μπλὲ μαρὲν ἢ μαῦρο. Τὰ μπερὲ εἶνε δύο εἰδῶν τὰ Μουσάνο ποὺ εἶνε τὰ κλασικὰ μπερὲ ποὺ μοιάζουν μὲ τὰ ἀνδρικὰ καὶ τὰ μπερὲ Μπάσκ, ποὺ εἶνε πλατύτερα καὶ πέφτουν λίγο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ εἶνε ὄμορφα, ὅταν φοριοῦνται μὲ χάρι. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν πρέπει νὰ μιμούμεθα τὶς ἄλλες, ἀλλὰ νὰ καταλάβουμε πῶς πρέπει νὰ φορέσουμε τὸ μπερέ μας γιὰ νὰ πηγαίνῃ στὸ εἶδος τῆς φυσιογνωμίας μας.

Σὲ μερικοὺς τύπους δὲν πηγαίνουν παρὰ τὰ πολὺ ἁπλᾶ καπέλλα, τὰ κλασικὰ ταγιὲρ καὶ ἐν γένει τὸ πολὺ σοβαρὸ ντύσιμο, σὲ ἄλλους πάλιν πηγαίνει τὸ λοῦσο. Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβῃ ἡ κάθε κυρία μόνη της. Ἂς μὴ θελήσῃ λοιπὸν ποτὲ νὰ μιμηθῇ καμμιὰ, γιατὶ ὅ,τι πηγαίνει σὲ μιὰ φίλη της ἐνδεχόμενον νὰ μὴ πηγαίνῃ σ' αὐτήν.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἡ σοφίτα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δὲν εἶνε πειὰ τὸ περιφρονημένο διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μᾶς προξενοῦσε φόβο, ὅταν ἤμαστε παιδιά, γιατὶ ἦταν ἕνα διαμέρισμα σκοτεινὸ ποὺ χρησίμευε γιὰ ἀποθήκη καὶ συγχρόνως γιὰ φωλιὰ ποντικῶν. Στὴν ἐποχή μας μποροῦν νὰ θεωροῦνται εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν σπίτι μὲ σοφίτα, γιατὶ ἡ σοφίτα εἶνε σήμερα περιζήτητη. Μὲ λίγα διορθώματα μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ πρώτης τάξεως κατοικία, οἱ σημερινοὶ δὲ ἐντεκορατέρ, ἐντελῶς ἰδιαιτέρως ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐπάπλωσι τῆς σοφίτας.

Μὲ ἕνα ντιβάνι πλατὺ καὶ ἀναπαυτικὸ τοποθετημένο κάτω ἀπὸ τὰ τζαμωτὰ τοῦ παραθύρου μιὰ-δυὸ πολυθρόνες, ἕνα γραφεῖο, ἕνα-δυὸ καρέκλες μετατρέπουμε τὴ σοφίτα σὲ δωμάτιο ὕπνου ποὺ μπορεῖ νὰ φαίνεται καὶ σὰν σαλονάκι τὴν ἡμέρα.

Ἂν ἡ σοφίτα ἀποτελεῖται ἀπὸ περισσότερα δωμάτια, τότε μὲ λίγες ἐπιδιορθώσεις τὴν μεταβάλλουμε σὲ κατοικία ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπει, οὔτε τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, οὔτε ἡ κουζίνα καὶ μπορεῖ νὰ ἐνοικιασθῇ περίφημα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἐγίναμε πιὸ πρακτικοὶ σήμερα καὶ δὲν ἀφήνουμε πειὰ τὸν παραμικρὸ χῶρο ἀχρησιμοποίητο. Τὸ ἀπαιτεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Ἡ τωρινὴ μόδα ποὺ ἀπαιτεῖ στενὲς φοῦστες καὶ ἐφαρμοστὰ κορσάζ δὲν κρύβει δυστυχῶς τὶς ἀτέλειες ποὺ πιθανὸν νὰ ἔχῃ τὸ σῶμα μας καὶ ποὺ ἄλλες μόδες τις ἔκρυβαν. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν πρέπει νὰ προσέχουμε πιὸ πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε τὴ σιλουέττα μας τὴ γραμμή μας.

Σήμερα θὰ σᾶς ποῦμε μερικὲς κινήσεις ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἂν ἔχετε πολὺ χωστοὺς καὶ κατεβαστοὺς ὤμους, πρᾶγμα ποὺ χαλᾷ πολὺ τὴν σιλουέττα. Οἱ κατεβαστοὶ ὦμοι δὲν εἶνε ἄσχημοι, ἀλλά, ὅταν εἶνε συγχρόνως καὶ χωστοί τότε στενεύουν τὸ στῆθος καὶ καταστρέφουν ὄχι μόνον τὴ γραμμή, μὰ καὶ τὴν ὑγεία.

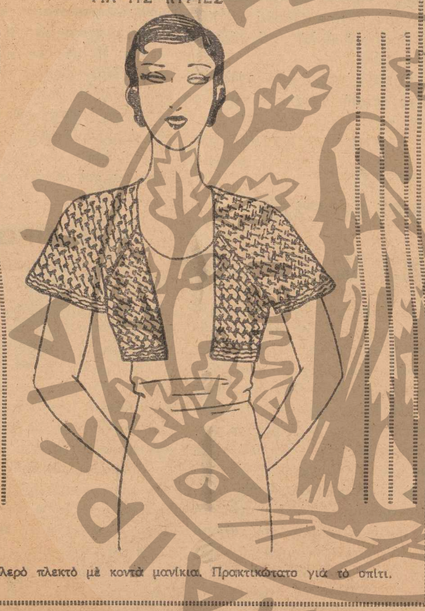
Λοιπὸν θὰ κάνετε αὐτὸ τὸ γύμνασμα:.

Στέκεσθε ὀρθὴ μὲ τὰ χέρια σὲ στάσι προσοχῆς, ἔπειτα τεντώστε τὰ χέρια σας ἐμπρὸς καὶ σηκῶστε τα ἐπάνω. Ἡ κίνησις αὕτη θὰ γίνεται ἀργὰ καὶ μὲ βαθειὰ ἀναπνοή, γιὰ νὰ φέρῃ δὲ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ γίνεται εἴκοσι φορὲς κάθε πρωΐ, ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἔπειτα διαγράφετε μὲ τὰ χέρια σας δύο παραλλήλους κύκλους φερνοντάς τα μὲ δύναμι ἀπὸ ἐμπρός, κάτω, πίσω, ἐπάνω, ἐμπρός, κάτω. Ἀκολούθως πιάνετε σὲ κάθε σας χέρι ἕνα ἀντικείμενο, ὄχι βαρύ, οὔτως ὥστε νὰ μὴ σᾶς κουράζῃ καὶ τὰ σηκώνετε τεντωμένα ἐμπρός. Τὰ κρατᾶτε στὴ στάσι αὐτή, ὅσου νὰ μετρήσετε 5 κ' ὕστερα τὰ κατεβάζετε ἀργά. Αὐτὸ δυναμώνει ἰδιαιτέρως τοὺς μῦς τοῦ στήθους καὶ συντελεῖ στὴν ὁμορφιά του.

Ἂν ἐπέλθῃ χαλάρωσις τοῦ στήθους συνεπείᾳ θηλάσματος, τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ συμβουλεύσουμε, ὅσες τὸ πάθουν εἶνε νὰ ἀποταθοῦν σ' ἕνα καλὸ ἰνστιτοῦτον περὶ τῆς εὐσυνειδησίας, ὅπως τοῦ ὁποίου νὰ εἶνε βέβαιες. Τὸ στῆθος εἶνε

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μπολερὸ πλεκτὸ μὲ κοντὰ μανίκια. Πρακτικώτατο γιὰ τὸ σπίτι.

ἀπὸ τὰ λίγα μέρη τοῦ σώματος ποὺ εἶνε πολὺ ντελικάτα καὶ χάνεται εὔκολα τὸ ὡραῖο του σχῆμα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ ἡ γυναῖκες. Μὲ ἕνα ἄτεχνο μασσάζ μποροῦν νὰ καταστρέψουν ἐντελῶς τὸ στῆθος τους.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Σήμερα θὰ σᾶς κάμουμε μερικὲς ὑποδείξεις ποὺ θὰ σᾶς χρησιμεύσουν ἂν δὲν ἔχετε ἀποκτήσει τὴν ἀπαιτουμένην πεῖρα. Π. χ. Τί θὰ κάνετε ἂν εἰσθε νεόπαντρη καὶ θέλετε νὰ καλέσετε σὲ γεῦμα ἢ πρόγευμα φίλους σας ἢ συγγενεῖς.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ὅσο εὔκολο νομίζετε, γιατὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ κάμετε ἕνα ὡραῖο «μενοῦ». Πρέπει ἐπίσης νὰ σκεφθῆτε μήπως οἱ καλεσμένοι σας εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ἀκολουθοῦν κάποια ὡρισμένη δίαιτα καὶ δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ φάγουν ὅ,τι δήποτε. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ θὰ ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φαγητά, ὅπως εἶνε ὁ ἀστακός, τὸ κυνήγι, τὰ καλαμαράκια, οἱ μουσακάδες κλπ. Θὰ ἔχετε μιὰ ἀραιὰ σούπα ἢ μὲ φιδὲ ἢ μὲ χόρτα, ἕνα ψάρι μὲ χωριστὰ σερβιρισμένη τὴν μαγιονέζα, ὥστε νὰ μὴν πάρουν ὅσοι δὲν πρέπει τὰ τρῶνε αὐγά, κόρτα ἢ κοττόπουλο, καμμιὰ σαλάτα ἢ χόρτα, γλύκισμα ἐλαφρό, τυρὶ καὶ φροῦτα. Αὐτὰ τὰ φαγητὰ δὲν θὰ ἐνοχλήσουν κανένα. Μὴ λησμονῆτε ἐπίσης, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βάζετε κανένα ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σας νὰ φάῃ ἂν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν θελήσει νὰ φάῃ κάποιο φαγητό. Ὅπως δὲν θὰ τὸν διάσετε γιὰ νὰ πῇ κρασί, ἂν δὲν θέλῃ.

Οἱ καλεσμένοι ἐξ ἄλλου θὰ προσέχουν νὰ μὴ βάζουν σὲ δύσκολη θέσι τὴν οἰκοδέσποινα ἀρνούμενοι κάτι χωρὶς ἀποχρώντα λόγον.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε μπουκάλες ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, ρίχνετε μέσα σ' αὐτὲς σπυριὰ καφὲ καὶ νερὸ χλιαρό, τ' ἀφίνετε λίγες ὧρες καὶ ὕστερα τὰ χτυπᾶτε καλὰ μὲ τὴ μποτίλλια καὶ τὴ ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερό.

Γιὰ νὰ ξεμυρίσουν τὰ χέρια σας ἀπὸ κρεμμύδια, τρίβατε τα μὲ στυπιὰ καφὲ καὶ ξεβγάλτε τα μὲ νερό.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε καθαρὲς τὶς κατσαρόλες σας ἀπὸ ἐμαγιὲ μὴ τὶς βάζετε ποτὲ ἀπ' εὐθείας στὴ φωτιά, ἀλλὰ τοποθετῶντας ἀνάμεσα σ' αὐτὲς καὶ στὴ φωτιὰ ἀμίαντο. Μὴ τὶς ξύνετε ποτὲ μὲ μαχαίρι. Μὲ λίγο ἁλάτι χοντρὸ καὶ νερὸ ζεστὸ ξυσμένει κάθε λεκέ, φτάνει ν' ἀφήσετε τὸ ἁλατισμένο νερὸ λίγες ὧρες. Καθαρίζουν ἐπίσης ἂν τὶς τρίψετε μὲ κομμένη πατάτα.

—Γιὰ ν' ἀνανεώσετε τὰ χαλιά σας, ρίξετε ἐπάνω φύλλα ξεματιασμένου τσαγιοῦ ἢ φύλλα ἀπὸ λάχανο ψιλοκομμένα καὶ τρίψτε τα ὕστερα μὲ τὴ σκούπα. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἂν ἰδῆτε πόσο καλὰ ἀποτελέσματα θὰ ἔχετε.

Η Δις ΛΙΑΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 229)

τασί του κι' ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας ἄρχισα νὰ γυρίζω μαζύ του τὸν κόσμο καὶ νὰ κάνω τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἐπιδείξεις μου.

Ὁ Λολὸ ὡστόσο, ὅπως σᾶς εἶπα, εἶνε τὸ πιὸ ἰδιότροπο ζῶο τοῦ κόσμου. Ἐνενῆντα φορὲς πάτησε ὡς τώρα τὸ πόδι του πάνω στὸ κεφάλι μου κι' ἐνενῆντα φορὲς τὸ κράτησε ἀνάλαφρα στὸν ἀέρα.. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ἤνοιωθα τὴν πελώρια πατοῦσα του πάνω στὸ μάγουλό μου, θυμόμουν τὴν ἄπιστη Ροζίνα κι' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου : «Ἐμπρός, Λολό! Πάτησε τὸ πόδι σου! Λυῶσε μου τὸ κεφάλι Ἐμπρός! Τί διστάζεις!...»

»Μὰ ὁ Λολὸ εἶχε τὶς ἰδιοτροπίες του.

»Μέχρι χθὲς τὸ βράδυ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπιθυμοῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ μοῦ κάνη λυῶμα τὸ κεφάλι μου ὁ ἐλέφαντας. Μὰ τώρα δὲν θέλω πειά. Τώρα θέλω νὰ ζήσω!

Μάλιστα... Καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως γιατί: Χθὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὴν παράστασι, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀτυχία μου μὲ τὸν Λολό! Μὰ σήμερα, μόλις ξύπνησα, ἔγινε ἕνα παράξενο θαῦμα στὴ ζωή μου. Ψάχνοντας μέσα στὶς βαλίτζες μου, βρῆκα τυχαῖα τὴν ποδιὰ τοῦ ζαχαροπλάστη, ποὺ φόραγα τὴ μέρα ποὺ ἔπεσα στὸ ποτάμι. Δίχως νὰ ξέρω γιατί, ἔχωσα τὸ χέρι μου μέσα στὴν τσέπη της καὶ βρῆκα τὸ περίφημο γράμμα τῆς Ροζίνας. Τὰ μάτια μου λοιπὸν πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα, μὰ καθὼς τὸ κύτταζα. ἔβγαλα ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ φρίκης Τὸ γράμμα ἐκεῖνο εἶχε ἐπάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Γκαστών, τοῦ συναδέλφου μου στὸ ζαχαροπλαστεῖο κι' ὄχι τὴ δική μου! Ἦταν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ποὺ τὸ εἶχε σκάσει μὲ τὸ φίλο της, κι' ὄχι ἀπὸ τὴ δική μου! Ἡ Ροζίνα ἦταν ἀθῶα, ἦταν πιστή, ἦταν φρόνιμη! Καταλαβαίνετε, κύριε, τὸ λάθος μου ;

»Τὸ παιδὶ τοῦ μαγαζιοῦ, ἀντὶ νὰ τὸ δώση στὸν Γκαστώνη, τὸ ἔδωσε σὲ μένα! Μὲ δυὸ λόγια, τρεῖς ,ὁλόκληρους μῆνες, ἐβάζα τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὸ πελώριο πόδι τοῦ Λολό, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα τοῦ Γκαστὼν τῶσκασε ἀπὸ τὸ σπίτι της!

»Τηλεγράφησα λοιπὸν ἀμέσως στὴ Ροζίνα. ἡ ὁποία θὰ εἶνε αὔριο τὸ βράδυ ἐδῶ πέρα. Καταλαβαίνετε ὅτι θεωρῶ περιττὸ νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόλι. Εἶνε τόσο ὥμορφη! Θὰ μείνω ἐδῶ πέρα. Ἡ πάστες ἀρέσουν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ θέσι ζαχαροπλάστη...

Κι' ὁ μίστερ Πλοὺμ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Θὰ ξαναπεράσω αὔριο... μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς ὑπάρχει κάποια θέσις ζαχαροπλάστη στὴν πόλι σας ;...

Κι' ἔφυγε. ἀφοῦ πρῶτα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ. ὅταν ἐπῆγα στὴ Λέσχη, διηγήθηκα στοὺς φίλους μου αὐτὴ τὴν παράξενη περιπέτεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως. μόλις ἄνοιξα τὸ γραφεῖο μου, εἶδα ἕνα κατακόκκινο ἄνθρωπάκο νὰ μπαίνη σὰν σίφουνας.

—Τί θέλετε ; τὸν ρώτησα.

—Μήπως ἔχετε κανένα σαλτιμπάγκο ἢ κανένα δαμαστὴ ποὺ νὰ γυρεύη μιὰ θέσι ; μοῦ ἀπάντησε.

—Τί τὸν θέλετε ; ἀπόρησα.

—Πῶς ; ἔκανε ὁ ἀνθρωπάκος. Δὲν διαβάσατε τὶς ἐφημερίδες : Πρέπει νὰ ἀντικαταστήσω τὸν μίστερ Πλούμ... Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Λολὸ τοῦ ἔλυωσε τὸ κεφάλι!...

Ὁ καϋμένος, ὁ μίστερ Πλούμ! Εἶχε σταθῆ ἄτυχης σ' ὅλη τὴ ζωή του!

ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΝΤΕ ΛΑΒΕΝΦΟΡ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 552)

του ἔχασε τὰ λογικά του. Τὸ πρωὶ μερικοὶ πόλεμαν τὸν μάζεψαν ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῆς κοσμοπόλεως καὶ τὸν γλύτωσαν ἀπὸ τὰ χαμίνια, ποὺ διασκέδαζαν μαζύ του. Μὰ ὁ Ντυπλέ, ἀπὸ ἐκείνη τὴν τρομαχτικὴ νύχτα, ἔπαθε ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα, τὸ ὁποῖο σὲ λίγες μέρες γύρισε σὲ φυματίωσι. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα στὸ ἄσυλο τῶν ἀλητῶν, χωρὶς νὰ μάθη κανεὶς ποιός ἦταν. Αὐτὸ ἐξακριβώθηκε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὅταν ἡ οἰκογένειά του ἀνησύχησε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του κι' ἀνέθεσε στὴν ἀστυνομία ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του...

***

Ἡ κόμησσα Μαρὶζ ντὲ Λαβενφὸρ εἶχε ἕνα σωρὸ ἐρωτικὲς περιπέτειες. Στὸ τέλος, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ περιουσία της εἶχε ἐξαντληθῆ, ἄρχισε νὰ κυλᾶη σιγὰ - σιγὰ στὸν ὑπόκοσμο τῆς κοσμοπόλεως καὶ νὰ συντηρεῖται ἀπὸ τὶς ἐφήμερες γνωριμίες της. Ὅλ' οἱ φίλοι της τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Γιὰ νὰ ξεχνάη τὴν παληὰ ἀριστοκρατικὴ ζωή της, ἔκανε ἐνέσεις μορφίνης. Δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ γίνη μιὰ τοξικομανὴς καὶ νὰ χάση τὴ χάρι της. Παραδόξως ὅμως διατηροῦσε ἀκόμη τὴν ὡμορφιά της. Ἀλλὰ τὰ νεῦρα της δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν πολὺ καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο καὶ μιὰ μέρα τρελλάθηκε κι' ἀπεφασίσθη νὰ πνίξη κάποιον ἄγνωστο, ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει ἕνα φτηνὸ δεῖπνο καὶ μιὰ ξεστὴ γωνιά ! Ὠδηγήθηκε, βέβαια, στὴν ἀστυνομία, κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν ἐξακριβώσαν ὅτι ἦταν τρελλή, τὴν ἔστειλαν στὸ Δημόσιο Ψυχιατρεῖο. Σήμερα ἡ κόμησσα Μαρὶζ ντὲ Λαβενφόρ, ἡ πιὸ ὥμορφη κι' ἡ πιὸ «μοιραία» γυναῖκα τοῦ Παρισιοῦ, ὑποφέρει ἀπὸ μανία καταδιώξεως, φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους, οὐρλιάζει ὅταν τὴν πλησιάζουν καὶ προσπαθεῖ νὰ πνίξη τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους. Εἶνε μιὰ ἐπικίνδυνη τρελλή !...

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 251)

τὴν ὁ Τζὸϊς Σέλλερ ἀποκτοῦσε πάλι τὴν ἐλευθερία του κ' ἡ Πέτζυ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ βρῆ ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ βασανίζη. Ἐκείνη, ὡστόσο προτίμησε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ πάη νὰ ζήση στὸ Μεξικὸ μαζὺ μὲ τὸν πλούσιο θεῖο της. Ὁ Σέλλερ ὅμως φάνεται ὅτι δὲν ἦταν καθόλου τυχερός. Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ χαρῆ τὴν ἐλευθερία του, ὅταν ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς γυναικός του, στὸ ὁποῖο τοῦ ἀποκάλυπτε τὰ ἑξῆς παράδοξα πράγματα: Ὁ θεῖος της ἀπὸ τὸ Μεξικὸ δὲν ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ ἕνας μεγάλος ψεύτης, ποὺ γιὰ νὰ ζήση ἀνέξοδα λίγον καιρὸ στ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μόνον ἄν δὲν πονᾶτε τὰ μαλλιά σας, μόνον ἐὰν δὲν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴ ζωή τους, τὴν στιλπνότητά τους, τὸ χρῶμα τους, τότε μόνον θὰ πρέπει νὰ τὰ παραδίδετε στόν πρῶτο τυχόντα

γιά τήν περμανάντ τους.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208